

П. Г. УДХАУС

НЕВОЛИТЕ НА САЛИ

REACTACTED
epa
PUBLISHING

П. Г. УДХАУС
НЕВОЛИТЕ НА САЛИ

Превод: Весела Прошкова

chitanka.info

„Бащата“ на Джийвс ни среща с чаровната Сали, вечния оплесквач Джинджър и с неудачника Филмор, чието единствено умение е прахосничеството.

Срещу отчаянието и тъгата има само един лек:
животворният хумор на П. Г. Удхаус.

Удхаус — запазена марка за добро настроение.

Посвещение към Джордж Гросмит

Скъпи Джордж,

Пиша настоящето седмица преди премиерата на съвместната ни творба „Кабаретната актриса“. Бог знае каква ще бъде реакцията на публиката и на критиците. Но независимо дали след седем дни взаимно ще се потупваме по гърбовете или ще тънем в печал, нищо не ще заличи удоволствието, което изпитваше по време на съвместната ни работа. От началото до края не се скарахме, не се погледнахме накриво.

Именно заради това, както и заради факта че бяхме рамо до рамо, докато пишех „Приключенията на корабния досадник“, „Благотворителният концерт в помощ на моряшките сираци и вдовици“ и „Мистерията на истанбулската роза“, посвещавам тази книга на теб.

П. Г. Удхаус

Клуб „Гарик“

ПЪРВА ГЛАВА
САЛИ УСТРОЙВА ПРАЗНЕНСТВО

1.

Сали със задоволство огледа гостите, насядали край дългата маса. Най-сетне се успокои и се почувства окрилена от щастие — сега всички се смееха и оживено разговаряха, макар мероприятиято да беше започнало със заплашителна скованост. Очевидно надеждите ѝ за забавно празненство щяха да се оправдаят. Първоначалната съдържаност на гостите, която безсъмнено се дължеше на официалната бяла жилетка на Филмор, брата на Сали, вече се бе изпарила; дамите и господата, обитаващи за постоянно или временно изисквания пансион на госпожа Мийчър, бяха възвърнали душевното си равновесие.

Най-близко седящите до Сали отново се захванаха с обсъждане на най-злободневната тема: наследството и начинът му на употреба.

Ако не си богат, остава ти удоволствието да съветваш как да бъдат похарчени чуждите пари.

Тъй като се носеха слухове, че младата жена е наследила крупна сума, плановете, които крояха съветниците ѝ, бяха, меко казано, грандиозни.

— Послушай съвета ми — отривисто заговори Огъстъс Бартлет, който беше дребен чиновник в брокерската фирма „Кан, Морис и Браун“. Той неизменно говореше с помпозна деловитост както подобава на човек, който ежедневно има допир с великите финансови сили на Уол Стрийт. — На твое място бих вложил няколко хилядарки в облигации — наскоро пуснахме емисия, която заслужава внимание. А останалите пари щях да разиграя на борсата. Но не безразсъдно, а за инвестиране в нещо перспективно. Обърни специално внимание на „Малтипъл Стийл“. Имам информация, че до събота акциите им ще се вдигнат до сто и петдесет.

Елза Доланд, хубавелката с големи очи, която седеше отляво на господин Бартлет, беше на друго мнение.

— Най-добре е да купиш театър, Сали, и да спонсорираш поставянето на някоя хубава пиеса.

— Това е най-сигурният начин да ти изгърмят парите — обади се кротък наглед младеж с дълбок глас, който седеше от другата страна на

масата. — Ако ми паднеха неколкостотин хилядарки, щях да ги заложа до цент на Бени Уислър в боксовия мач, тежка категория. Едно пиленце ми каза, че са подкупили Малчото, който щял да позволи да го нокаутират в седмия.

— Хей — обади се друг, — чуйте какво щях да направя с четиристотин хиляди.

— Ако имах четиристотин хиляди — промърмори Елза Доланд, — знам какво първо щях да направя.

— Сподели го с нас — насърчи я Сали.

— Щях да си платя наема. Срокът изтече тази сутрин.

Сали скочи от мястото си, изприпка при приятелката си, прегърна я и ѝ прошепна:

— Миличка, действително ли си закъсала? Ако си безпарична, ще ти...

Елза се засмя.

— Истински ангел си. Няма втора като теб. Готова си да дадеш и последния си цент. Разбира се, че не съм закъсала. По време на турнето спестих цяло състояние. Казах го само за да те предизвикам.

Сали с облекчение се върна на мястото си и установи, че финансовите ѝ съветници се бяха разделили на два лагера. Консервативните и благоразумни елементи, начело с Огъстъс Бартлет, най-сетне окончателно бяха решили триста хиляди да бъдат инвестирани в облигации „Либърти“, а останалите пари — в солидно недвижимо имущество. Другата група беше по-малобройна, но членовете ѝ, обладани от спортен дух и впечатлени от поверителната информация на кроткия младеж, вече бяха заложили парите на Сали на Бени Уислър, като предупреждаваха, че трябва да се направят многобройни залози за малки суми, та да не възбудят подозрение. Очевидно репутацията на господин Малчо беше добре известна на посветените, тъй като кроткият младеж твърдеше, че ако залагат разумно, без да се изхвърлят, ще спечелят три към едно. Сали реши, че е крайно време да изясни малкото недоразумение.

— Нямам представа кой ви е осведомил за размера на наследството ми, но се боя, че информацията е била погрешна. Имам само двайсет и пет хиляди долара.

Изявлението ѝ попари всички присъстващи. Сумата се стори прекалено нищожна на онези, които предлагаха инвестиции на

стойност половин милион. Според изчисленията им наследницата би трябвало да изхарчи толкова само за да си плаща такситата. След няколко секунди се поокопитиха и решиха, че дори с такава жалка сума може да се постигне нещичко.

— Ако имах двайсет и пет хиляди — започна Огъстъс Бартлет, който пръв се съвзе от шока, — щях да купя „Амалгъмейтед“.

— Ако имах двайсет и пет хиляди... — обади се Елза Доланд.

— Ако имах двайсет и пет хиляди през хиляда и деветстотната година, щях да организирам революция в Парагвай — намеси се мрачен, очилат човечец и печално се замисли върху пропуснатата възможност.

— Ще ви кажа точно какво ще сторя — обяви Сали. — Щом получа паспорт, ще предприема пътуване до Европа. Мечтая да посетя Франция, чувала съм да говорят все хубави неща за тази страна. А след като помързелувам там няколко седмици, ще се захвана с малък бизнес, който няма да погълне парите ми и ще ми позволи да живея прилично. Имате ли някакви възражения?

— Дори две хилядарки на Бени Уислър, — подхвана любимата си тема кроткият младеж.

— Не ми трябва този Бени, даже на тепсия да ми го поднесеш. Ако искам да загубя пари, ще отида в Монте Карло и ще се лиша от наследството си както му е редът.

— Монте Карло... — повтори очилатият и засия, сякаш беше чул магическа дума. — Бях там през деветдесет и седма и ако ми бяха останали петдесет долара, само една петдесетачка, щях да...

В другия край на масата някой се изкашля, разнесе се скърцане на стол по пода, сетне господин Максвел, най-възрастният обитател на пансиона, се изправи с непринудената грация на актьор от старата школа.

— Дами — тържествено произнесе той, сетне учтиво се наклони — и... — Изправи гръб и изпод побелелите си, достолепни вежди хвърли студен поглед към по-младите пансионери, които неспокойно се въртяха на столовете, после добави: — и господата. Струва ми се, че моментът изисква да кажа няколко думи.

Присъстващите очевидно бяха очаквали радостното събитие и не бяха особено изненадани. Въпреки че животът в огромния град даваше ежедневни поводи за речи, съществуваше минимална вероятност да

настъпи момент, който не изисква от господин Фости да каже няколко думи. Ала подобно събитие така и не се беше случило и те бяха загубили всяка надежда. Предварително знаеха, че ще проявят безразсъден оптимизъм, ако се надяват старият господин да не произнесе реч по време на празненството, което Сали Николас устройваше, за да се сбогува с обитателите на пансиона. Може би защото бяха психически подготвени, но най-вече защото обилната вечеря беше допринесла за всеобщо благоразположение на духа, те със завидно самообладание приеха предстоящото изпитание. Двамата Мърфи с артистичен псевдоним „Великолепните“ наскоро пристигнали в пансиона от Бушуик, където бяха смайвали публиката с акробатичните си умения, се опитаха да оформят екстремистко крило и да освиркат стария актьор, но бързо посърнаха под ледения поглед на Сали. Макар да я познаваха съвсем отскоро, пъргавите младежи безкрайно се възхищаваха от нея.

Трябва да отбележим, че възхищението им съвсем не беше безпочвено. Едва ли би могло да се угоди на човек, който не харесва дори Сали. Беше дребничка и ефирна, с най-малките ръце и стъпала и с най-дружелюбната усмивка на света, а на брадичката ѝ ту се появяваше, ту се скриваше очарователна трапчинка. Очите ѝ, които изчезваха щом се засмееше (а това се случваше доста често) бяха с цвета на лешник, буйната ѝ коса бе кестенява. Притежаваше изискани маниери и изтънченост, с каквито не можеха да се похвалят повечето гости на госпожа Мийчър. А младостта ѝ беше като флаг, който тя гордо развяваше.

Никой не можеше да укори „Великолепните“ братя Мърфи в липса на добър вкус.

— Помолиха ме — продължи господин Фосит, — макар да съзнавам, че има много по-достойни за тази чест (аз, подобно на Марк Антоний, не съм добър оратор), помолиха ме да вдигна тост...

— Кой те е молил? — обади се по-младият Мърфи. Беше неприятен чипонос и пъпчив младеж. Ала умееше да балансира, подпрян само на едната си ръка върху обърнатата с гърлото надолу бирена бутилка, докато със стъпалата си въртеше малко буре. Всеки човек притежава някакви положителни качества, нали?

— Помолиха ме — повтори господин Фосит, без да обръща внимание на невъзпитаното подвикване, тъй като не можеше да му

отговори, — да вдигна тост за здравето на нашата очарователна домакиня (ръкопляскания), както и на брат ѝ, нашия стар приятел Филмор Николас.

Господинът, за когото ставаше дума, седеше близо до оратора и с отривисто кимване благодари за оказаната му чест. Жестът му беше изключително високомерен — подобаваше на човек, заобиколен от хора от по-долна класа, който се преструва на любезен. За миг в Сали се зароди желанието да замери с портокал надутия си брат. Въпросният плод ѝ беше под ръка, а блестящобялата риза на Филмор представляваше идеална мишена, ала тя успя да се въздържи. Какво ще настъпи, ако домакинята се поддаде на първичния си инстинкт? Хаос, разбира се. Намръщаното ѝ изражение беше подействало укротяващо на бунтарите акробати, но ако започнеше да хвърля портокали, макар и със съвсем благородна цел, благотворното ѝ влияние върху сътрапезниците ѝ щеше да намалее.

Облегна се назад и въздъхна. Едва беше издържала на изкушението. Имаше демократични убеждения и от дъното на душата си ненавиждаше надутите хора; макар да обичаше брат си, не беше сляпа за факта, че откакто преди няколко месеца го беше споходило богатството, той се беше превърнал в надут пуяк. Ако на света съществуват младежи, на които наследените пари влияят благотворно, то Филмор Николас не беше сред тях. Напоследък се беше вживял в ролята на избраник на съдбата. Да разговаря с него за обикновения простосмъртен беше като да изпроси аудиенция при недостъпен монарх. Повече от час Сали го беше убеждавала да напусне покоите си на Ривърсайд Драйв и да присъства на празненството в пансиона; а когато най-сетне се бе появил, носеше безупречно скроен смокинг; в сравнение с него останалите гости приличаха на скитници, облечени в дрипи. Дори само бялата му жилетка беше като безмълвен упрек към почтените, но бедни хорица, и беше причина за тяхната първоначална скованост. За повечето от присъстващите Филмор Николас беше безпаричен младеж, който притежаваше завидния талант да носи единствения си костюм така, че дрехата да изглежда прилична по-дълго, отколкото е възможно; доскоро го наричаха Фил и често го подпомагаха с малки заеми, ала тази вечер при вида на бялата му жилетка се бяха сащисали.

— Говорейки като англичанин — продължаваше господин Фосит, — макар отдавна да съм си сменил така наречения паспорт, посетих тази велика страна именно като поданик на островното кралство — ще отбележа, че два аспекта от живота в Съединените щати винаги са ми правили дълбоко впечатление, а именно: изключителното гостоприемство на американците и чарът на американските момичета. Тази вечер имаме удоволствието да наблюдаваме едно американско момиче в ролята на домакиня и мисля никой от тук присъстващите няма да оспори твърдението ми, че споменът за това празненство дълго ще остане запечатан в паметта ни. Дами и господа, госпожица Николас ни е устроила банкет. Истинско пиршество. Има дори алкохолни напитки. Нямам представа как е успяла да намери алкохол, нито пък желая да знам, но факт е, че пийнахме добре. Госпожица Николас...

Джентълменът прекъсна речта си, за да дръпне от пурата си. Филмор потисна прозявката си и погледна часовника си. Сали остана в предишната си поза, изразяваща неотслабващ интерес. Знаеше какво удоволствие изпитва господин Фосит от произнасянето на речи и макар да предпочиташе някой друг да бъде обект на хвалебствените слова, беше готова да слуша ако ще цяла нощ.

— Госпожица Николас... — поднови словото си възрастният джентълмен, сетне внезапно попита: — Но защо я наричам госпожица Николас?

— Защото така се казва — нерешително се обади по-високият от двамата Мърфи.

Господин Фосит му хвърли смразяващ поглед. Една от причините за неодобрението му на „великолепните“ братя бе, че в качеството си на дългогодишен обитател на пансиона смяташе водевилните актьори, подслонили се при госпожа Мийчър за няколко вечери или дори месец, за подронващи репутацията на нейното изискано заведение; всъщност неприязънта му се дължеше на факта, че по време на първата им съвместна вечеря въпросният младеж го беше нарекъл „дядка“.

— Имате право, сър — надменно се обърна към брата Мърфи, — така се казва нашата домакиня. Но тя има и друго име, което звучи като музика за онези, които я обичат и я обожават, които внимателно и с любов я наблюдаваха през трите години на съвместен живот под този

покрив, макар че това име... — Тук той си позволи известна грубост, неприсъща за изящните му речи, в които отсъстваха обидни слова — ... навярно не е познато на двамина простовати акробати, които са в пансиона едва от два дни и утре, слава на Бога, ще си заминат, за да тровят с присъствието си друг град. Това име — възрастният господин повиши глас — е Сали. Нашата Сали. В продължение на три години тя озаряваше нашия пансион като слънчев лъч — да, това е най-вярното сравнение. В продължение на три години тя направи живота ни по-лек и по-радостен. Но сега ни напуска, тъй като ненадейно е наследила значителна сума и за щастие събитието съвпада с нейния двайсет и първи рожден ден. Сали ще напусне пансиона, дами и господа, но завинаги ще остане в сърцата ни. Осмелявам се да предположа, да вярвам, че макар в бъдеще тя да краси с присъствието си изисканото общество и да постигне завидно социално положение, в златното ѝ сърчице винаги ще се запази споменът за приятелите от бохемските дни. Дами и господа, да прием за здравето на нашата домакиня госпожица Сали Николас и на брат ѝ Филмор, който е наш добър приятел.

Докато наблюдаваше как брат ѝ се изправи и изчака да стихнат ръкоплясканията, Сали внезапно се разтревожи. Филмор беше красноречив младеж; в колежа беше най-добрият в кръжока за дискусии, поради което беше настояла да присъства на банкета. Предчувстваше, че старият симпатяга господин Фосит ще я обсипе с похвали и се съмняваше, че ще успее да му отговори подобаващо. Знаеше, че от нея се очаква слово, което да не разочарова господин Фосит. За стареца подобни случаи бяха като действие от някоя пиеса и тъй като винаги изиграваше ролята си съвършено, навярно щеше да бъде разочарован от спадането на интереса след неговото напускане на сцената. На красноречивото му слово трябваше да бъде отвърнато не по-малко красноречиво, за да не се помрачи доброто му настроение.

Филмор Николас приглади невидима гънка върху бялата си жилетка, сетне постави пухкавата си ръка на масата, пъхна палеца на другата в джоба си и толкова високомерно изгледа присъстващите, че Сали машинално стисна портокала и се запита дали не е настъпил моментът да...

Навярно е природен закон най-привлекателните момичета да имат най-отблъскващите братя, Филмор Николас изглеждаше като

човек, който не е издържал изпитанието на времето. На седем годинки той беше ангелски красиво дете, сетне бе започнал да погрзнява. Сега, когато беше на двайсет и пет, изглеждаше като развалина. През годините, предшестващи получаването на наследството, беше запазил спортната си фигура благодарение на усилената работа и поради липсата на средства. Ала щом получи парите, бързо заглади косъма. Имаше вид на човек, който се храни прекалено често и прекалено обилно.

Сали беше готова да му прости дори това, стига да се отсрами с достойно слово. Забеляза как господин Фосит се облегна на стола си и съсредоточи вниманието си върху Филмор. Подобни мигове бяха истинска наслада за възрастния господин.

Младежът заговори:

— Сигурен съм, че не ви се слушат речи. Трогнати сме от желанието ви да вдигнете тост за наше здраве. Благодаря ви. — Той побърза да седне.

Въздействието на краткото му слово върху присъстващите беше зашеметяващо, но не всички реагираха еднакво. Повечето не скриваха облекчението си. Позата на оратор, която Филмор с лекота беше заел, бе накарала песимистично настроените гости да изпитат зловещото предчувствие, че речта му ще продължи минимум двайсет минути; дори оптимистите си казваха, че ще извадят късмет, ако се отърват само с десетминутно бръцолевене. Накратко казано, повечето присъстващи не бяха горчиво разочаровани. Според тях това беше идеалното слово, увенчаващо банкетата.

Господин Максуел Фосит обаче беше на противоположно мнение. Бедният старец изглеждаше толкова смаян и поразен, като че ли ненадейно бяха дръпнали стола изпод него. Очевидно изпитваше шока на човек, сложил крак върху несъществуващо последно стъпало. Сали, която зърна покрусеното му лице, безгласно възкликна, сякаш беше видяла дете да пада на улицата. Тичешком заобиколи масата, застана зад него и го прегърна през врата. Когато заговори, едва сдържаше риданията си.

— Брат ми... — Тя млъкна и кръвнишки изгледа безупречно елегантния Филмор, който, ни лук ял, ни лук мирисал, извърна очи и отново приглади жилетката си. — Брат ми не изрази онова, което се надявах да ви кажа. Не умея да държа речи, но... — Сали преглътна —

... но искам да ви кажа, че ви обичам, че никога няма да ви забравя и... и... — Тя целуна господин Фосит и избухна в сълзи.

— Успокой се, миличка — промърмори възрастният господин.

Дори най-добронамереният критик не би могъл да твърди, че словото на Сали е било образец на красноречие, но поне на Максвел Фосит бе спестено горчивото разочарование.

2.

Сали тъкмо беше приключила да чете конско на брат си. Милата сцена се разигра на улицата веднага след приключване на празненството, когато Филмор, предвидливо сграбчил шапката и палтото си и крадешком измъкнал се навън, беше посрещнат от разгневената си (и то напълно основателно) сестра. Нейната лекция, която от време на време се прекъсваше от блеенето на обвиняемия, продължи десетина минути.

В мига, когато тя замълча да си поеме дъх, Филмор започна да се издува като напompвана топка. Макар да си придаваше важност пред целия свят, неизменно изтръпваше от гнева на сестра си. Презираше се заради слабостта си, но беше безпомощен. Сали беше странна птица. Дори чичото, който след смъртта на родителите им беше станал настойник на брата и сестрата, и който се славеше с чепатия си характер, не беше успял да се справи със Сали. По време на скандала, избухнал преди три години, след който братът и сестрата бяха изоставени на съдбата като Адам и Ева, Сали имаше последната дума. И пак тя беше излязла победителка в словесния двубой, в който госпожа Мийчър по задължение устройваше на всеки новодошъл в пансиона през първата седмица от престоя му. Въпреки че като всички жени с уравновесен характер Сали не избухваше лесно, гневът ѝ беше по-страшен от циклон.

Тъй като очевидно беше приключила с конското, Филмор продължи да се издува, докато достигна нормалните си размери, сетне се осмели да каже няколко думи в своя защита.

— Какво толкова съм направил? — В гласа му се долавяха плачливи нотки.

— Искаш ли да повтора всичко отначало?

— Не, не — побърза да промърмори той. — Слушай, имам чувството, че не разбираш промененото ми обществено положение. Подобни сбирки са част от миналото. Отдавна съм се издигнал над тях и искам да ги забравя! Бъди справедлива. Погледни нещата с моите очи. Скоро ще стана голям човек...

— Ще станеш дебелак — сръза го тя.

Филмор се престори, че не е чул забележката ѝ, тъй като беше твърде чувствителен на тази тема.

— Очакват ме велики дела — продължи. — В момента водя преговори с... засега ще запазя сделката в тайна, но те уверявам, че става въпрос за нещо голямо. Искам да разбереш, че всичко това — той махна към осветената фасада на пансиона, — принадлежи към миналото. Завинаги съм приключил с този период от живота си. Тези хора са много симпатични, когато...

— Когато си загубил на покер седмичната си заплата и търсиш някой да ти вземе няколко долара, та да си платиш наема.

— Винаги съм си връщал дълга — обидено запротестира той.

— Аз им го връщам.

— Добре де, ние се разплащаме. — Филмор прие упрека на сестра си с разсеяния вид на човек, чийто ум е зает с велики проекти. — Всъщност не виждам причина да поддържам познанството си с хора от периода, когато съм бил бедняк и нищожество. Подобни отношения ми напомнят завързан около шията ми воденичен камък. Не мога да им попреча да основат клуб на всички, които са ме познавали, но за нищо на света няма да членувам в него.

— Нашите приятели...

— Приятели ли? — възкликна младият мъж. — Ето това е най-неприятното в цялата история. Тези хора имат правото да ме наричат приятел само защото баща ми е постановил в завещанието си, че няма да видя наследството си, докато навърша двайсет и пет, вместо да го получа като всички хора при навършване на пълнолетие. Питам се докъде ли щях да стигна, ако бях наследил парите три години по-рано.

— Навярно щеше да живееш в приют за бедняци.

Филмор направи кисела физиономия и огорчено въздъхна:

— Не вярваш в способностите ми.

— Всичко щеше да бъде наред, ако имаше едно нещо.

Младият мъж набързо направи мислена равносметка. Какво ли му липсваше? Във всеки случай не ум, упорство, замах и инициативност. Питаше се какъв ли дефект ще му изнамери Сали.

— И какво е то? — високомерно попита.

— Бавачка.

Този път обидата беше направо жестока, Филмор си каза, че навярно най-близките никога не вярват в способностите на даден човек, докато той им докаже, че вече не се нуждае от доверието им. Все пак положението беше нетърпимо; не го утешаваше дори мисълта, че самият Наполеон е имал подобен проблем.

— Рано или късно ще открия своето място — намусено промърмори той.

— Не се и съмнявам — беше отговорът на Сали. — Обещавам да те посещавам в определените за свиждания дни, да ти нося желе и да ти чета... Здравейте.

Последната дума беше отправена към някакъв млад човек, който забързано приближаваше откъм Бродуей и който спря, щом забележа двамата на тротоара.

— Добър вечер, господин Фостър.

— Добър вечер, госпожице Николас.

— Не се познавате с брат ми, нали?

— Мисля, че не съм имал удоволствието.

— Филмор напусна света на простосмъртните преди вашето появяване — отбеляза младата жена. — Съдейки по външния му вид, едва ли ще повярвате, че едно време и той като вас и мен принадлежеше към пролетариата. Госпожа Мийчър го обича като собствен син.

Двамата мъже се ръкуваха, Филмор не беше нисък, но Джералд Фостър, който бе слаб и добре сложен, сякаш беше с една глава по-висок от него. Беше англичанин на около двацет и пет, а гладко избръснатото му лице и интелigentните му очи радваха погледа, Филмор, който отскоро посещаваше курс „за преценка на личността от пръв поглед“ с цел да се подготви за предстоящата си шеметна кариера, беше силно впечатлен. Хрумна му, че подобно на него този господин Фостър е от хората, които достигат върха. Всеки, който принадлежи към тази категория, с лекота разпознава сродните души — това е нещо като дар Божи.

След няколкоминутна размяна на баналности, типична за току-що запознали се хора, Филмор, който възторжено беше посрещнал появата на господин Фостър, използва възможността да излезне от полезрението на сестра си. Разговорът с нея му беше изключително неприятен, освен това подозираше, че продължението ще бъде още по-

отвратително. Мислено благодари на Всевишния, заедато беше изпратил господин Фостър именно в тази посока, смотолеви някакво извинение и побърза да се отдалечи.

Сали мълчаливо го проследи с поглед, докато се скри зад ъгъла. За миг съжали за пропуснатата възможност, защото след скоропостижното оттегляне на Филмор ѝ хрумнаха още куп упречи, които трябваше да му отправи. По всичко личеше, че напоследък никой не се осмелява да го критикува. Сетне го прогони от съзнанието си, обърна се към новодошлия и го хвана пог ръка.

— Скъпи Джери, колко жалко, че не успя да дойдеш на празненството. Изгарям от нетърпение да разбера какво се е случило.

3.

Изминали бяха точно два месеца откакто Сали се беше сгодила за Джералд Фостър, ала двамата толкова фанатично пазеха тайната си, че нито един от питомците на госпожа Мийчър не я беше разкрил.

Сали, на която притворството беше чуждо, възразяваше срещу излишната тайнственост, но Джералд бе проявил изненадваща склонност към прикритост. Твърдеше, че публично обявеният годеж усложнява живота. Хората се суетят около теб и те притесняват, други те зяпат като животно от изчезващ вид или те избягват като прокажен. Това бяха някои от доводите му, а Сали, която беше готова да му прости дори ако откриеше, че любимият ѝ е жесток убиец или подпалвач, отдаваше стеснителността му на нежната му артистична душа. Няма по-чувствителна натура от артиста, особено ако не се радва на успех; а когато поради неудачите си не може да създаде дом за любимата жена, чувствителността му добива грандиозни пропорции. Поставяйки се на негово място, Сали разбираше, че ако дългосрочният им годеж стане всеобщо достояние, ще бъде равностойно на признание за провала на Джералд; ето защо се съгласи да не споделя с никого за щастливото събитие, надявайки се скоро да бъде освободена от необходимостта да се прикрива. И през ум не ѝ минаваше, че успехът никога не ще споходи годеника ѝ. В Джералд, както преди малко мислено бе отбелязал Филмор, имаше скрит заряд. Беше от хората, на които спокойно можеш да предскажеш, че ще се прочуят внезапно — всъщност само за едно денонощие.

— Празненството имаше голям успех — заразказва младата жена, когато отминаха вратата на пансиона и тръгнаха по улицата. — Мисля, че всички се забавляваха, макар Филмор да се постара да помрачи настроението, появявайки се като манекен от рекламата „Какво ще носят елегантните мъже през този сезон“. Да беше видял жилетката му! Когато преди малко се срещнахте, беше закопчал сакото си — навярно е изпитал някакви угризения. Въпросната жилетка беше искрящо бяла, цялата в седефени копчета и другите там измишльотини. Забелязах как Огъстъс Бартлет се сви като попарен,

когато я зърна. За щастие времето като че излекува раните им и милите ми приятели се поотпуснаха. Господин Фосит произнесе реч, аз също, после се разплаках и... повярвай ми, беше много тържествено. Липсваше ми само ти.

— Съжалявам, но трябваше да присъствам на онази вечеря. Слушай. — Той замълча, а Сали забеляза, че сякаш беше наелектризиран от съдържаната си възбуда. — Пиесата ще бъде поставена.

Младата жена тихо възкликна. Седмици наред беше очаквала този момент, твърдо бе убедена, че рано или късно това ще се случи. Многократно беше чела пиесите му и ги намираше за великолепни. Разбира се, беше пристрастна, но Елза Доланд също ги харесваше, а Сали държеше на мнението ѝ. Елза също беше от хората, обречени да успеят внезапно. Дори господин Фосит, който разбираше от актьорско майсторство и твърдеше, че то не е познато на младото поколение, вярваше, че я очаква блестящо бъдеще, стига веднъж щастие то да ѝ се усмихне.

— Джери! — Притисна се към него. — Каква прекрасна новина! Значи все пак Гобъл и Кон са размислили. Знаех си, че ще харесат пиесата.

По лицето му премина облак, който за миг помрачи доброто му настроение.

— Не... става въпрос за друга моя творба — колебливо призна той. — Днес сутринта се срещнах с Гобъл, който заяви, че пиесата не му звучала правдоподобна. Ще поставят „Пътят на насладата“. Спомняш ли си я? В нея има страхотна роля за младо момиче.

— Как да не си я спомням! Елза беше възхитена от нея. Е, всяко зло за добро. Кой ще я продуцира? Не знаех, че отново си я показвал на някого.

— Ами... стана съвсем случайно... — Джералд отново се поколеба. — Разбираш ли, човекът, с когото вечерях, някой си Кракнъл...

— Нима говориш за прочутия Кракнъл? За онзи, чието име непрекъснато се споменава във вестникарските хроники и когото наричат Хлапака милионер?

— Именно за него. Ти пък откъде го познаваш?

— Учеше в Харвард заедно с Филмор. Никога не съм го виждала, но мисля, че е голям досадник.

— А, бива си го. Разбира се, не е от най-умните, но иначе е симпатяга. И както вече ти съобщих, иска да постави пиесата.

— Много се радвам — заяви Сали, но не успя да скрие разочарованието си. Според нея Джералд беше истински гений. В мечтите си го виждаше как триумфално завладява Бродуей в сътрудничество с някого от прочутите режисьори, ползващи се с престиж сред критиците и публиката; ето защо не беше въодушевена от новината за взаимодействието на Джералд с човек, чиито претенции за слава се изчерпваха с факта, че според мълвата той притежаваше най-големите запаси от алкохол в града.

— Надявах се да се зарадваш — сухо отбеляза годеникът ѝ.

— Много съм щастлива — заяви Сали. Присъщият ѝ оптимизъм, който почти никога не я напускаше, вече разсейваше лошите ѝ предчувствия. Всъщност нямаше значение кой финансира пиесата, стига тя да видеше бял свят. Продуцентът беше нещо като машина за плащане на сметките, поради което беше глупаво да го вини заради невъздържанието му и дебелашките му маниери. Много по-важно беше кой ще играе главната роля — прекрасно изградения женски образ, предизвикал възхищението на Елза Доланд. Ето защо побърза да се осведоми по въпроса.

— Кой ще играе Руш? Непременно трябва да изберете добра актриса. Обсъдихте ли с господин Кракнъл този въпрос?

— Разбира се.

— И до какво заключение стигнахте?

— Ами... — Сали отново забеляза странното му, прикрито смущение. Тази вечер Джералд започваше всяко свое изречение колебливо, като човек, който предпазливо се движи по тъмна улица. Това веднага се набиваше на очи, тъй като по принцип беше прям и изключително самоуверен. Говореше с нея откровено, а понякога дори снизходително. Ала днес беше различен.

Ето че и сега отново замълча сетне, вместо да отговори, зададе въпрос:

— Познаваш ли Мейбъл Хобсън?

— Мейбъл Хобсън ли? Гледала съм я в „Безразсъдства“, разбира се... — Сали млъкна, потресена от внезапно хрумналото ѝ

предположение, което беше толкова чудовищно, че побърза да го отхвърли като пълен абсурд. Но дали наистина беше абсурдно? Ключките от Бродуей, макар и със закъснение достигаха до обитателите на пансиона най-вече със съдействието на кроткия младеж, който беше страстен привърженик на опасния Бени Уислър, и Сали беше чувала, че Реджиналд Кракнъл, известен с любовните си авантюри, имал връзка с госпожица Хобсън. Навярно този път злите езици имаха право, тъй като въпросната госпожица беше от онези зашеметяващи блондинки, по които си падат всички мухльовци като Кракнъл. Но дори да беше така.

— Изглежда, че Кракнъл... — заговори Джералд. — Очевидно този Кракнъл... — Извърна очи, защото се страхуваше да срещне ужасения поглед на Сали. — Работата е там, че той вярва в таланта на Мейбъл Хобсън... и... и мисли, че ролята е идеална за нея.

— О, Джералд!

Възможно ли е любовта дотолкова да е заслепила достопочтения Реджиналд Кракнъл? Възможно ли е огромното му сърце, компенсиращо малкия му мозък, да го накара да повери ролята на Рут на актриса, за която се говореше, че когато режисьорът я накарал да вземе ваза с рози, да прекоси сцената и да остави вазата на масата, се възпротивила и заявила, че не е била ангажирана като танцьорка. Навярно дори влюбеният Реджиналд щеше да осъзнае, че от тази лишена от чувства жена няма да излезе прочута актриса.

— О, Джери! — повтори тя.

Настъпи напрегната тишина. Двамата се обърнаха и закрачиха към пансиона. Уж случайно Джералд пусна ръката на Сали. Младата жена усещаше някаква тъпа болка в сърцето си, сякаш там беше зейнала рана. Най-накрая възкликна:

— Джери, заслужава ли си да го правиш?

Въпросът ѝ като че стресна младия човек и той отчасти възвърна типичната си решителност.

— Разбира се, че си заслужава! Най-важното е, че пиесата ще бъде играна на Бродуей. Ама че въпрос, Сали! Знаеш откога мечтая именно за това и няма да пропиляя шанса си само заради антипатията ти към някаква актриса.

— Слушай, Джери, ако вземете Мейбъл, ще съсипете пиесата. Направо ще я унищожите!

— Глупости. Тя ще се справи. В края на краищата ролята е изключително благодарна. Не забравяй, че госпожица Хобсън има своите почитатели сред публиката, а Кракнъл е готов да пръсне куп пари, за да допринесе за успеха на пиесата. Пък и какъвто и да е резултатът, това все пак е някакво начало. Разбира се, че си струва да опитам.

Речта на Джералд със сигурност щеше да направи силно впечатление на Филмор. Той щеше да долови в нея непогрешимото звучене, характерно дори за най-невинните изказвания на онези, които достигаха върха. Ала словоизлиянията на годеника ѝ не само не впечатлиха, а покрусиха Сали. Обаче вродената ѝ вяра в доброто, съчетана с правило номер едно в личното ѝ кредо, че любимият ѝ човек е непогрешим, в края на краищата спомогнаха за повдигане на настроението ѝ. Естествено Джери имаше право: глупаво беше да се откаже от договора само защото не всички клаузи бяха по вкуса му.

— Скъпи мой — нежно промълви тя, отново хвана под ръка годеника си и за миг докосна рамото му в знак на покаяние, — напълно съм съгласна с теб. Разбира се, че имаш право. Отначало бях изумена, сетне осъзнах истината. Сигурна съм, че всичко ще бъде прекрасно. Предлагам да обсъдим нашето бъдеще. Между другото, мислил ли си за какво ще изразходваш парите?

— Със сигурност знам за какво ще похарча един долар — Заяви Джералд, който изцяло беше възвърнал самочувствието си.

— Питам те за големите пари. Та какво ли може да се купи за един долар?

— Срещу тази сума ще получа разрешително за брак.

Сали се притисна към него и промълви:

— Дами и господа, вижте този човек. Не го изпускайте от поглед. Това е моят съдружник.

ВТОРА ГЛАВА
НА СЦЕНАТА СЕ ПОЯВЯВА ДЖИНДЖЪР

1.

Сали седеше, облегнала гръб на купчината златист пясък, и изпод полупритворените си клепачи наблюдаваше утринните занимания на обитателите на Ровил сюр Мер. И тук, както в повечето френски морски курорти, всички гости на града сутрин се събираха на брега. Джентълмени с бакенбарди, някои от които глави на многобройни домочадия, образуваха нещо като живописен фон на приятелките и съпругите си, събрали се на групички, предпазвайки се от слънцето с пъстри чадърчета. Кучета тичаха насам-натам, а децата задълбочено копаеха в пясъка, като от време на време прекъсваха заниманията си, за да се халосат взаимно с лопатките си. Някакъв пудел с войнствен вид се приближи до Сали и щом установи, че в чантата ѝ има кутия с шоколадови бонбони, реши да остане до младата жена с надеждата, че ще му излезе късметът.

Очакването на дадено събитие е по-приятно от самото събитие, което обикновено носи разочарования, но почивката на Сали беше изключение от правилото. Прекарала беше във Франция вълшебен месец на щастливо безгрижие. Оставаше за по няколко дни в различни градчета, докато накрая бе запленена от красотата на Ровил с неговото казино и снежнобели хотели, издигащи се от двете страни на крайбрежния булевард. Небето сякаш винаги беше безоблачно и синьо, а градчето изглеждаше някак празнично. Искаше ѝ се да остане в Ровил още дълго, но ето че гласът на Америка я зовеше обратно. Джералд ѝ писа, че предпремиерата на „Пътят на насладата“ щяла да бъде в Детройт и че Сали трябвало да се върне веднага, за да не пропусне великото събитие. Личеше си, че посланието е написано набързо от човек, който не разполага със свободно време; но въпреки че съдържанието му пораздразни Сали, тя не можеше да пренебрегне зова на любимия си. Утре напускаше Ровил. Беше решила докрай да се наслади на последния си ден в градчето; седеше на плажа и обзета от невероятно спокойствие, наблюдаваше къпещите се хора, наслаждавайки се на непрестанно изненадващия я факт, че не трябва

да прави нищо, освен да се препича под жарките слънчеви лъчи и да слуша приглушения плясък на вълните, разбиващи се в брега.

Единственият недостатък на утринното посещение на плажа бе, че почти моментално ѝ се доспиваше; а да заспиш веднага след закуска беше някак декадентско, дори когато си на почивка. Обикновено Сали устояваше на изкушението, но днес слънцето беше толкова приятно, а шепотът на вълните така примамлив, че почти бе задрямала, когато се сепна от някакви гласове. Никога досега не се беше вслушвала в разговорите, които ехтяха около нея, но двамата мъже говореха на английски, което беше рядкост за Ровил; когато чу познатия език. Сали се изтръгна от примамливите прегръдки на съня. Отвори очи и видя, че двамата събеседници бяха седнали близо до нея.

От първия ден, в който се беше отправила на пътешествието, едно от големите ѝ удоволствия беше да оглежда хората около себе си и да се опитва да отгатне какви са по характер, както и професиите им; фактът, че интуицията ѝ непрекъснато я подвеждаше, не ѝ поддържа обезкуражаващо. Отдавайки се на любимото си занимание, тя изпод око огледа двамата мъже.

Единият изобщо не ѝ се понрави. Беше висок, тъмнокос и мургав, а тънките устни и изпъкналите скули му придаваха зловещ вид. Върху страните и брадичката му сякаш беше паднала сянка, която подсказваше, че този човек води непрекъсната битка с упоритата си брада. Положително се бръснеше два пъти дневно и със сигурност се владееше достатъчно добре, та да не ругае, когато се пореже. Навярно дори злобно се усмихваше в подобни моменти.

„Бездушен човек — помисли си младата жена. — Не е моят тип. Предполагам, че е адвокат или нещо от този род.“ Обърна се към другия и за своя изненада срещна погледа му. Откакто се бе появил, той не сваляше очи от нея и дори беше зяпнал от изумление. Приличаше на човек, който след безброй разочарования е открил достоен обект за наблюдение.

„Много е мил“ — каза си тя.

Непознатият беше мускулист, набит младеж с добродушно лице, обсипано с лунички, и имаше най-невероятната рижава коса, която беше виждала дотогава. Върху квадратната му брадичка имаше раничка от порязване. Сали беше готова да се обзаложи, че червенокосият не е приел порязването със завиден самоконтрол.

„Май е доста избухлив — продължи мислените си разсъждения тя, — но бързо му минава. Сигурна съм, че не притежава блестящ ум, ала е голям симпатяга.“

Побърза да извърне очи, защото изпита неудобство от прехласнатия поглед на рижия симпатяга.

Мургавият му събеседник, който с отблъскваща самоувереност, очевидно характерна за цялото му поведение, беше успял да запали цигара въпреки силните пориви на вятъра, хвърли кибритената клечка и поднови разговора, прекъснат от настаняването им в близост до Сали.

— Я кажи как е Скримджър?

— Добре е — разсеяно, отговори червенокосият младеж. Сали се беше втренчила право пред себе си, но още усещаше погледа му върху себе си.

— Изненадах се, когато те видях тук. Беше ми казал, че няма да мръднеш от Париж.

За миг настъпи мълчание.

Сали даде бонбон на пудела, който зорко охраняваше чантата ѝ.

— Бога ми! — възкликна червенокосият с глас, преливаш от искрен възторг. — Това е най-красивото момиче, което някога съм виждал!

2.

Сали се стресна, но същевременно изпита удоволствие от откровеността на непознатия. Тъй като беше изключително свободомислеща, изказването му ѝ се стори напълно в реда на нещата.

Ала мургавият му събеседник очевидно беше потресен.

— Какви ги говориш! — изсъска през зъби той.

— О, не си ги слагай на сърцето — побърза да го успокои червенокосият. — Тя не ме разбра. В това забутано градче никой не говори английски. Добре, че си припомних няколко френски думи, иначе досега щях да съм пукнал от глад. Това момиче — продължи, връщайки се към въпроса, който най-живо го вълнуваше — е направо супер. Кълна се, че никога не съм виждал по-красива жена. Погледни ръцете и краката ѝ — самото изящество, типично единствено за французойките. Разбира се, устата ѝ е доста големичка... — колебливо добави възторженият критик.

Липсата на реакция от страна на Сали, плюс уверенията на червенокосия относно лингвистичните недостатъци на местните хора очевидно поуспокоиха мургавия мъж, който с облекчение си пое дъх. Тъй като през целия си живот беше въплъщение на коректността, изпитваше ужас при мисълта, че може да го помислят за невъзпитан заради невъздържаните възклицания на събеседника му. Преди няколко секунди му идваше да потъне в земята от срам.

— Независимо от всичко трябва да мериш думите си — наизидателно се обърна към луничавия.

Погледна към Сали, която подаваше парченца сладкиш на пудела и на някакъв окаян мелез, който се беше присламчил на безплатното угощение, сетне отново заговори за загадъчния Скримджър:

— Още ли има проблеми с храносмилането?

Червенокосият младеж явно пет пари не даваше за стомашните неволи на въпросния Скримджър.

— Забеляза ли как къдриците ѝ обрамчват лицето ѝ? — произнесе замечтано, сетне се сепна, сякаш едва сега беше чул въпроса. — О, нали го знаеш какъв е — винаги се оплаква.

— В кой хотел сте отседнали?

— В „Нормандия“.

Сали, която посягаше към кутията с бонбони, едва забележимо трепна, тъй като и тя беше наела стая в същия хотел. Навярно обожателят ѝ беше пристигнал днес, защото досега не го бе виждала.

— „Нормандия“ ли? — Тъмнокосият озадачено смръщи чело. — Смятам, че отлично познавам Ровил, но никога не съм чувал за хотел с такава име. Къде се намира?

— Близо до гарата. Доста е западнал, но пък е евтин и храната е прилична.

Удивлението на събеседника му нарасна.

— За Бога, какво търси човек като него в подобна дупка?

Внезапно Сали беше обзета от непреодолимото желание да научи повече за тайнствения Скримджър. Честото повтаряне на името му я бе накарало да мисли за него като за стар приятел.

— Знам колко е придирчив по отношение на... — продължаваше да мърмори мургавият.

— Придирчив е по отношение на поне единайсет хиляди неща — раздражено го прекъсна събеседникът му. — Свадлив дърт мърморко.

— Известно ми е, че най-много държи в кой хотел да отседне. Винаги е искал най-доброто. Бях убеден, че е наел апартамент в „Сплендид“. — В продължение на няколко секунди намръщено обмисля проблема, сетне очевидно се примири с факта, че трябва да проявява търпимост към приумиците на богатите. — Искан ми се да поговоря с него. Попитай го дали е съгласен днес да вечеряме в „Сплендид“. Определи ми среща точно в осем.

Сали, чието внимание беше погълнато от кучетата — към безплатната трапеза се беше присламчил и бял териер с черно петно над окото — не виждаше лицето на младежа, но по пресилената безгрижност в гласа му долови, че нещо не е наред.

— Скримджър не е в Ровил.

— Нима? Къде е тогава?

— В Париж, доколкото ми е известно.

— Какво? — заплашително попита мургавият, сякаш подлагаше на кръстосан разпит колеблив свидетел. — Защо не си с него? Какво правиш тук? Той ли ти разреши?

— Да.

— Кога се връщаш при него?

— Никога — твърдо отговори червенокосият. Цялото му поведение подсказваше, че нищо не може да го отклони от пътя му. — И щом толкова се интересуваш, ще ти кажа, че завчера дъртият грубиян ме уволни.

3.

Разнесе се шумолене на песъчинки и мургавият мъж скочи на крака.

Сали, която бе погълната от драмата, разиграваща се пред очите ѝ, разсеяно даде на пудела парчето сладкиш, предназначено за териера. Крадешком погледна встрани и забеляза, че човекът със зловещото лице беше заел стойка, напomniaща стойка на строг баща от някоя мелодрама, който се готви да прогони съгрешилата си дъщеря. Червенокосият младеж невъзмутимо наблюдаваше дебелака с жълти бански гащета, който след шест неуспешни опита най-сетне бе скочил във водата и се носеше върху вълните с достойнството на претърпял злополука въздухоплавателен балон.

Задъхвайки се от възмущение, мургавият заговори:

— Нима искаш да кажеш, че след всички усилия, които семейството положи да ти осигури една синекурна длъжност, предлагаща безброй възможности срещу условието да се придържаш към доброто поведение, преднамерено си се отказал. — Той отчаяно махна с ръка. — Божичко! Наистина си безнадежден случай.

Луничавият младеж не отговори, а продължи да се вира в океана. Един от най-вълнуващите спортове на открито е да наблюдаваш къпещ се французин на средна възраст. Процесът е наситен с драматизъм и държи в напрежение отначало до край. Няма да скучае нито за миг, докато гледате как отначало мосю опитва температурата на водата, плахо потапяйки големия пръст на крака си, сетне се плюсва сред вълните с грацията на тюлен. Зрелището безсъмнено е вълнуващо, но от гледна точка на естетиката беден духом е онзи, който не се почувства извисен при вида на шишковците с бакенбарди и тесни бански гащета, открояващи се на яркосиния фон на безбрежния океан. Но червенокосият младеж, който до вчера беше под крилото на господин Скримджър, наблюдаваше безплатния цирк, без да прояви признаци на духовно извисяване.

— Поведението ти е непростимо! Какво ще правиш сега? Може би очакваш, че ще прекараме живота си в търсене на подходящи

служби за теб, от които след ден-два ще бъдеш изгонен? Ще ти кажа, че ние... Постъпката ти е чудовищна! Повдига ми се от теб! Господи!

Мургавият човек, който сигурно осъзнаваше, че напразно хаби думите си (същото понякога чувстваше и Сали в компанията на брат си), рязко се обърна и закрачи по брега, но ефектът от гордото му напускане на сцената беше развален от факта, че след миг вятърът отнесе сламената му шапка и тя беше стъпкана от едно дете.

Остави след себе си наелектризирано затишие, каквото обикновено настъпва след падането на мълния: природата сякаш е зашеметена, а въздухът все още трепти в знак на протест. Невъзможно е да се определи колко щеше да продължи странното затишие, защото само след минута беше нарушено от съвсем прозаична врява. Най-ненадейно, като се изключи едно гърлено ръмжене, започна най-страхотният бой между кучета за този сезон.

Главният виновник беше териерът с черното петно. Така мислеше Сали и безсъмнено мнението ѝ щеше да се окаже меродавно. Дори най-яростният защитник на териера не можеше да отрече, че именно този пес е сложил начало на битката. Ала в името на справедливостта се налага да уточним, че всъщност виновницата беше Сали. Тъй като беше погълната от току-що приключилата драма и от желанието да разбере защо тайнственият Скримджър е решил да се откаже от услугите на червенокосия младеж; тя три пъти подред подаде бонбони на пудела. При третата ѝ грешка нервите на териера не издържаха.

Когато наблюдава неудържимата ярост на биещи се кучета, средностатистическият човек изпитва странна безпомощност, като че е свидетел на схватка между природни стихии. Струва му се, че няма право да се намесва и да раздава правосъдие. Но най-вече го потиска фактът, че намесата му ще бъде безрезултатна.

Това не беше обикновен бой между кучета, а истинско меле, при вида, на което не биха спестили хвалебствията си най-закоравелите жители на някой негърски квартал или на миньорско градче, прочути с това, че трудно може да им се угоди. От всички посоки тичешком прииждаха кучета от всевъзможни породи, различни по размер и окраска; някои се задоволяваха да заемат предните места и само да лаят, но повечето с удоволствие се впускаха в сражението, без да се интересуват защо е започнало. Териерът беше ухапал задния крак на

пудела и очевидно искаше военни репарации, задето на три пъти беше оцетен, а разгулният мелез беше яхнал породиста кучка.

Сали беше безпомощна да се справи със ситуацията, както междувпрочем бяха и всички зяпачи, притичали да наблюдават зрелището. Младата жена стоеше като парализирана; озъбените кучета се блъскаха в краката ѝ и отскачаха, но тя не помръдваше. Зрителите — французи, се надпреварваха да дават съвети на родния си език, който Сали за съжаление не разбираше. Някои размахваха ръце и подскачаха, при което телесата им се тресяха. Положението започна да става неудържимо, когато червенокосият младеж внезапно се озова в центъра на бойните действия.

Единствената причина, поради която боят между кучета не продължава вечно, е, че по волята на съдбата между зрителите винаги присъства някой, роден за водач; вълшебник, който е загубил множество важни битки в живота си, но е истински капацитет по укротяване на побеснели кучета. В Ровил сюр Мер избраникът на провидението се оказа червенокосият младеж. Вярно, че беше предизвикал отвращението на мургавия си събеседник и че надменният Скримджър се беше отказал от услугите му; факт бе, че той е истинска напаст за „семейството“, но не можеше да се отрече, че знаеше как да прекрати лютата кучешка битка. Още щом се появи, сражението започна да стихва. Въздействието му върху вкопчените на живот и смърт противници беше подобно на въздействието на Свещения Граал, който според средновековната легенда се плъзнал по слънчевия лъч и накарал рицарите да преустановят схватката помежду си. Той съвсем не приличаше на гълъбчето на мира, но дори най-взискателните не можеха да отрекат, че намесата му е резултатна. Сякаш беше вълшебник, който укротяваше животните с ласкавите си ръце и с магическия си глас; за невероятно кратко време кучетата бяха разтървани; на бойното поле остана само някакъв дребен шотландски териер, който замислено облизваше ухапанието си крак. Останалите участници в сражението, вече опомнили се и вероятно питащи се какво ли е предизвикало временното им умопомрачение, бяха уловени и отведени от собствениците си, които ги обсипаха с цветисти ругатни.

След като беше извършил чудотворното си дело, младежът се обърна към Сали. В този миг претърпя странна метаморфоза: безразсъдният храбрец беше заменен от изчервяващ се млад човек,

чиято стеснителност трогна Сали. Пое си дълбоко въздух и придоби измъчения вид, който подсказва на целия свят, че един англичанин се готви да говори на чужд език.

— J'espere... — започна той, сетне спря и веднъж — два пъти преглътна, сякаш да добие кураж за пътешествието през джунглата на френския език. J'espere que vous n'etes pas... да му се не види, каква беше проклетата дума... J'espere que vous n'etes pas blessee.

— Blessee?

— Да, blessee. Ранена, нали разбирате? Ухапана, ухапана. Пфу! J'espere...

— А, ухапана! — повтори Сали и се усмихна, при което на страните ѝ се образуваха трапчинки. — Слава Богу, че тези побеснели зверове не ме ухапаха. Постъпихте изключително смело и спасихте живота на всички ни.

Но младежът остана глух за похвалните ѝ думи. Взираше се в нея с очи, разширени от ужас, а симпатичното му лице се бе зачервило като домати. Зяпна от изумление, смотолеве „Света Богородице“, сетне, очевидно осъзнал, че бягството е единственият изход от неловката ситуация, се обърна и се отдалечи с толкова бърза походка, че изглеждаше сякаш тича. Сали го проследи с поглед и съжали за бягството му. Искаше ѝ се да научи защо Скримджър го е уволнил.

4.

Времето за лягане в Ровил се определя в зависимост от близостта на хотела до океана. Позлатените дворци, накацали на брега, имат отвратително работно време и неуморните им оркестри до зори отравят нощния въздух с джазови мелодии; ала в пансионите за хора от средна ръка като „Нормандия“, важеше правилото „рано пиле рано пее“.

Якият селянин Жул, който едновременно изпълняваше длъжностите на дежурен администратор и на асансьорен оператор, беше на поста си през цялата нощ, но малцина клиенти на хотела използваха услугите му.

Сали, която се прибра малко преди часовникът да оповести края на знаменателния ден, през който в живота ѝ се бяха появили мургавият мъж, червенокосият младеж и техният приятел Скримджър, влезе във фоайето на хотела, тънещо в полумрак и тишина. В кабината на асансьора гореше мижава лампа; друга слаба крушка осветяваше главата и гърдите на Жул, дремещ на стола си. На Сали ѝ хрумна, че младежът вечно е дежурен, изпълнявайки най-разнообразни длъжности. Подобно на домакинската и неговата работа никога не свършваше. Ето че и сега възстановяваше тъканите си, като дремеше на неудобния стол, вместо да се наспи както трябва. Младата жена, която беше послушала оркестъра на казиното, след което се бе разходила по озарения от лунната светлина крайбрежен булевард, внезапно се почувства като натрапница.

Докато се питаше как да постъпи, защото не ѝ се искаше да събужда Жул (доброто ѝ сърце, което вечно беше на страната на потиснатите, винаги се свиваше от мъка при вида на преуморения младеж), с облекчение дочу стъпки по улицата и отварянето на входната врата. Ако някой събудеше Жул, то отговорността падаше от плещите ѝ. Вратата силно се тресна. Портиерът се сепна, издаде нечленоразделни звуци, примигна и се изпъна на стола, а Сали се обърна и осъзна, че новодошлият е червенокосият ѝ познайник от плажа.

— Добър вечер — любезно го поздрави тя.

Младежът се закова на мястото си и запристъпва от крак на крак. Явно събитията от сутринта още бяха пресни в паметта му. Май не беше престанал да се изчервява, откакто се бяха видели за последен път, или ознаменуваше повторната им среща с ново изчервяване; във всеки случай лицето му отново беше алено като домати.

— До-добър вечер — заекна и опита да размърда краката си, които в смущението му се бяха преплели.

— Или bon soir, както навярно бихте се изразил — промърмори Сали.

Червенокосият реагира на язвителната ѝ забележка, като изпусна шапката си, след което се опита да я вдигне, но се спъна в нея.

Междувременно Жул, движейки се като сомнамбул, беше успял да налучка посоката на асансьора. Щом се добра до металната врата, я отвори с трясък.

— Много съжалявам, че те събудихме — съчувствено промълви младата жена и влезе в кабината.

Жул не ѝ отговори, поради простата причина че изобщо не се беше събудил. Рутината му позволяваше да извършва тази работа в полусън. Мозъкът му, ако веществото в главата му изобщо можеше да се нарече така, действаше машинално. Беше затворил вратата и мудно дърпаше въжето, благодарение на което кабината се движеше нагоре, но всъщност още спеше.

Сали и червенокосият младеж седяха един до друг на тясната седалка и задълбочено наблюдаваха дейността на Жул. След първоначалния изблик разговорът помежду им беше замрял. Сали не се досещаше за някоя важна тема, която да подхване, а спътникът ѝ напомняше на онези силни и мълчаливи мъже от романите. Тишината се нарушаваше само от епизодичните похърквания на Жул.

Когато стигнаха до третия етаж, тя се наведе и ръгна французина в ребрата. При взаимоотношенията си с местното население беше установила, че делата вършат повече работа от думите. Ако желаше нещо в ресторант или магазин, го посочваше, а когато искаше асансьорът да спре, сръгваше момчето, което го обслужваше. Системата действаше безпогрешно и дори да имаше дузина френски разговорници, Сали нямаше да се справи така успешно.

Жул спря асансьора: сега настъпваше звездният му миг, онази част от професионалната му дейност, която изпълняваше блестящо — отварянето на металната клетка. Не мислете, че това е толкова елементарно, има много начини за извършването на въпросната операция. Жул беше истински виртуоз. Отваряше вратата със замах и произнасяше „Via“ с подobaваща скромност, но и с известно самодоволство, сякаш беше убеден, че друг не би се справил така добре с отговорната задача. Често си казваше, че външният му вид може да е неугледен, но страшно го бива да отваря асансьорни врати.

Но сега дори тази задача не изискваща усилен мисловна дейност, като че му бе непосилна. Вместо да пъкне ключа в ключалката, се втрени в нея с неописуем ужас. Беше човек, който се отнасяше с дължимата сериозност към всеки проблем, а затруднението, възникнало в момента, напълно го сломи.

Сали се обърна към спътника си и промърмори:

— Май нещо не е наред. Бъдете така добър да го попитате какво се е случило. Не знам ни една френска дума, освен „oo la la“.

Кой ли би имал сърце да откаже на молбата ѝ? Младежът събра цялото си мъжество, за да изпълни непосилното поръчение. Изглежда изпод око дремещия Жул и задавено се изкашля.

— Хм... esker... esker vous...

— Не изпускате фронта — окуражи го младата жена. — Струва ми се, че привлякохте вниманието му.

— Esker vous... Pourquoi vous ne... искам да кажа ne vous... тоест quel est le raison...

Той млъкна, защото в този момент французинът забърбори като картечница. По всичко личеше, че най-пространно обяснява quel est le raison. Очевидно съзнанието му не беше регистрирало факта, че двамата млади хора не разбираха нито дума от словоизлиянието му. Или пък ако му беше минал през ума, го беше отхвърлил като маловажен. Поискали му бяха обяснение и той обясняваше. Думите му бликаха като фонтан. Нечленоразделните звуци, които издаваше, вероятно щяха да придобият някакво значение, ако говореше бавно, но сега попадаха във водовъртежа на необузданата му реч и завинаги изчезваха.

— Накарайте го да престане — тросна се Сали.

Червенокосият придоби изражението на жител на Джоне Таун, когато са го помолили да спре ужасяващото наводнение, заляло града.

— Какво? Да го спра ли?

— Да. Свирнете с уста или нещо подобно.

От дълбините на паметта му изплува една-единствена дума, която беше чул или прочел някъде; а може би беше спомен от отдавна отминалите школки дни.

— Zut! — извика, а потокът от думи, изригващи от устата на Жул, секна, сякаш някой беше завъртял кранчето. За миг се възцари тишина, каквато би настъпила в цех за парни котли, ако работата внезапно бъде прекратена.

— Побързайте! Най-сетне ви разбра! — извика Сали. — Попитайте го за какво става въпрос — ако изобщо знае, в което се съмнявам — и му кажете да говори бавно. Дано да успеем да открием за какво е цялата тази паника.

Младежът послушно кимна — съветът си го биваше.

— Lentement. Parlez lentement. Pas si — нали се сецаш, приятел — pas si говориш адски vite!

— А-а-а! — възкликна французинът, сякаш беше открил Америка. Lentement. Oui, lentement!

Последва дълъг разговор и макар Сали да не разбра нито дума, по всичко личеше, че червенокосият лингвист е наясно по въпроса. След няколко минути обяви:

— Глупчото е сгазил лука. Явно е бил полузаспал, когато сме се прибрали. Натикал ни е в асансьора и е затворил вратата. Забравяйки, че е оставил ключовете на бюрото си.

— Ясно — промърмори Сали. — Излиза, че сме пленници в този кафез, така ли?

— Боя се, че имате право. Ужасно съжалявам заради бедните си познания по френски. Иначе най-енергично щях да прокълна до десето коляно този юнак. Питам се как ли е „гадняр“ на тукашния език — замислено добави той.

— Извинете, че прекъсвам лингвистичните ви упражнения, но мисля, че трябва да предприемем нещо — обади се младата жена.

— Какво например?

— Ами... предлагам да нададем вик. Навярно повечето гости на хотела ще се изплашат до смърт, но все ще оцелее някой, който да ни

освободи.

— Гениална идея! — Младежът беше поразен от находчивостта на спътничката си по неволя.

— Радвам се, че я одобрявате. А сега осведомете бедното момче за намеренията ни, иначе ще си помисли, че сме превъртели.

Червенокосият трескаво затърси подходящите думи и горе-долу успя да обясни на Жул какво ще се случи, защото онзи унило кимна.

— Така — доволно въздъхна Сали. — А сега викайте с пълно гърло, щом преброя до три. Едно, две... Бедничкият! — възкликна тя. — Погледнете го.

Емоционалният французин се беше свил в ъгъла на кабината и беззвучно ридаеше, бършейки носа си с шепа памучни отпадъци, които му служеха вместо кърпа. От време на време от гърдите му се изтръгваше стон, който отекваше в шахтата.

5.

Напоследък стана модно да се издават евтини книжки със съвети по всички въпроси под слънцето; тези четива ни учат как да реагираме по време на повечето кризисни ситуации, възникващи в ежедневието. Горко на онзи, който не е прочел подобна книжка: не ще знае как да постъпи преди пристигането на лекаря, как да преправи стара долна фланела в палтенце за малко дете, нито кой е най-добрият начин за нарязване на студеното овнешко. Но авторите на въпросните наръчници са пропуснали да споменат какво поведение да възприемем, когато момчето, обслужващо асансьора, избухне в ридания. Ето защо в продължение на няколко секунди двамата спътници безпомощно се взираха един в друг.

— Клетият! — възкликна Сали, когато успя да овладее вълнението си. — Попитайте го какво му е.

Младежът се поколеба, после събра смелост и заяви:

— Честно казано, неприятно ми е да разговарям с него. Нямам нищо против човека, но винаги, когато говоря френски, имам чувството, че носът ми ще падне. Предлагам да оставим момчето да изплаче мъката си.

— Само това липсваше! — възкликна тя. — Толкова ли сте безсърдечен? Нима и вие сте от хиените с човешки облик?

Червенокосият колебливо се обърна към Жул, опитвайки да си припомни всички думи от бедния си френски речник.

— Всъщност трябва да бъдете благодарен — поучително каза младата жена. — Това е най-добрият начин за научаване на чужд език, пък и урокът е безплатен. Е, какво е обяснението на милото момче?

— Доколкото разбрах, е загубил нещо. Стори ми се, че различих думата „perdu“.

— Но тя означава „яребица“, нали? Сигурна съмващото съм я виждала в менюто на ресторантите.

— Мислите ли, че ще говори за яребици в подобен момент?

— Нищо чудно, французите са странни хора.

— Ще опитам още веднъж — въздъхна червенокосият. — Истински кошмар е да се говори с този човек. Само пръст да му покажеш и започва да бърбори като картечница. — Зададе нов въпрос на страдалеца и внимателно изслуша многословния отговор, сетне лицето му грейна.

— О, това ли било. — Обърна се към Сали и обясни: — Този път го разбрах. Каза, че ако се развикаме и вдигнем на крак целия хотел, ще ни измъкнат оттук, но той ще загуби работата си, защото за втори път му се случва да забрави ключа, а вече го били предупредили, че при подобно изпълнение ще го изхвърлят.

— В такъв случай дори няма да гъкнем — решително обяви младата жена.

— Предупреждавам ви, че се оформя доста дълго чакане. От думите на нашия приятел долових, че съществува бегла възможност някой закъснял гост да се прибере и да ни освободи, ала Жул смята шанса за минимален. По-скоро е убеден, че всички посетители вече са в стаите си и спят като заклани.

— Ще си опитаме късмета. За нищо на света не искам бедното момче да загуби работата си. Кажете му да ни свали на партер. Ще си седим кротко и ще се забавляваме, докато нещо се случи. Имаме да си казваме толкова много. Предлагам всеки от нас да разкаже за живота си.

Жул, който беше окуражен от благосклонното поведение на жертвите си, изпълни нареждането на червенокосия, после с копнеж се втренчи в ключовете върху бюрото (навярно и Мойсей се е взирал тъй от връх Фасга към Обетованата Земя), сетне се сви на кълбо на пода и отново заспа. Сали се намести в ъгъла си и се обърна към младежа:

— Запалете си цигара. Така поне ще се занимавате с нещо.

— Много благодаря, че ми разрешавате.

— А сега разкажете защо ви уволни Скримджър.

Под стимулиращото въздействие на нощните им приключения червенокосият постепенно се беше отърсил от стеснителността си, която го бе направила безпомощен при срещата му със Сали във фойето, ала въпросът ѝ отново го извади от равновесие. Изчерви се като рак и запелтечи:

— Бога ми, много съм щастлив... всъщност, ужасно съжалявам.

— Задето Скримджър ви е уволнил ли?

— Много добре знаете за какво говоря. Съжалявам, че сутринта се държах като пълен глупак. Изобщо не ми хрумна, че разбирате английски.

— Бях поласкана от комплиментите ви и си казах, че сте много мил. Разбира се, нямам представа колко момичета сте виждал и дали трябва да приема оценката ви като комплимент, но...

— Не слагайте пръст в раната! Чувствам се като кръгъл идиот.

— А за устата ми сте прав — големичка е. Но като изключително почтен човек навярно ще се съгласите, че нямам никаква вина заради въпросния недостатък.

— Не ми го натяквайте! — умоляващо възкликна младежът. — Ако искате да знаете, устните ви са направо изваяни. Според мен — побърза да добави, преди да го е прекъснала, — вие сте неописуемо красива.

— Помолих ви да ми разкажете за Скримджър — попариентузиазма му Сали.

Той премигна като сомнамбул, който се е събудил, след като се е блъснал в някакъв предмет. Изчерви се още по-силно, щом осъзна, че се е увлякъл в хвалебствията.

— Скримджър ли? — промърмори. — Не си струва, ще се отегчите до смърт.

— Не ставайте глупав — скастри го Сали. — Не разбирате ли, че сме като корабкрушенци на пустинен остров. Ще ни освободят чак утре сутрин, следователно разполагаме с часове, през които ще говорим за себе си. Искам да науча всичко за вас, после ще ви разкажа моята биография. Може и аз да започна, ако се стеснявате пръв да разкриете душата си. Предлагам да си говорим на „ти“, като за целта се запознаем официално. Казвам се Сали Николас, а ти?

— Какво аз? О, да, схванах въпроса.

— Надявам се. Мисля, че се изразих възможно най-ясно. Е, как се казваш?

— Кемп.

— А как е името ти?

— Всъщност, предпочитам да го запазя в тайна, тъй като при кръщаването родителите са ми скроили мръсен номер.

— Бъди спокоен, нищо не може да ме шокира — окуражи го тя. — Баща ми се казваше Изикиъл, а брат ми е кръстен Филмор.

Господин Кемп видимо се успокои.

— Моят случай не е толкова тежък. О, не исках да те обидя. И двете имена са много интересни, разбира се...

— Хайде, изплюй камъчето.

— Кръстили са ме Ланселот. Работата е там, че не приличам на храбривия рицар нито по хубост, нито по смелост. — Приятелите ми — добави той малко по-бодро — ме наричат Джинджър^[1].

— С пълно право — вметна Сали.

— Ще бъде ли много нахално, ако те помоля да се обръщаш към мен именно с това име? — плахо попита младежът.

— Разбира се.

— Много мило от твоя страна.

— Не го прави на въпрос.

Жул се размърда и изръмжа, без да се събуди, иначе нито звук не нарушаваше нощната тишина.

— Нали обеща да ми разкажеш за себе си — каза господин Ланселот (Джинджър) Кемп.

— Ще чуеш цялото ми житие и битие не защото мисля, че ще те заинтригува...

— О, живо ме интересува!

— Не защото мисля, че ще те...

— Наистина ме интересува!

Сали смразяващо го изгледа.

— Нима ще изпълняваме дует, или имам думата?

— Извинявай.

— И тъй, ще ти разкажа за себе си не защото мисля, че историята ми ще те интересува, а за да те задължа и ти да сториш същото — знай, че съм по-любопитна и от сврака. Започвам с това, че живея в Америка. Тук съм на почивка. За пръв път от три години си го позволявам, всъщност от времето, когато напуснах дома си. — Сали замълча, сетне добави: — Не напуснах, а избягах.

— Жестоко!

— Моля?

— Исках да кажа, че си постъпила добре. Сигурен съм, че си имала основателна причина.

— Мисля, че думата „дом“ не беше съвсем подходяща за мястото, където живеех — продължи младата жена. — По-скоро беше

имитация — напълно правдоподобна, ала разликата беше осезателна. Родителите ми починаха доста отдавна, а двамата с брат ми ни пробутаха на един чичо, който не ни прие с особен възторг.

— Чичовците са истински гадняри — прочувствено заяви Джинджър Кемп. — И аз си имам. Извинявай, че те прекъснах.

— Чичо ми беше определен за наш настойник. Щеше да се разпорежда с парите ми до навършване на пълнолетието ми, а Филмор трябваше да получи наследството си едва когато станеше на дваайсет и пет. Клетият ми баща сляпо се доверяваше на брат си, а какво мислиш, че се случи?

— Божичко! Навярно мръсникът е свил парите ви.

— Не, нито цент, което е осмото чудо на света. Чувал ли си за чичо, на когото сляпо са се доверявали и който да е оправдал доверието? Моят принадлежеше към редките изключения. Бедата беше в това, че този човек бе финансов гений, но същевременно изключително неприятна личност. Беше суров и твърд, като тази седалка. Мразеше бедния Фил.

— Кой е Фил?

— Току-що ти обясних, че брат ми се казва Филмор.

— Да, брат ти... да, бях забравил за него.

— Непрекъснато се заяждаше с бедния Фил. Честно казано, брат ми си го заслужаваше. Непрекъснато се забъркваше в някакви неприятности. Преди около три години го изхвърлиха от Харвард и чичо ми обяви, че прекъсва всякакви отношения с него. Заявих, че ако Фил напусне този дом, ще го придружа, а на стареца явно му беше дошло до гуша от нас, защото изобщо не възрази. С брат ми заминахме за Ню Йорк, където живеем и до момента. Преди близо шест месеца той навърши дваайсет и пет и получи парите си, а миналия месец и аз станах пълнолетна, както и наследница. Както виждаш, приказката е с щастлив край. А сега ми разкажи за себе си.

— Чакай, чакай, май спести част от истината. Не вярвам да ви е било лесно в Ню Йорк. Питам се как не сте умрели от глад.

— Намерихме си работа. Брат ми се захвана с това-онова, накрая стана помощник-режисьор към една театрална труппа. След като бях отраснала сред влудяващ разкош, единственото ми умение бяха балните танци, поради което реших да се занимавам именно с това. Постъпих на работа в ресторант, носещ гордото название „Цветна

градина“, където ме окичиха с още по-гордата титла „партньорка на танци“, сякаш някой можеше да научи на каквото и да било мъжете, посещаващи това претенциозно заведение. С колежките си казвахме, че сме извадили късмет, ако кавалерите не ни прегазеха и успеехме да оцелеем.

— Какъв ужас!

— Не беше чак толкова неприятно. Отначало дори се забавлявах. Но не твърдя — замислено продължи тя, — че щях да издържа още дълго. Смелостта започваше да ме напуска. Осмелявам се да заявя, че в Америка няма друго момиче на моята възраст, което да е било настъпвано от толкова много шишковци. Бог знае поради каква причина всеки пълен мъж, решил да овладее изкуството на танца, инстинктивно избираше мен за своя учителка. Ето защо едно от големите ми удоволствия тук е да наблюдавам плажувачите французи. Чувствам се божествено, когато към мен се приближи сто и трийсеткилограмов мъжага и осъзная, че не съм задължена да танцувам с него.

— Бога ми, не ти завиждам за преживяното.

— Всяко зло за добро — сигурна съм, че от мен ще излезе съпруга домошарка. Кракът ми няма да стъпи в нито един моден ресторант. Мечтая за къщичка в провинцията, където ще се занимавам с плетиво, ще препрочитам любимите си книги и ще си лягам в девет и половина. А сега ми разкажи за себе си и то надълго и нашироко, защото съм сигурна, че няма да организират спасителна експедиция. Бас държа, че всички живеещи под този покрив, са се прибрали преди години. Съдено ни е да останем пленници до сутринта.

— Все пак мисля, че трябва да извикаме за помощ.

— В никакъв случай! Не искам клетия Жул да загуби работата си.

— От сърце съчувствам на клетия Жул, но изтръпвам, като си помисля на какви мъки ще бъдеш подложена...

— Престани да се вайкаш за мен и започвай да разказваш.

---

[1] Ginger — червенокос (англ.). — Б.пр. ↑

6.

Джинджър Кемп прояви някои от симптомите, характерни за младоженец, когато са помолили да отговори на приветствена реч по време на сватбеното тържество. Скочи от мястото си, запристъпва от крак на крак и закърши пръсти, след което заяви:

— Мразя да говоря за себе си.

— Така и предположих — промълви Сали. — Побързах да те запозная с моята автобиография, че да нямаш повод да изклинчиш. Хайде, не бъди такъв срамежливко. Представи си, че сме корабкрушенци, на които е съдено известно време да прекарат заедно. Честно казано, историята ти живо ме интересува, но дори да беше обратното, пак щях да предпочета да слушам теб, отколкото хъркането на Жул.

— Наистина хърка като заклан. Ако те дразни, веднага ще го събудя.

— Като те гледа човек, не би предположил, че си толкова жесток! — възкликна младата жена. — Сякаш не мислиш за друго, освен да изтезаваш бедното момче. Остави го на мира и започвай да разказваш.

— Откъде да започна?

— Във всеки случай не от детството ти. Мисля, че спокойно можем да пропуснем точно тези подробности.

— Ами... — Джинджър Кемп свъси вежди, опитвайки се да намери думи, които да я разтърсят от самото начало. — И аз съм горедолу сирак като теб. В смисъл че родителите ми са мъртви и прочие.

— Благодаря за изчерпателното обяснение. Наясно съм с картинката.

— Изобщо не си спомням майка ми, а баща ми почина, когато бях последна година студент в Кеймбридж. Добре си живеех в старата Алма Матер — добави той, видимо въодушевен от спомените си. — Не казвам, че беше върхът, но все пак беше страхотно. Бях се уредил със синьо по ръग्би и бокс и тъкмо бях включен като крило в отбора на Англия срещу Севера за предварителното изпитание. Имаше изгледи да вляза и в международния...

Сали изумено го наблюдаваше, сетне плахо попита:

— Това хубаво ли е или лошо?

— Моля?

— Не ми е ясно дали изреждаш престъпленията си или очакваш да се преклоня пред уменията ти. Какви са тези... синини, за които спомена?

— Ами такива... по ръग्би и бокс.

— О, ясно. Сега разбрах абсолютно всичко.

— Не бъди саркастична. Опитвам се да ти обясня, че играех ръग्би — нещо като футбол — в отбора на Кеймбридж. Бях полузащитник и...

— Какво е това? — търпеливо го прекъсна тя. — Знам, че ще кажеш: „Полузащитникът си е полузащитник“, но не можеш ли да говориш по-разбрано?

— Полузащитникът е онзи човек, който спира атаката. Прехвърля коженото кълбо към центъра... Май пак не ти е ясно.

— Честно казано, не.

— Адски ме затрудняваш — печално оповести Джинджър Кемп. — Досега не бях срещал човек, който да не знае какво е „полузащитник“.

— Вече се досещам, че има общо с футбола, тъй че обяснението ме задоволява. Предполагам, че това е еквивалентът на вашия куотърбек. А какъв е този „международен“, в който си щял да влезеш?

— Казваме, че си в международния отбор, когато играеш за Англия срещу Уелс, Франция, Ирландия и Шотландия. Ако не беше катастрофата, със сигурност щях да участвам в срещата с Уелс.

— Този път те разбрах. Опитваш се да ми обясниш, че си бил отличен футболист.

Младежът се изчерви до уши.

— Съвсем не е така. Просто през онзи сезон в Англия нямаше добри полузащитници.

— Това е най-ужасяващата съдба, която може да сполети една страна. И все пак са щели да те включат в националния отбор на Англия, ако не била катастрофата. Всъщност за каква катастрофа говориш?

— Оказа се, че клетият ми отец не ми е оставил пукнатото пени. Не разбирам много от разните там финансови въпроси, но винаги съм се

мислел за материално обезпечен. Оказа се, че съм беден като църковна мишка. Откровено казано, бях неприятно изненадан. Наложих се да напусна Кеймбридж и да започна работа при чичо ми. Естествено се изложих.

— Защо е толкова естествено?

— Нали разбираш, не съм от най-умните. Понякога изобщо не схващам онова, което ми обясняват. След около година на чичото му писна от мен, изрита ме от фирмата си и ми издейства учителско място, но в школото се оплесках. После ми намери още две служби, където също се оплесках.

— Струва ми се, че си един от най-забележителните оплесквачи!
— Възкликна Сади.

— Така си е — скромно призна Джинджър.

Настъпи тишина, която след малко беше нарушена от Сали:

— А кой е Скримджър?

— Последният ми работодател. Надут пуяк, който си въобразява, че един ден ще стане премиер. Голяма клечка е в адвокатурата и наскоро го избраха в парламента. Братовчед ми беше негов черноработник. Ето как се забърках с този гадняр.

— Какъв е бил братовчед ти? Като те слушам, започвам да се убеждавам, че не разбирам английски.

— Братовчед ми е онзи човек, с когото тази сутрин бяхме на плажа.

— Не разбрах каква е връзката му със Скримджър.

— Едно време стажуваше при стария глупак и вършеше неблагоприятната работа. Сега обаче го смятат за изгряваща звезда в професията.

— Мислех, че е адвокат.

— Както ти казах, братовчедът вече е голям човек, но в началото на кариерата си чиракуваше при Скримджър. Казва се Кармайл, Брус Кармайл. Може би си чувала за него.

— Не съм имала удоволствието.

— Накратко казано, той издейства Скримджър да ме назначи за свой секретар.

— А защо те уволниха.

Лицето на Джинджър Кемп помръкна, той свъси вежди. Сали, която внимателно го наблюдаваше, със задоволство установи, че

преценката ѝ е била вярна — младежът действително беше избухлив и трудно се владееше. Ала това изобщо не я отблъсна. Не харесваше кротките и мекушави мъже.

— Обичаш ли кучетата? — ни в клин, ни в ръкав попита той.

— Обичах ги допреди онова, което се случи тази сутрин. Навярно след време ще възвърна топлите си чувства към тях, ала в момента изпитвам нещо, което би нарекъл пресищане от кучета. Струва ми се, че се отклонихме от темата. Попитах те защо Скримджър те е уволнил.

— Точно това ти обяснявам.

— Така ли? Нямах представа.

— Старият негодник — намръщено продължи Джинджър — има куче. Симпатичен шпаньол, с когото сме големи приятели. А Скримджър е от онези тъпанари, на които трябва да се забрани да притежават куче. Той е от негодниците, които не са достойни да имат куче. Всъщност от всички проклетци, надути, долни, стари душегубци...

— Един момент — прекъсна го Сали. — Имам усещането, че не обичаш господин Скримджър. Познах ли?

— Да.

— Нищо не може да се скрие от женската интуиция. Продължавай.

— Мръсникът насилваше бедното животно да изпълнява различни номера, което ми беше ужасно неприятно. Кучетата също мразят да ги разиграват, тъй като са невероятно чувствителни. И тъй Скримджър принуждаваше своя домашен любимец да изпълнява тъпи номера, недостойни за всяко уважаващо себе си куче; един ден на стария Били му дойде до гуша и вдигна бунт. Беше прекалено благовъзпитан, за да ухапе инквизитора си, затова само тръсна глава и се пъкна под стола. При тази му реакция всеки нормален човек щеше да го остави на мира, но не и дъртият Скримджър. На света няма по-долен и...

— Това вече ми е известно. Какво се случи после?

— Подлецът измъкна Били и поднови тормоза върху него, а за капак го удари с бастуна си. Тоест — с леден тон поясни Джинджър — понечи да го удари. — За миг замълча, намръщен като буреносен облак. — Да вдигнеш ръка срещу шпаньол! Представяш ли си някой да

бие шпаньол? Все едно да биеш момиченце! Вроденият ми респект към по-възрастните ми попречи да се нахвърля върху този Торквемада; вместо това изтръгнах от ръцете му бастуна и го начупих на дюзина парчета. За зла участ се оказа, че старецът особено държи на въпросния бастун, който имаше позлатена дръжка и му бил подарък от избирателите му. След като направих на трески драгоценната вещ, осведомих Скримджър какво мисля за него, сетне... ами, след това той ме изрита и дойдох тук.

Известно време Сали мълча, а когато заговори, тонът ѝ беше лишен от обичайната игривост.

— Постъпил си правилно и изключително благородно. — Отново замълча, сетне попита: — Какво смяташ да правиш?

— Не знам.

— Сигурно ще си намериш някаква работа.

— Сигурно, обаче на роднините ще им прелее, когато разберат за случилото се.

— За Бога, какво те е грижа за мнението на роднините! — избухна младата жена. Не проумяваше как е възможно човекът, опълчил се срещу отвратителния Скримджър, да трепери като мекушав страхопъзльо от гнева на някакви си роднини. Разбира се, беше свикнал да се възприема като син на заможен човек и подобно на всички богати младежи не го биваше да се справя с житейските трудности, но все пак... — Бедата ти е в това — тя разпалено поде темата, по която имаше непоклатими възгледи, — че си...

Поучителната ѝ лекция беше прекъсната от събитие, което в този хотел и в този час беше равнозначно на чудо.

Входната врата се отвори и във фойето влезе младеж във вечерно облекло. Изисканите господи бяха рядкост в „Нормандия“, където отсядаха трезвомислещи хора на средна възраст. Неочакваната поява на елегантния джентълмен се дължеше на факта, че катастрофална загуба на рулетката го беше принудила да замени разкоша на хотел „Сплендид“ със скромна стая в „Нормандия“. За щастие на заложниците на Жул, младежът беше отишъл на танци в „Сплендид“ с надеждата да срещне някой благоразположен и благосъстоятелен приятел, от когото да заеме известна сума.

След наподобяващия картечен огън диалог между Жул и новодошлия, последният му подаде ключовете. Вратата беше отворена

и асансьорът отново потегли нагоре.

Сали се прибра в стаята си и тъй като очите ѝ се затваряха за сън, побърза да се пхне в леглото и да загаси нощната лампа. Миг преди да заспи, съжали, че не е успяла да укори господин Кемп заради липсата му на предприемчивост и реши да го стори в най-скоро време.

ТРЕТА ГЛАВА
НЕПРИСТЪПНИЯТ ГОСПОДИН КАРМАЙЛ

1.

В шест вечерта на следващия ден обаче Сали стигна до заключението, че клетият Джинджър ще трябва да се справи с житейските си неволи без драгоценните ѝ напътствия; не го беше видяла през целия ден, а след час заминаваше с експреса през Париж за Шербург, откъдето щеше да се качи на презокеанския параход.

В шест и половина занесе багажа си на гарата, остави го под наблюдението на един любезен носач и отиде в градското казино, надявайки се да намери там блудния син. Не можеше да се примири с мисълта, че ще замине, без да го е просветила. Като всички енергични и будни момичета, тя проявяваше изключителен интерес към чуждите дела, или както Филмор би се изразил, обичаше да си пъха носа навсякъде. Беше решила, че Джинджър е човек, който заслужава някой приятел да го вкара в правия път; ето защо изпита задоволство, когато опри влизането си в казиното съзря сред тълпата, обкръжила една от масите за рулетка, огненочервената грива на новия си приятел.

В Ровил сюр Мер има две казина. Едното е построено близо до крайбрежния булевард и го посещават хора, които предпочитат да вдишват морските пари и да залагат малки суми на играта, наречена *boule*. Истинските комарджии предпочитат градското казино до гарата, където могат да се развихряш. Още при влизането си Сали забеляза, че развихрянето на Джинджър Кемп е съпроводено от отлични финансови резултати. Пред него беше натрупана внушителна купчинка от квадратни чипове, а в този момент намръщеното крупие побутна към него с лопатката си поредната му печалба.

— *Epatant!* — завистливо промърмори някакъв човек, сръга я в ребрата, сетне оживено зажестичулира. Макар да не разбираше нито думичка френски, тя разбра, че непознатият е удивен и доволен. Европейците, които наблюдават играта на рулетка, са истински алтруисти. Получават душевно удовлетворение, когато някой печели.

Крупиеето засука мустаците си с лявата ръка, а с другата завъртя колелото, при което отново настъпи тишина. Сали се беше преместила малко по-встрани, където нямаше опасност да бъде притисната от

тълпата. Едва сега видя лицето на Джинджър и неволно избухна в смях. Младежът приличаше на куче, дебнещо пред дупка на плъх. Косата му беше настръхнала от възбуда, а ушите му като че бяха наострени.

Смехът на Сали раздра напрегнатата тишина, настъпила след завъртането на рулетката, а онези, които го чуха, реагираха като поразени от гръм. Поведението на зрителите около масата за рулетка, когато на някого от играчите върви, граничи с религиозен екстаз — дори ако беше богохулствала в катедрала, Сали нямаше да предизвика подобен шок.

Запалените богомолци смаяно я изгледаха, Джинджър рязко се обърна, видя я и подскочи. В този момент топчето се изтърколи в червеното отделение, а когато рулетката престана да се върти и стана ясно, че този път младежът е загубил, от гърдите на енориашите се изтръгна стенание като онова, което се разнася от каещите се грешници по време на кампания на евангелисти. Мнозина гневно изгледаха младата жена. Сред присъстващите преобладаваше убеждението, че неразумното ѝ поведение е повлияло върху късмета на Джинджър.

Единствено той ни най-малко не беше обезпокоен. Събра жетоните, натъпка ги в джобовете си и си проби път до Сали, която окончателно беше паднала в очите на зрителите. Всички до един съжالياха, че младежът е решил да прекъсне играта. Човек би казал, че са разочаровани, задето някой голям актьор ненадейно е напуснал сцената по средата на прочутия си монолог; дори скандалът между двама възбудени играчи за чип от пет франка, не успя напълно да ги изтръгне от покрусата им.

— Бога ми! — възкликна Джинджър, който безпогрешно беше открил Сали сред тълпата. — Не мога да повярвам на късмета си. Търсих те навсякъде.

— Чудно, че не сме се засекли, тъй като и аз те търсих къде ли не.

— Нима? — възкликна той, но си личеше, че е поласкан. Заведе я във фойето и се настаниха в ъгъла. Тук цареше тишина и не се виждаше жива душа, освен портиера с натруфена униформа. — Много мило от твоя страна.

— Искях да си поговорим преди заминаването на влака ми.

Младежът стреснато подскочи.

— Какъв влак? Какво искаш да кажеш?

— Пуф-паф — обясни Сали, сякаш разговаряше с глуповато дете.

— След малко заминавам.

— Заминаваш ли? — Джинджър беше не по-малко ужасен от членовете на паството, които преди малко бяха отлъчили младата жена.

— Нали не напускаш Ровил?

— Точно това възнамерявам да направя.

— Но защо? Къде отиваш?

— Връщам се в Америка. Утре параходът ми ще отплава от Шербург.

— Не може да бъде!

— Съжалявам — промълви Сали, която беше трогната от вълнението и от объркването му. Имаше златно сърце, освен това като всяка жена обичаше да бъде обект на внимание. — Но...

— Слушай... — Той се изчерви до уши и хвърли поглед към портиера, който ги наблюдаваше с добродушното изражение на човек, минал по техния път. — Слушай, ще се омъжиш ли за мен?

2.

Сали смаяно се втренчи в моравия му профил. Вече беше осъзнала, че от Джинджър могат да се очакват какви ли не изненади и все пак тази беше прекалено голяма.

— Да се омъжа за теб ли?

— Мисля, че бях пределно ясен.

— Да, разбира се. Мисля, че намекваше за свещен брачен съюз.

— Е, какъв е отговорът ти?

Постепенно Сали възвърна самообладанието си, тъй като притежаваше чувство за хумор. Тържествено изгледа Джинджър, който не смееше да се обърне към нея, а се преструваше, че вниманието му изцяло е погълнато от портиера. От своя страна човекът с пищната униформа толкова се вживя в романтичната сцена, че си затананика някаква любовна балада. Не чуваше какво си говорят двамата млади, пък и не знаеше езика им, но беше истински експерт по езика на погледите.

— Не мисли, че се правя на труднодостъпна, но не е ли решението ти малко прибързано?

— Налага се — с плачевен тон заяви Джинджър Кемп. — Смятах, че ще останеш тук още дълго.

— Дете мое, идвало ли ти е на ум, че почти не се познаваме? — Тя утешаващо го потупа по ръката, при което портиерът развълнувано въздъхна. — Разбирам какво се е случило — продължи Сали. — Объркал си ме с момиче, което наистина познаваш и на което са те представили по общоприетия начин. Разгледай ме внимателно и ще осъзнае грешката си.

— Ако те погледам по-продължително — пламенно възкликна Джинджър, — не отговарям за последствията.

— О, колко си напорист. А пък аз, глупачката, възнамерявах да ти чета конско заради липсата ти на смелост.

— Да му се не види, ти си най-прекрасното момиче, което някога съм срещал — заяви младежът, без да откъсва поглед от портиера. —

Предложението ми наистина е внезапно. Влюбих се в теб от пръв поглед, ако искаш да знаеш.

— Но...

— Не ме прекъсвай. Знам, че не съм пръв красавец и голям умник, обаче... току-що спечелих куп пари...

— Нима се опитваш да ме купиш?

— Само исках да кажа, че имаме някоя и друга пара да започнем съвместния ни живот и..., разбира се, досега съм оплесквал всичко, с каквото съм се захващал, но сто на сто има нещо, което съм способен да върша и повярвай, че няма да се изложя, особено ако имам подкрепата ти, нали се сещаш. И ще...

— А не ти ли е хрумвало, че може би вече съм сгодена?

— Божичко! Не думай! Сега я втасахме!

Едва сега той се обърна и се втренчи в нея, а в погледа му се четеше такава болка, че Сали се трогна и престана мислено да се надсмива на абсурдността на положението. Колкото и да беше странно, младежът беше напълно сериозен.

— Всъщност да — спокойно обяви тя.

Джинджър Кемп прехапа устни, за миг замълча, сетне изпъшка:

— Сърцето ми е разбито.

Сали установи, че изпитва чувство, което беше прекалено сложно, за да го анализира. Усещаше съжаление, същевременно се забавляваше от нелепата ситуация и не осъзнаваше, че това е майчинско чувство. Когато слушат настойчивите молби на децата си да направят нещо, което е извън техните възможности, на майките им идва едновременно да се разплачат и да се разсмеят. Сали копнееше да грабне Джинджър и да го разцелува. Ала, макар да го съжаляваше, не можеше да го възприеме като разумен мъж.

— Хайде, не преувеличавай! — скастри го тя.

— Не бъркай с пръст в раната ми — изстена младежът. — Недей!

— Престани да се държиш като дете. Любовта от пръв поглед съществува само в романите. В истинския живот това чувство възниква постепенно, след като опознаеш дадена личност, и... — Млъкна, защото внезапно осъзна, че не ѝ подобава да чете такава лекция. Любовта ѝ към Джералд Фостър беше пламнала внезапно, почти мигновена. Не знаеше за него почти нищо, освен че го обича. Бяха се сгодили само две седмици след запознанството им. Споменът

попари красноречието ѝ, тя завърши почти кротко: — Предложението ти е абсурдно.

Джинджър, който беше изпаднал в състояние на печално примирение, промърмори:

— Прекалено самоуверено беше да се надявам, че ме харесваш. Знаем, че съм само един неудачник.

Думите му бяха добре дошли за Сали, която се питаше как да се отклони от болната тема и да насочи разговора към не толкова интимни въпроси.

— Точно затова исках да поговорим — заяви, възползвайки се от самокритичната му забележка. — Търсих те къде ли не, за да довърша онова, което бях започнала да ти казвам в асансьора. Имаш ли нещо против да се отнасям с теб като твоя леля или да речем сестра? Да, най-добре ще бъде да ме възприемеш като... „почетна“ сестра. Какво ще кажеш?

Джинджър не изглеждаше особено въодушевен от предлаганата връзка.

— Знай, че живо се интересувам от теб и от съдбата ти.

Лицето на младежа се проясни.

— Много си мила.

— Ще чуеш мъдрите ми слова. Хей, я се стегни!

— Да се стегна ли?

— Да, престани да бъдеш мекотело. Защо непрекъснато се проваляш, изпадаш в отчаяние и оставяш всичко в ръцете на онези, които наричаш „роднините“? Защо сам не си помогнеш, а чакаш непрекъснато да ти помагат? Защо не си намериш работа без помощта на други лица? Защо се притесняваш от мнението на роднините, а не станеш независим от тях? Разбирам как си се чувствал, като си разбрал, че си беден като църковна мишка, но всеки, който се е захванал с някаква работа, в даден момент закъсва за пари. Всъщност това е известно предизвикателство и прави живота по-забавен. Никога няма да бъдеш самостоятелен, ако позволяваш на роднините да се отнасят с теб като с глуповато кученце и да те подмятат насам-натам, както им е угодно. Сам трябва да избереш какво да работиш и да си намериш подходяща служба. Помисли си какво можеш да правиш — все на нещичко си способен — хвърли се върху работата, сграбчи я и ѝ дай да разбере, че си по-силен от нея. Току-що спечели доста прилична

сума, което ти дава възможност спокойно да се поогледаш за някоя служба. А междувременно направи нещо: опитай се да осъзнаеш, че си жив, и да си внушиш, че всичките ти роднини са мъртви.

Сали млъкна и дълбоко си пое дъх. Джинджър Кемп, който изглеждаше поразен от речта ѝ, дълго не проговори, сетне замислено изрече:

— Когато говориш бързо нослето ти сякаш подскача. Гледката е възхитителна.

— Излиза, че не си чул нито дума от онова, което ти казах! — раздразнено и същевременно отчаяно възкликна младата жена.

— Заклевам се, че го чух. Да, чух го и още как!

— Тогава повтори думите ми.

— Каза, че... А как блестяха очите ти!

— Не се занимавай с очите ми. Искам да разбера дали съм си хвърлила думите на вятъра.

— Каза... — замислено поде Джинджър — посъветва ме да си намеря работа.

— Точно така. Изразих се далеч по-красноречиво, но всъщност лекцията ми се свеждаше именно до това. Добре, радвам се, че...

Джинджър, в чийто поглед се четяха неизказана печал и обожание, внезапно я прекъсна:

— Слушай, ще ми разрешиш ли да си кореспондирам с теб? Мисля, че ще ми подейства стимулиращо.

— Не ще имаш време да съчиняваш писма.

— Ще намеря време, за да ти пиша. Случайно да имаш някакъв адрес в Америка? Не че съм прекалено любопитен, но все пак трябва да го знам, та да ти пиша.

— Ако изпращаш писмата на следния адрес, непременно ще ги получавам. — Тя продиктува номера и името на улицата, на която се намираще пансионът на госпожа Мийчър, а младежът с благоговение ги записа на маншета на ризата си. — Размислих и реших, че непременно трябва да ми пишеш. С интерес ще следя дали си се възползвал от съветите ми и... Господи! Този часовник не е верен, нали?

— Мисля, че върви доста точно. В колко часа заминава влакът ти?

— Заминава ли? Вече е заминал, или пък ще потегли след две секунди. — Тя шеметно се спусна към вратата за ужас на униформения портиер, който не очакваше подобно развитие на събитията. Довиждане, Джинджър. Пиши ми и не забравяй съветите ми.

Червенокосият младеж, който реагираше мълниеносно при ситуации, не изискващи мисловна дейност, мигновено я последва и двамата тичешком прекосиха площада.

— Давай! — подвикваше той на спътницата си. Препускаше с лекота, подобаваща на човек, който навремето е бил полузащитник в националния отбор.

Сали тичаше мълчаливо. Когато се озоваха на перона, влакът бавно потегли. Джинджър се хвърли към най-близката врата на последния вагон, рязко я дръпна, сграбчи младата жена в прегръдките си и я хвърли в купето. Тя благополучно се приземи върху пръстите на пътника, седящ до вратата, сетне се спусна към прозореца. Джинджър, верен до гроб, препускаше редом с влака, който постепенно набираше скорост.

— Джинджър! Забравих да дам бакшиш на носача. Погрижи се за бедния човек.

— Дадено.

— И не забравяй какво ти казах.

— Дадено.

— Грижи се за себе си. Смърт на роднините!

— Дадено.

Влакът плавно напусна гарата. Сали хвърли последен поглед към червенокосия си приятел, който стоеше на края на перона и размахваше носната си кърпа. Сетне се обърна да се извини на човека, когото беше настъпила.

— Простете! — възкликна задъхано. — Дано да не ви е заболяло. Думите застинаха на устните ѝ. Случайният ѝ спътник беше Брус Кармайл, мургавият братовчед на Джинджър, когото вчера беше видяла на плажа.

3.

Господин Кармайл беше от хората, чието душевно равновесие не се влияе от превратностите на съдбата, но в момента се чувстваше пообъркан от внезапното появяване на французойката, очаровала братовчеда му Ланселот. По-точно от появяването на девойката, която бяха помислили за французойка и която за негова огромна изненада сега се обръщаше към него на перфектен английски. Възможно ли е само за едно денонощие да е овладяла тънкостите на чуждия език? И как само за двацет и четири часа беше съумяла дотолкова да се сближи с братовчеда Ланселот, че да препуска с него по разни перони и да му вика „Джинджър“? Известно му беше, че повечето от нисшите представители на човешката раса, наричащи себе си приятели на братовчед му, фамилиарно се обръщаха към него с това вулгарно според Кармайл прозвище, но откъде го беше научила девойката?

Ако Сали беше грозновато момиче, господин Кармайл безсъмнено щеше да изрази неодобрението си, тъй като постъпката ѝ беше наранила чувството му за благоприличие. Но тъй като младата жена, все още задъхваща се и поруменяла от тичането беше по-красива от всяка друга, която бе виждал, той благоволи да се усмихне и да отговори:

— Изобщо не ме заболя.

Това беше опашата лъжа, тъй като левият му палец пулсираше от непоносима болка. Дори леко като перце момиче като Сали може да нанесе сериозни увреждания на палците на хората, ако е запратено като топка от бивш полузащитник с точен мерник и силен удар.

Сали се отпусна на седалката и промълви:

— Ако не възразявате, ще се опитам да си поема дъх.

Настъпи тишина, нарушавана от тракането на колелата.

— Едва не останахте на гарата — наруши мълчанието Брус Кармайл. Тонът му беше още по-любезен, тъй като болката започваше да намалява. — Хванахте влака в последната секунда.

— Вярно е. Добре, че беше господин Кемп. Хвърля много точно, нали?

— Всъщност как се запознахте с него? Вчера сутринта на плажа...

— Тогава още не се познавахме. После се оказа, че сме отседнали в един и същ хотел и ни се наложи повече от час да останем в асансьора, където имахме възможност да се опознаем.

В купето влезе сервитьор и на неочаквано добър английски обяви, че вечерята е сервирана във вагон-ресторанта.

— Ще ми правите ли компания? — попита мургавият джентълмен.

— Гладна съм като вълк — заяви Сали.

Докато вървяха по коридора тя мислено се упрекна, задето съдеше за хората по външността им. Оказа се, че въпреки мрачното си лице, този човек беше изключително любезен. Когато се настаниха на масата, вече беше решила, че го харесва.

В този момент обаче поведението му рязко се промени, любезността му се изпари. По всичко личеше, че за него всяко хранене е ритуал, а сервитьорът е човек, към когото трябва да се отнасят с подобаваща строгост. Той театрално потръпна, забелязвайки петното на покривката, сетне намръщено се задълбочи в менюто. Междувременно Сали завърза приятелство с прекалено любезния сервитьор — сърдечен възрастен човек, който очевидно си беше наумил да се отнася с нея като с любима дъщеря. Човекът не говореше английски, а Сали не знаеше нито дума от родния му език, но двамата се разбираха чудесно. Господин Кармайл, който с пренебрежение беше отхвърлил любезните съвети на стареца (в хотел „Сплендид“ сервитьорите не си позволяваха да се навират в лицето ти и да ти нашепват предложенията си относно менюто), продиктува поръчката на англо-френски диалект, използван от често пътуващите британци. Старецът засия, изрече „boom“ и изчезна от полезрението им.

— Симпатичен човек — отбеляза Сали.

— Не ми допадат хора, които фамилиарничат — надутото произнесе Кармайл.

Младата жена осъзна, че са на различни мнения по въпроса за сервитьора и че задълбочаването на спора може да доведе до неприятни последствия, поради което побърза да смени темата. Господин Кармайл вече не ѝ беше толкова симпатичен, но все пак я

беше поканил на вечеря и тя се чувстваше задължена поне мъничко да го харесва.

— Между другото — промърмори, — казвам се Николас. Мисля, че в благовъзпитаното общество е прието хората да се запознават официално.

— А пък аз...

— Вече знам името ви. Джинджър... господин Кемп ми го каза.

Мургавият мъж, чието настроение се беше подобрило след отдалечаването на сервитьора, отново помръкна при споменаването на Джинджър.

— Нима? — произнесе с леден тон. — По всичко личи, че доста сте се сближили.

Тонът му не се понрави на Сали. Беше прекалено неодобрителен, а тя мразеше да я критикуват непознати. В очите ѝ проблеснаха гневни пламъчета.

— За какво намекувате? Разказах ви при какви обстоятелства се запознах с братовчед ви. Невъзможно е часове наред да бъдеш затворена в асансьор с някого и да не го опознаеш. Господин Кемп е изключително симпатичен младеж.

— Така ли?

— И много интересна личност.

Господин Кармайл вдигна вежди.

— Добре ли чух? Нима ви се е сторил интересен?

— Точно така. — Сали изпита въодушевление, усещайки предстоящата битка. По правило мъжете бяха любезни към нея и тя настръхна като таралеж при леденото неодобрение, което през последните минути се излъчваше от събеседника ѝ.

— Той ми разказа всичко за себе си.

— И темата ви се е сторила интересна, така ли?

— Защо не?

— Ами... — За миг устните на мургавия джентълмен се разтегнаха в неприятна усмивка. — Безсъмнено братовчед ми притежава ред положителни качества — навремето беше добър футболист, а напоследък имал добри прояви в аматьорския бокс — но не бих го нарекъл „интересен“. Намираме го доста скучноват.

— Мислех, че само кралските особи говорят за себе си в множествено число.

— Имах предвид себе си и останалите роднини.

При споменаването на прословутите роднини чашата на търпението ѝ преля. Тя млъкна, опитвайки се да прогони грубите думи, които натрапчиво се въртяха в съзнанието ѝ. След няколко секунди отново проговори:

— Господин Кемп сподели за инцидента с работодателя му Скримджър.

Брус Кармайл безмълвно се втренчи в дългата поне метър франзела, която сервитьорът постави на масата, сетне язвително промърмори:

— Нима? Откровеността му е направо трогателна.

Старецът се върна и тръсна пред тях чиниите със супата.

— V'la — произнесе с гордото изражение на човек, който успешно се е справил с труден фокус, сетне обнадеждено се усмихна на Сали, сякаш очакваше да бъде възнаграден с ръкопляскания поне от нея. Ала младата жена седеше с каменно изражение. Никога досега не беше ставала обект на подигравки и усещането беше изключително неприятно.

— Мисля, че на господин Кемп не му е провървяло — упорито заяви тя.

— Извинете, но предпочитам да не говоря по този въпрос.

Поведението му подсказваше, че макар и красавица, Сали беше непозната, а семейните въпроси не биваше да се обсъждат с непознати момичета, колкото и да са симпатични.

— Според мен реакцията му е била напълно основателна. Господин Скримджър е биел кучето си...

— Вече съм запознат с подробностите.

— Тъй ли? Не знаех. В такъв случай сигурно подкрепяте мнението ми.

— Съвсем не. Човек, който се отказва от прекрасна работа само защото...

— Щом гледате така на случилото се, наистина е безполезно да го обсъждаме.

— Точно така.

— Все пак не виждам нищо лошо да се поинтересувам как мислите да постъпите с Джин... с господин Кемп.

Мургавият джентълмен отвърна със смразяващ тон:

— Не възнамерявам да обсъждам.

Сали, която до този момент себеотрицателно се владееше, не издържа и избухна.

— За Бога, опитайте да се държите като човешко същество и да не се подигравате на хората. Напомняйте ми на мъжете със сковани лица, изобразени на портретите от осемнайсети век, които се перчат на платната с тежки позлатени рамки и те фиксират с рибешките си очи, сякаш си пълно нищожество.

— Печеното! — гордо обяви възрастният сервитьор, който ненадейно изникна до масата, като че беше изскочил от скрит капак на пода.

Брус Кармайл навъсено се зае с печеното си. Сали мълчаливо го наблюдаваше — беше в настроение, заради което по-късно щеше да се разкайва, ала за нищо на света нямаше да се откаже от словесния двубой.

— Безкрайно съжалявам — високомерно произнесе сътрапезникът ѝ — задето намирате, че очите ми са рибешки. Досега никой не ми е споменавал този факт.

— Навярно нямате сестри, иначе със сигурност щяхте да бъдете осведомен.

Дълбоко засегнатият господин Кармайл потъна в гробовно мълчание и отказа да проговори дори когато сервитьорът поднесе кафето.

Сали се изправи и заяви:

— Май че е време да се оттегля. Не ми се пие кафе, а ако остана, навярно ще кажа нещо, с което да ви засегна. Искаше ми се да се застъпя за господин Кемп и да го спася от роднинската екзекуция, но виждам, че мисията ми е обречена на неуспех. Довиждане, господин Кармайл, благодаря за вечерята.

Тя се отдалечи с гордо вдигната глава, последвана от погледа на мургавия джентълмен, изразяваш едновременно възмущение и възхищение. В гърдите на невъзмутимия господин Кармайл започваха да бушуват непознати чувства.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

ДЖИНДЖЪР СТАВА ОПАСЕН

След няколко дни Брус Кармайл срещна на Пикадили братовчед си Ланселот, който тъй дълбоко бе потънал в мислите си, че за малко щеше да го отмине. Двамата бяха избрали различни маршрути за завръщането си от Ровил и Джинджър не изгаряше от желание да поднови роднинските си връзки. Щом забеляза братовчед си, му кимна и понечи да го отмине, но Кармайл го спря, като заяви:

— Какъв късмет, точно теб исках да срещна.

— О, здравей — без капчица ентузиазъм промърмори Джинджър.

— Бях решил да те потърся в клуба ти.

— Така ли?

— Така. Искаш ли цигара?

Червенокосият младеж огледа табакерата недоверчиво като човек, който е позволил да го примамят на сцената и посяга към карта, подавана му от илюзиониста. Тук имаше нещо гнило. С братовчед му се познаваха от деца, но никога досега Кармайл не беше проявявал подобна любезност. Изненадващо бе, че изобщо го е заговорил, защото раната от случката със Скримджър още не беше зараснала и Джинджър знаеше, че роднините все още обсъждат безобразното му поведение.

— Кога се върна?

— Преди ден-два.

— Случайно научих, че си в Лондон и че си отседнал в клуба си. Между другото много съм ти задължен, че ме запозна с госпожица Николас.

Джинджър подскочи от изненада.

— Какво?!

— Когато влакът потегли от гарата в Ровил, ти хвърли симпатичната госпожица право в скута ми. С нея решихме, че това е нещо като запознанство. Тя е доста привлекателна.

Брус Кармайл още не беше наясно с чувствата си към Сали, но поне за едно беше сигурен — не биваше да допусне младата жена да изчезне от живота му. След като внезапно го беше изоставила във вагон-ресторанта, той бе изпитал едновременно объркване и раздразнение — чувства, които нямат нищо общо с влюбването от пръв поглед, но често оказват същото въздействие. Принуден беше да признае, че Сали се бе държала по-достойно от него; искаше му се отново да се срещнат и да ѝ покаже, че не е безсърдечен сухар, за какврто го беше помислила.

Накратко казано, Брус Кармайл беше заинтригуван и макар да не можеше да прецени дали харесва или не младата жена, беше сигурен, че бъдещето без нея изглеждаше скучновато.

— Изключително привлекателно момиче. Проведохме много интересен разговор.

— Сигурен съм — завистливо промълви Джинджър.

— Между другото, случайно да ти е съобщила адреса си?

— Защо питаш? — Червенокосият недоверчиво изгледа братовчед си. По отношение на адреса на Сали се държеше като колекционер, който се е добрал до безценно творение на изкуството. Искаше да го запази само за себе си и тайно да му се наслаждава.

— Ами... всъщност обещах да ѝ изпратя едни книги, които я интересуваха...

— Струва ми се, че едва ли ѝ остава много време за четене — отбеляза Джинджър.

— ... и които не са публикувани в Америка.

— Мисля, че в Америка се издава почти всичко. Поне би трябвало.

— Въпросните книги не са издавани там — кисело заяви господин Кармайл, който започваше да се изнервя от потайността на братовчедата си и горчиво съжаляваше, че не е измислил по-правдоподобен предлог.

— Дай ги на мен и ще ѝ ги изпратя — предложи Джинджър.

— Ама че си досаден! — сопна се господин Кармайл. — Мисля, че съм способен сам да се справя с тази задача. Къде живее госпожица Николас?

Волю-неволю Джинджър разкри заветния номер на святата улица, на която се помещаваше главната квартира на Сали. Направи го

с неудоволствие, но знаеше, че намислил ли е нещо братовчед му, непременно ще го постигне.

— Благодаря. — Брус Кармайл записа адреса в бележника си с кожена подвързия, използвайки златния си молив. Беше от хората, които винаги си носеха молив и никога не използваха за записки обратната страна на стари пощенски пликове.

Двамата замълчаха, сетне Брус Кармайл се изкашля и измърмори:

— Тази сутрин се видях с чичо Доналд.

Поведението му беше претърпяло рязка промяна. След като беше постигнал целта си, не беше необходимо да е любезен, а той беше от хората, които мразят разсипничеството. Говореше студено, а в гласа му се промъкваха укоризнени нотки.

— Така ли? — намръщи се Джинджър. Това беше чичото, при когото беше направил дебюта си като оплесквач; старецът беше достопочтен джентълмен, ползващ се с голям авторитет в националния клуб на либералите, но не и в очите на племенника си Джинджър. В състава на ужасяващия роднински съвет влизаха още неколцина незначителни чичовци и спомагателни лели, но чичо Доналд безспорно беше негов председател и според Джинджър в това си качество почти се равняваше на болезнена пришка.

— Каза ми, че искал още днес да вечеряте в „Блек“.

Настроението на червенокосия младеж се помрачи още повече. Вечерята с чичо Доналд щеше да бъде потискаща дори да се намираха сред разкошните покои на халиф от „Хиляда и една нощ“. В личността на чичото имаше нещо, което би накарало дори император Тиберий да прекрати прочутите си оргии на Капри. Да вечеряш с чичо Доналд в ресторанта на Блек — истинска реликва от едновременния Лондон, досущ приличащ на морга и обслужваш клиенти, които от половин век насам не пропускаха вечер да бъдат тук — означаваше, че си стигнал до дъното. Джинджър се питаше дали си струва да се подлага на подобно изтезание заради един изкуфял старчок.

— Днес ли? — промърмори. — Искаш да кажеш довечера... Ами...

— Не ставай глупав. И двамата знаем, че трябва да отидеш. — Поканите от страна на чичо Доналд бяха равнозначни на кралски заповеди. — Ако имаш друга среща, отложи я.

— Добре.

— Точно в седем и половина.

— Добре — унило повтори Джинджър.

Двамата се разделиха и тръгнаха в различни посоки. Брус Кармайл се отправи към кантората си в Темпъл — прочутото адвокатско сдружение, а Джинджър пое на запад само защото братовчедът му бе тръгнал на изток. Помежду им липсваше симпатия, но колкото и да беше странно, докато крачеха по лондонските улици, мислите и на двамата бяха съсредоточени върху един и същ обект. Брус Кармайл си пробиваше път през тълпата на Пикадили и мислеше за Салц същото правеше и Джинджър, който като в просъница тътреше крака към Хайд Парк и се блъскаше в минувачите.

Откакто се бе завърнал в Лондон, сякаш не беше на себе си. Пропиляваше дните си в неосъществими мечти, нощем се мяташе в леглото като риба на сухо.

На този и без това отвратителен свят най-отвратителното нещо е несподелената любов, която кара човека да се чувства като парцал и го превръща в пълна откачалка. Несподелената любов бе оказала особено въздействие върху Джинджър. Допреди да се запознае със Сали той беше олицетворение на спокойствието. Дори финансовата катастрофа, която коренно бе променила живота му, не го беше засегнала особено. Темпераментът му позволяваше да посреща ударите на съдбата с философско примирение. Сега всичко му се струваше различно. Дразнеха го неща, които доскоро беше приемал като неизбежни — например мустаците на чичо Доналд и начина, по който старецът ги използваше като земни насипи, за да спре щурма на супата.

„Ей, Богу! — помисли си Джинджър, и внезапно спря пред Девъншир Хаус. — Ако довечера използва проклетите си рунтави мустаци като цедка за супата, ще го намушкам с вилицата!“

Безмилостни, сурови мисли, които ставаха все по-брутални, защото нищо не пламва бързо като желанието за бунт. Бунтът е като горски пожар в душата. Искрата бе проблеснала в гърдите на Джинджър и дълго преди да стигне до Хайд Парк, огънят вече буйно пламтеше. Когато се върна в клуба си, той беше истинска заплаха за обществото — поне за онази част, включваща чичо Доналд, помаловажните чичовци Джордж и Уилям, както и лелите Мери, Джералдин и Луиз.

Опасното му настроение не беше преминало, когато започна да се облича за кошмарната вечеря в „Блек“. Заскърца със зъби, когато от първия път не успя да се справи с възела на вратовръзката си. По всичко личеше, че вече загрява за решителната битка. Точно в този миг съдбата, която сякаш беше изчаквала подходящ от психологическа гледна точка момент, нанесе решаващия удар. На вратата се почука и служител на клуба подаде на младежа телеграма.

Джинджър разгледа плика. Телеграмата му беше препратена от хотел „Нормандия“, а всъщност бе отправена от борда на презокеанския параход „Олимпик“. Текстът гласеше:

„Запомни! Смърт на роднините. С.“

Младежът се тръсна на леглото.

Таксиметровият шофьор, който в седем и двайсет и пет спря возилото си пред неугледната врата на „Блек“, беше поразен от маниерите и изражението на пътника си. „Какъв решителен млад човек“ — заключи шофьорът.

ПЕТА ГЛАВА

САЛИ НАУЧАВА СТРАННИ НОВИНИ

Сали възнамеряваше при завръщането си в Ню Йорк да отседне в „Сейнт Риджъс“ и да се наслади на разкоша, осигурен ѝ от новопридобитото богатство, сетне да се настани за постоянно в малък, но удобен апартамент, който щеше да намери, щом ѝ останеше свободно време. Ала когато се качи в таксито и шофьорът я изгледа в очакване да му съобщи адреса, тя внезапно реши, че започва да постъпва надменно и отблъскващо като брат си. Когато намереше подходящия апартамент, щеше да обмисли как да прекъсне връзките си с хората от пансиона, с които беше съжителствала цели три години. А за да не изпитва угризения, че се е превърнала в дамски еквивалент на Филмор, щеше временно да се върне в достопочтеното заведение на госпожа Мийчър и отново да се срещне със старите си приятели. Та нали казваха, че домът е там, накъдето те тегли сърцето, па макар и обитателите на пансиона понякога да приличаха на храна, трудносмилаема за любителя на изискани ястия.

Дали поради спокойствието, завладяло душата ѝ при мисълта, че е избрала правилното решение, или пък заради тръпнещото очакване да види Джералд Фостър след дългите дни на раздяла, познатите улици ѝ се струваха необичайно красиви. Беше прекрасна утрин, небето беше кристалносиньо, слънцето хвърляше кехлибарени отблясъци и дори кофите за смет изглеждаха някак нови и интересни. Трамваите бяха пълни с усмихнати хора, които отиваха на работа; полицаите направляваха движението жизнерадостно и дружелюбно, а уличните метачи с бели престилки вършеха възвишената си работа, без да се суетят и с видимо удоволствие. Невъзможно бе някой да знае за завръщането ѝ, при все това поведението на всички нюйоркчани сякаш подсказваше, че денят е по-особен.

Първият дисонантен акорд в тази увертюра на щастието беше ударен от госпожа Мийчър, която изрази радостта си от желанието на

Сали да се настани в предишната си стая, сетне я осведоми, че тази сутрин Джералд Фостър е напуснал града.

— Рече, че заминавал за Детройт, да, така каза. Госпожица Доланд също замина. — Госпожа Мийчър прекъсна обясненията си, за да отправи хаплива забележка към прислужника в пансиона, който, използвайки като инструмент куфара на Сали, се опитваше да накъса тапетите в коридора. — Нали разбираш, миличка, в понеделник ще изпробват пиесата му — продължи достопочтената госпожа, след като прислужникът повлече куфара нагоре по стълбата. — Откакто ти замина, все репетираха.

Сали беше разочарована, но утрото беше прекрасно, а Ню Йорк ѝ се струваше толкова неземно красив след скучното презокеанско пътуване, че тя реши да не си разваля настроението заради такава дреболия. Още утре щеше да замине за Детройт. Наслаждаваше се на мисълта, че я очаква нещо приятно.

— О, значи и Елза е в трупата?

— Да. Научих, че много я бивало. — Госпожа Мийчър първа научаваше всички театрални клюки. Беше бивша актриса, която е участвала в първата постановка на „Флородора“. — Господин Фосит присъства на една от репетициите и твърди, че госпожица Доланд е много добра актриса, а знаеш колко строг критик е той.

— Как е господин Фосит?

Собственичката на пансиона, която изпитваше удоволствие от житейските трагедии, с охота пристъпи към задачата за втори път да помрачи приповдигнатото настроение на Сали.

— Клетият старец май го е загазил. Снощи си легна рано-рано, оплаквайки се от главоболие, а днес сутринта надникнах в стаята му и ми се стори доста зле. Сигурно е пипнал онзи испански грип, дето върлува в града. Ако е вярно онова, което пишат по вестниците, сума народ е изпукал от тази болест — жизнерадостно завърши тя.

— Боже мой! Нима смятате, че...

— Е, още не е почернял — със съжаление отбеляза госпожа Мийчър. — Казват, че тия, дето щели да мрат, почернявали. Поне така твърдят във вестниците. Разбира се, още не е късно и това да се случи — добави тя с убедеността на човек, който вярва, че в края на краищата всичко ще бъде наред. — Лекарят ще дойде след малко, а засега съм оставила Тото при болника.

Тревогата на Сали нарасна. Като всички дългогодишни обитатели на пансиона, тя беше на особено мнение относно Тото.

Това четириногло, което позореше цялата си раса, представяйки се за куче, беше дребно, косматото животинче, чиито пронизителен лай късаше нервите дори на здравите хора, какво ли оставаше на клетия болен. Сали се изпълни със съчувствие към господин Фосит. Но госпожа Мийчър, която дори след седем години съвместно съжителство с домашния си любимец все още непоклатимо вярваше в неговата дружелюбност и способност да действа успокояващо, очевидно беше убедена, че е положила максимални грижи за болния като е изпратила Тото при него.

— Ще отида да го видя! — възкликна младата жена. — Горкичкият, толкова ми е мъчно за него.

— Разбира се, скъпа. Знаеш коя е неговата стая. Оттук се чува как Тото разговаря с него — усмихнато добави тя. — Моето кученце иска бисквита; обича да си похапва бисквити след закуска.

Когато Сали влезе в стаята, болният хвърли отчаян поглед към вратата. При вида на младата жена очите му радостно проблеснаха и на лицето му се изписа облекчение. Навярно щеше да посрещне с възторг появата на когото и да било. Защото по принцип досадното животинче беше прекалило с гостуването си, но когато видя, че посетителката е любимката му Сали, старият джентълмен отново повярва в съществуването на чудеса.

— Скъпа моя!

— Един момент. Заповядай, Тото.

Гласовитият пес, който при вида на храната за миг беше занемял, скочи от леглото, наклони глава и озадачено се втренчи в бисквитата. Въпреки че по природа беше доста недоверчив, последва младата жена в коридора, при което тя му хвърли храната, пъкна се обратно в стаята и затвори вратата. Тото излая няколко пъти — дали от благодарност или гняв, че се е оставил да го извозят — сетне слезе на долния етаж, а господин Фосит облекчено въздъхна.

— Сали, както винаги ти се появи като ангел на милосърдието. Убеден съм в добрите намерения на скъпата госпожа Мийчър, на света няма друг, който като мен да се възхищава от златното ѝ сърце, но кой знае защо си е внушила, че проклетото псе е съчетание от медицинска сестра, успокояващ лек и едноседмична почивка на морския бряг.

Настояваше да го остави при мен, а дяволското животно залая още щом влезе и не престана до мига, когато, използвайки женската си изобретателност, пред която се прекланям, ти успя да го подмамиш навън. А всеки лай отекваше в главата ми така, сякаш удряха с чук по ламарина. Сали, няма втора жена като теб. Блестиш като милосърдно дело в един свят, лишен от състрадателност. Кога се върна?

— Току-що пристигнах.

— И веднага си се отбила при стария си приятел! Благодарен съм и съм поласкан, скъпа моя.

— Не можех да чакам нито миг. Нима мислиш, че когато госпожа Мийчър ми е съобщила за заболяването ти, съм казала: „Така ли?“ и съм продължила да обсъждам времето? Ама и теб си те бива — знаеш как да изплашиш всички. Миличкият ми, много ли ти е лошо?

— Най-малко хиляда мишки впиват зъби в гръбнака ми, струва ми се, че изгарям от високата температура, поради която непрекъснато ми се пие вода. Но щом те видях, забравих всичко. Присъствието ти ми действа тонизиращо. А сега ми кажи хареса ли на нашата Сали пътуването в чужбина?

— Нашата Сали прекара един незабравим месец.

— Беше ли в Англия?

— Само минах през тази страна.

— Как ти се стори? — нетърпеливо попита възрастният джентълмен.

— Влажна. Невероятно влажна.

— Винаги е такава — със задоволство отбеляза господин Фосит. — Признавам, че макар да съм прекарал много щастливи години тук, понякога ми липсват онези дни, когато над Лондон е паднала гъста кафеникава мъгла, паважът блести от тънкия слой кал и вода, а през изпаренията прониква жълтеникавата светлина от лампите в „Бодига“, сияещи в далечината като пристанищни маяци. Не мисли, скъпа моя — продължи възрастният джентълмен, — че „Бодига“ е единственото добро заведение в Лондон. Този град изобилства от не по-малко прочути кръчми и бинарни. Прекарвал съм много приятни часове в „Рул“ и в „Шорт“. Пропуснала си нещо, като не си се задържала в Англия.

— Знам — ако бях останала по-дълго, щях да хвана пневмония.

Господин Фосит укоризнено поклати глава.

— Предубедена си, миличка. Щеше да се влюбиш в Лондон, ако се бе осмелила да го опознаеш и да разбереш, че само привидно е мрачен. Къде прекара почивката си? В Париж ли?

— Останах там няколко дни, но през повечето време обикалях крайбрежието. Беше приказно, искаше ми се никога повече да не се върна, но дългът ме зовеше. Освен това исках да видя всички вас и да присъствам на премиерата на пиесата, написана от господин Фостър. Нашата хазайка ме осведоми, че сте посетил една репетиция.

— Присъствах на нещо като бой между кучета, за който ме уведомиха, че се наричал „репетиция“ — сухо заяви възрастният господин. — Днешните актьори нямат представа как да репетират.

— Господи! Нима положението е толкова безнадеждно?

— Пиесата е хубава, дори отлична. Сюжетът е интересен, образите не са повърхностни. Но актьорите.

— Госпожа Мийчър ми съобщи, че сте харесал играта на Елза.

— Нашата достопочтена хазайка ти е предала съвсем вярно думите ми. Госпожа Доланд притежава големи заложиби. Донякъде ми напомня на Матилда Девайн, с която преди много години участвахме в една театрална постановка в лондонския „Олд Роялти“. От Елза може да излезе велика актриса, ала в момента хвърля таланта си на вятъра. В пиесата има само една добра роля — онази, която е унищожена от госпожица Мейбъл Хобсън.

— Унищожена ли? — Сърцето на Сали се сви. Лошите ѝ предчувствия се бяха оправдали, но тя не изпита злорадство при мисълта, че беше предупредила Джералд.

— Толкова ли е бездарна госпожица Хобсън?

— Тя има ангелски красиво лице, но актьорската ѝ дарба е колкото на онези тресящи се пудинги, които скъпата ни хазайка упорито ни поднася всеки петък. По време на дългогодишната ми кариера съм виждал много случаи, при които на любовницата е поверена главната роля, но липсата на талант у госпожица Хобсън е зашеметяваща. Спомням си как през деветдесет и четвърта един потомък на богатата фамилия си беше наумил да направи от любимата си прочута актриса, като за целта ѝ уреди роля, която би затруднила дори опитна професионалистка. Бях нает за поддържащата мъжка роля; спомням си как след първата репетиция казах на скъпия ми приятел Артър Мозби, който, уви, почина преди много години. Беше прекрасен

младеж, но подобно на мнозина добри хора, имаше слабост към чашката. За какво говорех? Ах, да — спомням си, че казах на Артър: „Скъпи приятелю, тази пиеса ще се играе само две седмици.“ А той отвърна: „Макс, винаги си бил непоправим оптимист. Ще има само едно представление, мило момче.“ Обзаложихме се на половин کرونا и той я спечели. Предпремиерата се състоя в Уиган, публиката освирка актрисата, изпълняваща главната роля, и трупата беше разпусната на следващия ден. Докато наблюдавах актьорските умения на Мейбъл Хобсън, неволно си припомних този случай.

— О, клетият Дже... — клетият господин Фостър!

— Не споделям съчувствието ти към въпросния младеж — намръщено заяви господин Фосит. — Доколкото ми е известно, почти не го познаваш, но напоследък прекарах доста време заедно с него и успях да проникна в душевния му мир. Помни ми думата, че ако някога този човек постигне успех, със сигурност ще се главозамае. Неприятен ми е, Сали. Убеден съм, че не познавам по-голям егоист от него. Досуц прилича на стария Били Фодъргил, заедно, с когото ходехме на турнета. Разказвал ли съм ти историята за Били и аматьора, който...

Сали не беше в настроение да слуша за приключенията на този Фодъргил. Критичните думи, които възрастният джентълмен, неподозиращ за тайния ѝ годеж, беше изрекъл по адрес на Джералд, дълбоко я бяха засегнали. За миг изпита желание да му възрази и да защити любимия си, сетне се загледа в бледото посърнало лице на болния и гневът ѝ стихна. Всъщност старецът не искаше да я засегне. Пък и откъде да знае за отношенията ѝ с Джералд?

Реши да смени темата и побърза да попита:

— Виждал ли сте Филмор, докато отсъствах?

— Филмор ли? Да, скъпа моя. Колкото и да е невероятно, само преди няколко дни го срещнах на Бродуей. Стори ми се променен — не беше толкова скован и високомерен. Може би съм несправедлив към него, но напоследък доста си беше навирил носа. Ала онзи ден се държа като нормален човек; очевидно се зарадва на срещата ни и беше много любезен.

Сали облекчено въздъхна и си помисли, че брат ѝ все пак си е взел бележка от лекцията, която му беше изнесла след празненството в

пансиона. Господин Фосит обаче имаше друга теория, обясняваща промяната в галеника на съдбата.

— Мисля, че годеницата му е оказала благотворно влияние върху характера му.

— Какво? Навярно грешите, Филмор не е сгоден.

— А, значи не ти е писал, за да те уведоми. Навярно е искал лично да ти съобщи новината. Да, Филмор е сгоден, дори ме запозна с избраницата си. Тя се казва Уинч и доколкото разбрах, също е актриса. Стори ми се много очарователна и благоразумна млада дама.

Сали поклати глава.

— Не може да бъде. Брат ми никога няма да се сгоди за подобна девойка. Между другото, сигурно косата ѝ е била боядисана в пурпурночервено.

— Доколкото си спомням, косата на госпожица Уинч беше кестенява.

— Навярно е била силно гримирана и безвкусно облечена.

— Напротив, облеклото ѝ беше елегантно, но не биеше на очи.

— Сгрешил сте — убедено заяви Сали. — Абсолютно невъзможно е брат ми да хареса жената, която току-що описахте. Ще разбере какво се е случило. Все пак е ужасно, че щом отсъствам за малко, всичките ми приятели се разболяват, а братята ми попадат в плен на вампири.

Почукване на вратата прекъсна гневната ѝ тирада. На прага застана госпожа Мийчър и покани в стаята симпатичен нисичък и очилат мъж с черна чанта.

— Лекарят дойде, господин Фосит — обяви достопочтената дама и изпод око огледа болника, за да провери дали лицето му е почерняло — сигурен симптом за приближаваща се смърт. — Казах му, че според мен сте пипнал онзи испански грип. Тази сутрин прочетох във вестника, че още двама души са умрели, ако изобщо може да се вярва на вестникарите.

— Извинете, госпожо — прекъсна я лекарят, — ще ви затрудни ли да ми донесете малко чаша с вода?

— Ей сегичка ще я имате, докторе.

— Запомнете — чашата трябва да бъде малка. Оставете чешмата да потече няколко минути и внимавайте да не разлеее водата, докато се изкачвате по стълбата. — Когато тя излезе, лекарят обясни: —

Винаги моля дамите, които приличат на нашата домакиня, да ми донесат чаша вода. По този начин отвличам вниманието им, защото си въобразяват, че ще изпълня някакъв магически номер. Междувременно ме оставят на спокойствие да прегледам пациента. Може би се питате какво ще правя с водата — ами, ще я изпия. А сега да видим от какво се оплаквате.

Прегледът не продължи дълго, но изражението на лекаря подсказваше, че е сериозно обезпокоен.

— За съжаление диагнозата на любезната домакиня е правилна. Какво ли не бих дал да е сгрешила, но се оказва, че господинът наистина се е заразил от испанския грип. Но не унивайте, виждал съм и по-тежки случаи. Болният трябва да остане на легло, а аз ще предпиша необходимите лекарства. Господине, за вас трябва да се грижи медицинска сестра. Може би младата дама ще изпълнява тези функции.

— Не, тя е само...

— Разбира се, че ще се грижа за него — решително заяви Сали.
— Не е толкова трудно, нали, докторе? Знам, че медицинските сестри оправят възглавниците на пациентите. Спокойно мога да се справя с тази отговорна задача. Трябва ли да върша още нещо?

— Най-важната задача на сестрите е да бдят до леглото на болния и да не допускат в стаята гръмогласни и приказливи дами като онази, която изпратих за вода. Освен това трябва да имат точен мерник, та ако онова косматото чудовище реши да досажда на пациента, да го замерят я с книга, я с някоя обувка. Ако сте способна да изпълнявате тези задължения, спокойно мога да поверя господина на вашите грижи.

— Скъпа Сали — с немощен глас възрази господин Фосит, — не бива да си губиш времето до леглото на един старец. Имаш толкова други занимания.

— Нищо не ще ми достави по-голямо удоволствие от това да ви помогна да оздравеете. Отивам да изпратя телеграма, връщам се веднага.

След пет минути Сали влезе в пощенската станция, за да изпрати на Джералд телеграма, с която го уведомяваше, че ще ѝ бъде невъзможно да пристигне в Детройт за премиерата.

ШЕСТА ГЛАВА
ПЪРВА ПОМОЩ ЗА ФИЛМОР

1.

Сали успя да замине за Детройт едва в петък. Пристигна в града на следващата сутрин и взе такси до хотел „Статлър“. След като провери дали Джералд е отседнал в същия хотел, тя позвъни в стаята му съобщи му, че ще го чака в ресторанта, после се настани на една маса и си поръча закуска.

Докато чакаше да ѝ поднесат храната, установи, че не е гладна. Чувстваше се уморена, след като няколко дни не се беше отделяла от леглото на болния, пък и беше недоспала след нощното пътуване с влака. Но истинската причина за мрачното ѝ настроение беше безразличието, с което Джералд беше посрещнал пристигането ѝ. Докато разговаряха по телефона, гласът му беше апатичен, сякаш изобщо не го беше грижа, че годеницата му се е завърнала от презграничното си пътуване, което озадачи и наскърби Сали.

След като изпи чаша кафе, тя се поободри и престана да вижда нещата само в черни краски. Каза си, че мъжете винаги са в лошо настроение, ако ги събудиш толкова рано. Несъмнено след няколко минути Джералд ще влезе усмихнат в ресторанта, след като се е освежил със студен душ. Междувременно тя щеше да закуси обилно, тъй като беше прегладняла от дългото пътуване.

Тъкмо си наливаше втора чаша кафе и закръгленият младеж, когото бе видяла през отворената врата да крачи напред-назад из фойето, влезе в ресторанта и се заоглежда, сякаш търсеше някого. До този момент го беше зърнала само за миг, но бе поразена от приликата му с брат ѝ. Едва сега осъзна, че това е самият Филмор, но не можеше да повярва на очите си. Какво ли правеше тук? До колкото ѝ беше известно, той още живееше в Ню Йорк. Но може би беше пристигнал в Детройт по важни финансови дела, свързани с инвестициите му? Сали реши да се възползва от случайната им среща и го повика. Около минута Филмор остана неподвижен, оглеждайки се във всички посоки, без да налучка вярната, сетне видя Сали и неохотно се приближи до масата ѝ.

— Каква изненада! — промърмори, а тя си помисли, че е доста нервен или по-скоро смутен. Навярно притеснението му се дължеше на гузната му съвест. Налагаше се да ѝ съобщи новината, че се е сгодил без сестринското ѝ одобрение и безсъмнено се питаше как да започне.

— Какво търсиш тук? Мислех, че си в Европа.

— Върнах се преди седмица, но се наложи да се грижа за бедния господин Фосит. Беше доста болен, миличкият. Пристигнах тук, за да гледам пиесата на господин Фостър. Как мислиш, допадна ли на публиката?

— Премиерата още не се е състояла.

— Не изглупявай, Фил. Очевидно мозъкът ти е поразмътен. Пиесата трябваше да се играе за пръв път в понеделник.

— Да, но не се игра. Не си ли чула, че затвориха театрите заради проклетия грип? През тази седмица нито един театър не вдигна завесата си. Мислех, че си се осведомила от вестниците.

— Нямах време да чета вестници. О, колко жалко!

— Наистина е жалко. Лош късмет. Цялата трупа е на нокти поради отложената премиера. Честно да ти кажа, отровиха ми живота.

— Почакай, какво общо имаш с постановката?

Филмор смутено се изкашля, сетне запелтечи:

— Ами... хм... май пропуснах да ти съобщя, че... тъй да се каже... имам известно участие в това начинание. Кракнъл — нали си спомняш, че бяхме заедно в колежа — та той предложи да дойда в Детройт и да гледам постановката. Нищо чудно да ми предложи да бъда съпродуцент.

— Бях чувала, че Кракнъл е богат като Крез. Защо ще иска от теб пари?

— Вярно е, че е доста състоятелен, но хора като него обичат да служат на приятелите си, като им предлагат сигурни инвестиции.

— Уверен си, че постановката ще има успех, така ли?

— Пиесата си я бива.

— Господин Фосит е на същото мнение. Но Мейбъл Хобсън...

Кръглоото като месечина лице на Филмор се изкриви от гняв.

— Косата ми побеля от нея, Сали! Пълна некадърница е, а се държи като велика актриса и непрекъснато прави фасони. Онзи ден вдигна скандал заради един нож за разрязване на книги...

— Какъв нож? Нищо не разбирам.

— Ами, най-обикновен нож, който е част от реквизита. Взе, че изчезна, а съм, сигурен, че вината не е моя...

— Защо да си виновен заради изчезването на някакъв си нож? — неразбиращо попита младата жена. Явно любовта се отразяваше пагубно на мисловната дейност на Филмор.

— Ех, нали знаеш какво се случва в подобни ситуации? Една жена като се ядоса, обвинява първия човек, мернал се пред очите ѝ. Въпросният нож... Младежът смутено замълча.

— Според господин Фосит Елза Доланд била много добра в ролята си — обади се Сали.

— Бива я — с безразличие обяви Филмор, сетне целият грейна и разпалено заговори: — Единствената актриса, която заслужава внимание, е госпожица Уинч. Гладис Уинч. Играе ролята на прислужницата. Появява се само в първото действие и има едва няколко реплики от рода на „Викахте ли ме, мадам?“ но само да чуеш как ги произнася! Девојката е направо гениална. От години не съм виждал актриса като нея, родена да изпълнява характерни роли. Помни ми думата, че в най-скоро време ще четем името ѝ на светещите реклами на Бродуей. Ще попиташ дали не ѝ липсва индивидуалност. Отговорът е „не“! Дали е чаровна? На света няма по-очарователна млада жена. А красотата ѝ...

— Достатъчно. Май се поувлече с хвалебствията, братко.

— Предпочитам да обясниш как посмя да се сгодиш, без да се посъветваш с мен.

Филмор се изчерви до уши.

— Нима вече знаеш?

— Научих новината от господин Фосит.

— Разбираш ли...

— Какво да разбирам?

— Че съм само обикновено човешко същество, което се поддава на чувствата си.

— Признанието ти ме смайва, Фил. Радвам се, че си престанал да се мислиш за божество и се сравняваш с простосмъртните — отбеляза тя, а мислено добави, че в него действително се наблюдава положителна промяна. Приличаше на продупчен балон, обичайната му надутост се беше изпарила. Ако възрастният джентълмен излезеше

прав, че положителната метаморфоза на Филмор се дължи на благотворното влияние на госпожица Уинч, то Сали напълно одобряваше романтичното му увлечение.

— Ще те запозная с нея — обеща младежът.

— С нетърпение очаквам да я видя.

— За съжаление ще те изоставя, скъпа сестричке. Трябва да поговоря с Бънбъри. Всъщност затова влязох в ресторанта.

— Кой е този Бънбъри?

— Продуцентът. Навярно е поръчал да му занесат закуската в стаята. Ще се кача при него.

— Изглежда, че наистина работиш. Не мога да повярвам на очите си! Тези хора са късметлии, че именно ти се грижиш за всичко.

Филмор се оттегли, а Сали с нетърпение зачака появата на годеника си, тъй като вече му бе простила за нелюбезния му тон, докато разговаряха по телефона. Бедният Джералд! Нищо чудно, че беше изнервен.

След няколко минути той влезе в ресторанта. Щом доближи масата ѝ, Сали възкликна:

— Скъпи Джери, току-що научих ужасната новина!

Джералд седна. Мрачното му изражение потвърждаваше онова, което Сали беше доловила по телефона. Цялото му същество излъчваше безразличие, което го обгръщаше като саван.

— Такъв ми бил късметът — кисело отбеляза той. — Само на мен може да се случи подобно нещо. Онези от градската управа са кръгли идиоти. Какъв е смисълът да затваряш театрите по време на грипна епидемия и същевременно да наблюдаваш как по цял ден хората се тъпчат в магазините? Ако не се заразят, докато пазаруват, значи и отиването на театър няма да им навреди. Освен това историята с този испански грип е напълно нелепа. Според мен се е създала масова психоза. Всеки, който настине, решава, че е болен от грип и че е на прага на смъртта. Мисля, че паниката е преувеличена.

— Не съм на същото мнение — прекъсна го Сали. — Клетият господин Фосит беше много зле. Заради него не успях да тръгна порано.

Джералд очевидно не се интересуваше от заболяването на възрастния джентълмен, нито от факта, че макар и с известно

закъснение, годеницата му все пак беше пристигнала. Апатично забучи лъжичката в грейпфрута пред себе си и продължи да мърмори:

— Киснем тук цяла седмица и с всеки изминал ден членовете на трупата все повече се изнервят от неизвестността. До гуша им дойде от репетиции, а никой не знае дали премиерата изобщо ще се състои. Хората ми приличат на навита до край пружина, която постепенно започва да се отпуска. Това означава пълен провал, разбира се. Ето че първият ми шанс е проигран!

Докато го слушаше, Сали изпита странно разочарование. Опитваше да си внуши, че годеникът ѝ е преживял тежък удар и че е изнервен от неприятното стечение на обстоятелствата. Но от всичко на света най-много мразеше мъже, които изпадат в самосъжаление. Женската ѝ суета също беше засегната. По всичко личеше, че появата ѝ не е подействала като вълшебен лек за мрачното настроение на Джералд, който сякаш не я забелязваше. Ненадейно я осени предателска мисъл — спомни си мнението на господин Фосит за Джералд. Никога досега не беше забелязала какъв егоист е годеникът ѝ, ала сега този факт се натрапваше на вниманието ѝ.

— Пък и онази Хобсън започва да ми лази по нервите — продължи монолога си Джералд, като апатично ровичкаше в чинията с бъркани яйца. — Не биваше да се съгласявам тя да играе главната роля. Няма да се справи. Елза Доланд е хиляди пъти по-способна от нея. Онзи ден прибавих няколко нови реплики към ролята ѝ, а онази кокошка Хобсън направо озверя. Нямах представа на какво е способна една примadona, докато не видиш как върлинеста бивша кабаретна танцьорка се изживява като звезда. Необходими ми бяха цял час и куп комплименти, за да я разубеда да се откаже от ролята.

— Но защо, след като е толкова некадърна?

— Нима не се досещаш? — заядливо възкликна той. — Мислиш ли, че Кракнъл ще спонсорира постановката, ако приятелката му не участва? Ще оттегли финансовата си подкрепа, ще отмени представленията и какво ще се случи с мен? Изглежда, не разбираш, че това е големият ми шанс. Ще бъда пълен глупак, ако го пропусна.

— Напротив, разбирам всичко — промълви младата жена. Никога през живота си не се беше чувствала толкова нещастна. Хрумна ѝ, че е допуснала грешка, като е заминала за чужбина. Действително пътешествията са приятни и обогатяват познанията, но

при завръщането си откриваш, че си се отчуждил от близките си. Подложи на анализ чувствата си и установи, че раздразнението ѝ е предизвикано от желанието на годеника ѝ да приложи на практика поговорката „И вълкът сит, и агнето цяло“. Човекът, изпаднал в затруднено положение, сам избира как да действа: опитва се да овладее положението и не желае състрадание, или се превръща в безпомощно създание, търсецо утеха от любимата жена. Джералд искаше от нея да го съжалява, същевременно издигаше бариера помежду им. Търсеше съчувствието ѝ и едновременно го отблъскваше, при което тя се чувстваше изолирана и безполезна.

— Между другото — продължи той, — искам да те предупредя за нещо. Налага се непрекъснато да лаская тази глупачка, ето защо в никакъв случай не бива да разбере, че си моя годеница.

Сали вирна брадичка и разгневено го изгледа. Последните му думи бяха накарали чашата на търпението ѝ да прелее.

— Щом мислиш, че годежът ни е пречка за блестящата ти кариера...

— Престани да се държиш като глупаво момиченце! — възкликна Джералд, който явно е решил да заложи на съчувствието ѝ. — Нима не разбираш колко ми е трудно! Виждаш, че ще обезумея от тревоги и неприятности, а вместо да ми помогнеш...

Преди той да завърши прочувствената си тирада, настроението на Сали претърпя една от онези внезапни промени, които често я караха да мисли, че е безхарактерна. Хрумна ѝ нещо, която е успокои и изцяло промени отношението ѝ към Джералд. Беше слязла от влака уморена и изнервена; явно виждаше света в черни краски само защото не беше успяла да се изкъпе и да оправи прическата си. Внезапно я обзе спокойствие. Всичко беше наред, а раздразнението ѝ от поведението на Джералд се дължеше на раздразнението от неугледната ѝ външност. Разкаяно докосна ръката му и промълви:

— Извинявай. Държах се отвратително, но искрено ти съчувствам.

— Преживях истински кошмар — промърмори той.

— Вярвам ти. Извини ме още веднъж, просто бях разочарована, задето не се зарадва на пристигането ми.

— Разбира се, че се зарадвах.

— Тогава защо не ми го каза, котенцето ми? И защо не ме попита дали съм прекарала добре в Европа?

— Прекара ли добре?

— Всичко беше прекрасно, но ти ми липсваше. А сега, след като приключихме с описанието на моето презгранично пътуване, можеш да ми разкажеш най-подробно за неприятностите си.

Джералд побърза да се възползва от поощрението ѝ. Говори надълго и нашироко, макар монологът му да се свеждаше само до едно: беше твърдо убеден, че провидението е създало испанския грип с единствената цел да провали бъдещето му. Сега обаче не беше толкова затворен в себе си и явно бе склонен да приеме съчувствието на Сали. Атмосферата се беше променила след кратката гръмотевична буря. Сали усети, че от плещите ѝ е паднало тежко бреме, вече не се чувстваше отблъсната и нежелана.

Най-накрая Джералд сякаш изчерпа списъка на оплакванията си. Погледна часовника си и заяви, че трябва да върви.

— Ще репетирате, така ли?

— Да. На всички ни е дошло до гуша, но това е единственият начин да убиваме времето. Искаш ли да присъстваш?

— С удоволствие. Ще дойда веднага, щом разопаковам багажа си и се приведа в приличен вид.

— Тогава ще се видим в театъра.

Сали напусна ресторанта и повика асансьора, за да се качи в стаята си.

2.

Когато отиде в театъра, репетицията беше започнала.

Тя влезе в сумрачната зала и до ушите ѝ долетяха пронизително отекващи гласове — обичаен ефект, когато се говори в празно помещение. Седна в дъното и щом очите ѝ свикнаха с мрака, забеляза, че Джералд се е настанил на първия ред до човек с плешиво теме, около което стърчаха оранжеви кичури — навярно продуцентът господин Бънбъри. На различни места из залата седяха сами или по двойки актьорите, които не участваха в първото действие. По сцената сноваха Елза Доланд (изглеждаща особено привлекателна) и някакъв човек с бомбе. Когато Сали влезе, Елза тъкмо произнасяше поредната си реплика:

— Боже мой, за какво намекваш, татко?

— Дъра-дъра-дъра — беше изненадващият отговор на актьора с бомбето. — Дъра-дъра... дълга реч, която завършва с „ще бъда в библиотеката“. После напускам сцената. — Той тръгна към кулисите.

Сали усети как атмосферата се нажежава. Господин Бънбъри, който явно беше доста темпераментен, грабна бастуна си, облегал на съседната седалка, и гневно го запрати в другия край на залата, сетне извика:

— Спри се, човече!

— Сега пък какво? — любопитно се поинтересува онзи с бомбето и се закова в средата на сцената.

— Кажи си репликите, Теди — възкликна Джералд. — Престани да се правиш на клоун.

— Да не искаш да ги издекламирам всичките? — недоверчиво попита „бомбето“.

— Точно това искам.

— Абсолютно всичките ли? — поинтересува се актьорът, очевидно убеден, че слухът му изневерява.

— Това е репетиция — сопна се продуцентът. — Какъв е смисълът, ако не я провеждаме както трябва?

Доводите му едва ли се сториха особено смислени на виновника, който все пак се примири със забележката. Произнесе репликите си с тон на оскърбена кралска особа и, тътрейки крака, окончателно напусна сцената. Напрежението толкова се беше засилило, че дори Сали го усещаше. Светът на театъра е детска градина, а актьорите са капризни дечица, които се изнервят и плачат, щом нещо не е наред. Безкрайното очакване и несигурността, принудителното бездействие и престоя в хотелските стаи в непознат град, нескончаемото репетиране на реплики, изгладени до съвършенство още преди седмица — всичко това беше изцедило силите на актьорите от трупата и нервите им бяха опънати до скъсване. Достатъчен беше най-незначителен повод, за да се разрази ураганна буря.

Елза Доланд се приближи до вратата в кулисите, натисна звънеца, взе списание от масичката и се настани на стола, поставен близо до ръба на сцената. В отговор на позвъняването след миг влезе млада жена, чиято поява предизвика неистовия рев на Бънбъри.

— Госпожице Уинч!

Току-що появилата се персона спря и погледна към залата, но не намръщено като човека с бомбето, а със снизходителното изражение на човек, дошъл да забавлява деца на тяхното празненство. Беше едра, добродушна на вид здравенячка, която се опитваше да остане сериозна, но устните ѝ сякаш всеки момент заплашваха да се разтегнат в усмивка. В никакъв случай не беше красива, а Сали, като я наблюдаваше с жив интерес, остана изненадана, че Филмор е имал прозорливостта да открие чара, скрит под непривлекателната външност на девойката. Това пък я наведе на мисълта, че дълбоко в съзнанието на брат ѝ се таи неподозирана интелигентност.

— Здравейте — учтиво поздрави девойката.

— Госпожице Уинч, нали ви помолих да се въздържате от преживянето на дъвка по време на репетициите?

— Така си беше — дружелюбно се съгласи тя.

— Тогава защо го правите?

Годеницата на Филмор замислено праметна в устата си дъвката, превърнала се в ябълката на раздора, сетне отговори:

— В интерес на образа е.

— Какво искате да кажете?

— Придава по-голяма автентичност на моята героиня — търпеливо обясни девойката с провлечения си глас. — Сама го измислих. Прислужничките вечно дъвчат дъвки.

Господин Бънбъри нервно заскуба оскъдните си оранжеви кичури, сетне надменно попита:

— Виждала ли сте някога камериерка?

— Да, сър. Повтарям, че всички имат слабост към дъвката.

— Не ви питам за обикновена прислужничка — повлекана, а за камериерка в изискан дом — изстена продуцентът. — Нима си въобразявате, че в къща като тази, ще разрешат на камериерката да влезе в дневната, като джвака противната си дъвка?

Госпожица Уинч се замисли.

— Може би имате право. — Внезапно лицето ѝ грейна. — Слушайте! Хрумна ми страхотна идея: господин Фостър да напише нови реплики за нас с Елза. Тя ще ме скастри, ще ѝ отговоря нещо духовито, после Елза пак ще ми се скара и ще бъде мой ред да кажа нещо много смешно, и така нататък. Ще излезе страхотна комична сцена. Пет-шест минути смях.

Гениалното предложение за миг лиши продуцента от способността да говори; докато се мъчеше да проговори, иззад кулисите изтича прекрасно създаване със синя кадифена рокля и с неземно красива шапка, при вида, на която Сали изпита чиста и неподправена завист.

— Слушайте!

Мейбъл Хобсън беше надарена от природата във всяко отношение, с изключение на гласа. Тялото ѝ беше прекрасно, лицето ѝ — красиво, косата ѝ сякаш беше от златни нишки, ала когато беше развълнувана, гласът ѝ наподобяваше крясък на фазан.

— Хей, изслушайте ме! — повторно извика тя.

Гласът ѝ като че изтръгна Бънбъри от транс.

— Госпожице Хобсън, моля напуснете сцената.

— Няма да се получи.

— Прекъсват репетицията.

— Точно така, жалък нещастнико — съгласи се чаровното създаване. — И ако искаш да изкараш малко пари, без да си мръднеш пръста, склучи облог с някого, че ще прекъсвам репетицията всеки

път, когато се говори, че ще дописват нечия роля, освен моята. Няма да го допусна, освен през трупа ми.

Някакъв младеж със сламеноруса коса, който беше последвал по петите оскърбената дама, направи плах опит да разведри атмосферата.

— Слушай, миличка...

— Дръж си езика зад зъбите, Реджи! — сопна се примадоната.

Господин Кракнъл покорно изпълни заповедта ѝ, защото не беше от мъжете, които се държат грубо като първобитните ни предци. Подири убежище във високата си яка и задъвка дръжката на бастуна си.

— Аз съм звездата — разпалено крякаше Мейбъл Хобсън — и ако си въобразявате, че ще дописвате тази или онази роля, сбъркали сте адреса. Ако се допише само една сричка, веднага ще се изнеса от трупата и то толкова бързо, че изобщо няма да забележите.

Бънбъри скочи на крака и заръкомаха.

— За Бога, това репетиция ли е или дискуссионен кръжок? Госпожице Хобсън, нито една роля няма да бъде дописана. Сега доволна ли сте?

— Ама тя каза.

— Забравете го — примирително промълви госпожица Уинч. — Беше само едно хрумване. Такава съм си — непрекъснато мисля как пиесата да стане по-хубава.

— Успокой се, миличка — умоляващо произнесе Кракнъл, който, подобно на костенурка, беше проточил шия от високата си яка.

Мейбъл Хобсън очевидно реши да му позволи да я придума.

— Добре, засега ще остана. Обаче не забравяйте, че умея да се грижа за себе си — заяви тя, съобщавайки факт, който вече беше известен на всички, имали щастието да изслушат тирадата ѝ. — Но ако усетя, че ме премятате, ще изчезна като дим.

Последвана от Кракнъл, тя се отдалечи с царствена походка и мракът зад кулисите я погълна.

— Може ли вече да произнеса дългата си реч? — поинтересува се госпожица Уинч, като надникна към първия ред.

— Да! Да! Продължавайте репетицията. Пропиляхме цялата сутрин.

— Позвънихте ли, мадам? — обърна се госпожица Уинч към Елза, която по време на скандала дори не беше вдигнала глава от

списанието си.

Репетицията продължи, а с всяка изминала минута тревогата на Сали нарастваше. Не разбираше много от театър и от актьорско майсторство, но ѝ беше ясно, че постановката ще бъде пълен провал. Безспорно Мейбъл Хобсън беше изключително красива и щеше да блесне във всяка роля, изискваща минимално произнасяне на реплики и максимално демонстриране на тоалети; ала сега ѝ бяха поверили главната роля в сериозна пиеса и физическите ѝ качества само подчертаваха безнадеждната ѝ некадърност като актриса. Сали си спомни разказа на господин Фосит за актрисата, която публиката освиркала. Беше сигурна, че същото ще се случи и в Детройт. Американските почитатели на Мелпомена са готови да простят някои грешки на младите и красиви актриси, но търпението им не е безгранично.

От първия ред отново се разнесе пронизителен крясък и продуцентът пак скочи на крака. Сали неволно се запита дали днес всичко върви наопаки или това беше обичайната реакция на Бънбъри.

— Госпожице Хобсън!

Следвайки писмените указания на драматурга, емоционалната дама беше прекосила сцената и беше застанала до бюрото. Въпросното бюро беше важен елемент от пиесата, защото символизираше професионалното себеотдаване на съпруга на главната героиня, което пък постепенно я довеждаше до отчаяние. Най-важното беше, че този човек обичаше бюрото си повече от младата си жена, а нито една жена не би изтърпяла подобно отношение.

— Божичко! — възкликна Мейбъл Хобсън и от отчаяна съпруга се превърта в оскърбена примадона. — Какво сгреших този път?

— На последната репетиция, както на предпоследната и на пред-пред последната ви казах, че докато произнасяте тази реплика, трябва да вземете ножа за разрязване на книги и нехайно да го въртите в ръцете си.

— Майчице! — извика примадоната, обидена до дъното на душата си. — Това вече е върхът! Как да го въртя нехайно, като изобщо го няма?

— Ножът е върху бюрото.

— Друг път.

— Няма ли го?

— Хванала го е липсата. Престанете да се заяждате с мен. Аз съм звездата, не помощник-режисьорът. Щом трябва, изкарайте си го на него.

Очевидно Бънбъри реши, че трябва да послуша съвета ѝ. Отметна глава и изрева като разярен лъв.

Последва миг тишина, сетне иззад кулисите се появи някакъв доста закръглен човек, който носеше ръкописа на пиесата; когато светлините на рампата озариха изкривеното му от тревога лице, Сали видя, че това е Филмор, галеникът на съдбата.

3.

Клетият Филмор! Стоеше беззащитен посред сцената, изложен на гнева на страшния господин Бънбъри, а Сали, която вече се беше съвзела от първоначалното си смайване, се опита по хипнотичен път да му предаде съчувствието си. Рядко имаше поводи да го съжалява. Беше устроен така, че под благотворното влияние на парите самочувствието му избуяваше до непредвидими размери; тя често си казваше, че незначителните житейски несгоди, които го бяха сполетели през последните три години, му бяха подействали отрезвяващо, следователно нямаше основание да се кахъри за него. Изобщо не се трогна, че през този кризисен период обедите на брат ѝ се свеждаха до чаша кафе и кексче от типово брашно, нито че поради липса на средства беше принуден да обуздае страстта си към крещящите дрехи. Но този път случаят беше сериозен или по-скоро трагичен. Някакво бедствие беше сполетяло клетия Филмор, който се беше върнал към обичайното си състояние на хронично безпаричие. Присъствието му в театъра тази сутрин подсказваше на Сади, че предположенията ѝ са верни.

Спомни си как в ресторанта се беше похвалил, че са му предложили да финансира постановката. Типично за него бе да опита да запази репутацията си чрез безочлив блъф, макар да знае, че рано или късно истината ще излезе наяве. Навярно се е почувствал ужасно при ненадейната ѝ поява в хотела. Да, определено ѝ беше мъчно за Филмор.

Докато слушаше епитетите, с които го наричаше разгневеният продуцент, тя осъзна, че безпокойството ѝ е напълно оправдано. Брат ѝ здравата бе загазил. Един от основните принципи във веруюто на всички театрални продуценти гласи, че за всеки провал вина има единствено помощник-режисьорът, и господин Бънбъри явно беше привърженик на тази теория. Изчезването на ножа сякаш го беше вдъхновило и той демонстрираше завидно красноречие. Постепенно в съзнанието на Сали започна да се оформя впечатлението, че тази безобидна вещ от реквизита е причина ако не за всички, то за повечето

нещастия, сполетели трупата. И преди ножа беше изчезвал, сега отново липсваше. Възможно ли бе господин Бънбъри да проявява стоическо спокойствие в свят, където реквизитите мистериозно се изпаряват? Той твърде се съмнявал, че ще издържи. Тъй като бил от онези силни духом чистокръвни американци, щял да опита, но бил деветдесет и девет процента сигурен, че усилията му са обречени на провал. Поискал бил на масата да има най-обикновен нож за разрязване на книги, ала непретенциозното му желание не било удовлетворено. Защо ножът липсваше? Всъщност къде се беше дянал проклетият нож?

— Давам ви честната си дума, господин Бънбъри — сервилно заобяснява покрусеният Филмор, — че след приключването на предишната репетиция го прибрах при другите реквизити.

— Невъзможно!

— Уверявам ви, че го сторих.

— Сигурно са му поникнали крака и е избягал — язвително се намеси Мейбъл Хобсън, като за миг прекъсна изискващата цялото ѝ внимание процедура по начервяване на устните си.

— Ножът не е изчезнал, а го взеха — обади се спокоен и ясен женски глас.

Госпожица Уинч се беше присъединила към разследването. Стоеше редом с Филмор и невъзмутимо дъвчеше. Очевидно ни най-малко не беше обезпокоена от крясъците и гневните жестикулации на продуцента. Сетне продължи с типичния си провлечен говор: — Госпожица Хобсън го взе. Видях я с очите си.

В съдебната зала настъпи оживление. Затворникът, който сякаш се беше примирил със злочестата си съдба, признателно изгледа адвокатката си. Бънбъри, изявяваш се в ролята на прокурора, смутено прокара пръсти през оредялата си коса — вече съжаляваше, че е направил такъв въпрос от изчезването на ножа. Мейбъл Хобсън, неочакваща удар под пояса от някаква второстепенна актриса, рязко се извърна и изпусна червилото си, което верният Кракнъл улови във въздуха. Този младеж не блестеше с ума си, но за сметка на това много го биваше да улавя летящи червила.

— Какво дрънка тази жена? И с пръст не съм докосвала проклетия нож! — извика оскърбената примадона.

— Госпожица Хобсън взе ножа след вчерашната репетиция — невъзмутимо продължи Гладис Уинч, без да се обръща директно към продуцента — и нехайно замери с него котката, обитаваща театралната зала.

Мейбъл Хобсън изглеждаше смаяна. Объркването ѝ се подсили от укоризнените думи на господин Бънбъри. Също като актьорите и режисьорът беше изнервен от създалата се ситуация и макар по принцип да избягваше противоречията с темпераментната примадона, изчезването на ножа го беше хвърлило в толкова дълбок смут, че този път не се въздържа да ѝ направи строга забележка.

— Госпожице Хобсън, ще бъда безкрайно признателен, ако следващия път, когато решите да замеряте котката, изберете оръжие, което не е част от реквизита. Боже мой! — плачливо възкликна той, поразен от жестокото отношение на съдбата към собствената му персона. — Никога досега не съм преживявал подобен кошмар. През целия си живот съм бил режисьор, но такова чудо не ми се беше случвало. Режисирал съм пиеса с участието на Назимова. Тя никога не хвърляше ножове по котките.

— А пък аз мразя котките — обяви Мейбъл Хобсън, сякаш това извиняваше поведението ѝ. Очевидно смяташе въпроса за приключен.

Гладис Уинч промълви:

— А пък аз обичам малката писана. Толкова е пухкава и сладка, ако не я закачам, няма да ме...

— Какъв кошмар! — извика Джералд Фостър, скочи от мястото си и се включи в дебата. — Цял ден ли ще спорим за котки и ножове? За Бога, напуснете сцената и престанете да пилеете ценно време.

Госпожица Хобсън възприе намесата му като лична обида.

— Престанете да ми крещите, господине!

— Не крещях на вас.

— Ако желаете да контактувате с мен, понижете глас.

— Невъзможно е — обади се Гладис Уинч. — Той е тенор.

— Назимова никога — поде режисьорът.

Обаче Мейбъл Хобсън отказваше да бъде отклонена от темата чрез спомени за някоя си Назимова. Още не беше приключила с Джералд.

— В постановките, в които съм участвала — заядливо изрече тя, — на автора не беше разрешено да се мотае по сцената и да прави

забележки на актрисата, изпълняваща главната роля. В постановките, в които съм участвала, авторът седеше на последния ред и проговаряше само когато го питаха нещо. В постановките, в които...

Кръвта на Сали забушува във вените ѝ. Усещането ѝ напомни за сражението между кучетата на плажа в Ровил. И сега изгаряше от желание да се включи в битката, но успя да се въздържи, като си каза, че намесата ѝ ще бъде изтълкувана като натрапничество. Ала изкушението беше прекалено голямо, за да му устои напълно. Машинално стана и бавно тръгна по пътеката между редовете в несъзнателния си стремеж да бъде по-близо до центъра на събитията. Застана сред осветеното пространство до местата за оркестъра и в този момент присъствието ѝ беше регистрирано от блуждаещия поглед на госпожица Хобсън, която беше приключила лекцията си относно авторите и техните права и търсеше нова жертва.

— Тази пък коя е? — поинтересува се примадоната.

Сали се превърна в обект на внимание на цялата труппа и искрено съжали, че не е останала да седи на последния ред, където никой нямаше да я забележи.

— Аз съм сестрата на господин Николас — обясни тя, тъй като не ѝ хрумна по-подходящ начин да се представи.

— Кой е господин Николас?

Филмор свенливо призна, че той е въпросният господин. Приличаше на подсъдим, който признава вината си за углавно престъпление, а поне половината от присъстващите изненадано го изгледаха. Досега бяха възприемали Филмор като безименно същество, откликващо на повикването „Хей, ти!“

Думите му накараха Мейбъл Хобсън да се изсмее толкова язвително, че дори силните духом мъже пребледняха, а Кракнъл се стресна и подскочи, при което едва не скъса яката си.

— Успокой се, миличка — умоляващо промълви той.

Мейбъл Хобсън заяви, че като го гледала, я свивал стомахът, след което му препоръча да изчезне от полезрението ѝ, а младежът побърза да се подчини и отново се скри зад високата си яка. Навярно си въобразяваше, че там е в безопасност от вражеските атаки.

— Напускам — продължи примадоната. Видно беше, че присъствието на Сали по някакъв загадъчен начин беше изиграло ролята на капката, от която чашата на търпението прелива. — Това е

най-идиотската пиеса, в която съм играла. Досега проявявах ангелско търпение, но виждам, че е време да се откажа, щом на помощник-режисьора позволяват да напълни залата със сестрите, братовчедките и лелите си.

— Недей, милинка — умоляващо изрече господин Кракнъл, който отново се беше осмелил да се покаже иззад яката си.

— Що не се обесиш? — любезно заяви тя, сетне, движейки се грациозно като пантера, излезе от залата и тресна вратата. Звукът сякаш изтръгна Кракнъл от вцепенението му. Той също напусна сцената и изчезна.

— Здравей, Сали — обади се Елза Доланд и вдигна поглед от списанието. До този момент беше проявила пълна незаинтересованост към словесната битка, която се беше развихрила в залата. — Кога се върна?

Сали се изкачи по дървената стълба, подпряна на сцената и прехвърлена като мост над мястото за оркестъра.

— Здравей, Елза.

Междувременно спорещите се бяха разделили на групи. Режисьорът и Джералд крачеха напред-назад по централната пътека и оживено разговаряха, Филмор се беше отпуснал на един стол.

— Познаваш ли Гладис Уинч?

Сали се ръкува със спокойната млада жена, която беше спечелила любовта на брат ѝ и се бе превърнала в негова пътеводна звезда. Едва сега забеляза големите ѝ сиви очи и това, че лицето ѝ беше обсипано с лунички. Избраницата на Филмор все повече ѝ допаднаше.

— Благодаря, че не позволихте на хищниците да разкъсат брат ми. Щеше да загине, ако не се бяхте намесила.

— Не се знае — промълви госпожица Уинч.

— Постъпката ви беше изключително благородна.

— Мисля, че преувеличавате.

— Ще отида да поговоря с Филмор — обяви Сали. — Струва ми се, че се нуждае от утешение.

Тя се отправи към живата развалина, която представляваше клетият ѝ брат.

4.

Филмор приличаше на човек, изпаднал в транс. Гледаше изплашено и втрещено и тежко дишаше.

— Горе главата! — промълви Сали, а той подскочи като желе, което са ударили с пръчка. — Разкажи ми всичко от игла до конец — продължи младата жена и седна до него. — Когато заминах, все още беше състоятелен джентълмен, а сега установявам, че отново си беден като църковна мишка. Какво се случи?

— Слушай, ще бъда откровен с теб. Можеш ли да ми заемеш десет долара?

— Очаквах отговор, а ти искаш пари назаем. Ето, заповядай.

— Благодаря. — Филмор пъкна банкнотата в джоба си. — Искам да поканя Гладис на обяд.

— Ако парите са ти необходими за тази цел, изобщо не искам да ми ги връщаш. Приеми ги заедно с благословията ми. — Тя се обърна и погледна към госпожица Уинч, която се беше възползвала от прекъсването на репетицията и се беше уединила в единия край на сцената, където се упражняваше да играе голф, размахвайки чадър вместо стик. — Как успя да проявиш достатъчно разум, че да се влюбиш в нея?

— Харесваш ли я? — Печалното изражение напусна лицето на Филмор.

— Мисля, че от пръв поглед я обикнах.

— Знаех си. Гладис е най-подходящото момиче за мен, нали?

— Определено.

— Толкова е отзивчива.

— Съгласна съм.

— Има златно сърце.

— Точно така. Освен това има мозък за двама, което е задължително условие за бъдещата ти съпруга.

Филмор надменно се изпъчи, сякаш искаше да се извиси над нея, което беше почти невъзможно, тъй като беше доста закръглен, пък и седеше на нисък стол.

— Някой ден ще те накарам да повярваш в способностите ми, Сали.

— Престани да си придаваш важност, момчето ми — скастри го тя. — Обясни как стигна дотук, вместо да ми губиш времето с обяснения за бъдещите си планове. Загубил си всичко, нали?

— Претърпях известни загуби — надуто започна младежът, — вследствие на които временно съм... Честно казано, нямам нито цент — най-сетне изплю камъчето той.

— Как се случи това?

— Ами... — Филмор се поколеба. — Чисто и просто не ми провървя. Отначало купих акциите на „Кънсолидейт Рейлс“, като очаквах голяма печалба, но стойността им рязко падна. Ето какво се случи.

— Продължавай.

— После купих руски рубли, за да се облагодетелствам от падането на курса им, ала той се покачи. Беше втората стъпка към провала.

— Господи! Чувала съм това и преди.

— Кой ти го е казал?

— Едва сега осъзнах, че ми напомняш на човек, с когото се запознах в Ровил. Разказа ми за живота си и как е оплесквал всичко, с което се е захващал. Навярно втората финансова операция е погълнала всичките ти средства.

— Не съвсем. Бяха ми останали няколко хилядарки, които вложих в наглед напълно сигурна сделка.

— ... която също се провали, нали?

— Не по моя вина — кисело промърмори Филмор. — Виновен беше кучешкият ми късмет. Един познат ме покани да участвам в операция с контрабандно уиски, което трябваше да доставим в Чикаго в бурета за херинга. Щяхме да изкараме добри пари, ако на някакъв скапан полицаи не му беше хрумнало да използва щанга. Тъпакът с тъпак взе да отваря буретата, сякаш не можеше да прочете етикетите, където ясно като бял ден беше написано, че в каците има херинга — възмутено обясни Филмор, сетне потръпна. — Едва не ме арестуваха.

— За щастие си се отървал. Раираният костюм нямаше да подхожда на фигурата ти. — Сади стисна ръката му. Беше много привързана към брат си, макар в повечето случаи да прикриваше

обичта си под поведение, което веднъж той беше сравнил (не без основание) с поведението на гувернантката, отровила детството им. — Не се безпокой, онеправдан мъченико. Сигурна съм, че всичко ще се оправи и че един ден ще бъдеш милионер. Представям си, братко Филмор, в какъв досадник ще се превърнеш тогава. Представям си как те интервюират, а ти съветваш младежите как да преуспеят в живота. „Господин Николас твърди, че дължи успеха си единствено на усърдната си работа. С ръка на сърцето (или по-точно на издутото шкембе) може да се закълне, че никога не е участвал в борсови спекулации, където купуваш акции заради печалбата, а стойността им пада, сетне купуваш с надеждата за падане на курса на определена валута, а той се покачва.“ Слушай, Фил, ето какво ще направя: казват, че най-важна за натрупването на голямо богатство е първата сума, вложена в начинанието. Ще ти заема от моите пари.

— Наистина ли? Сали, винаги съм твърдял, че си най-добрата сестра на света.

— Тъй ли? Никога не съм чувала да го казваш. Май трябва да говориш по-ясно.

— Ще ми заемеш ли двайсет хиляди?

Тя го потупа по ръката.

— Слез на Земята приятелю. Намислила съм да ти отпусна двеста долара.

— Трябват ми двайсет хиляди.

— Тогава организирай банков обир. Всеки полицай ще ти посочи богатата банка.

— Ще ти обясня за какво ми е необходима сумата.

— Обясни, въпреки че не ме интересува.

— Ако имах двайсет хиляди, щях да откупя правата за продуциране от Кракнъл. Убеден съм, че след няколко минути ще се появи и ще обяви, че онази Хобсън напуска трупата; а ако това наистина се случи, той със сигурност ще се откаже от постановката. Дори този път да успее да я разубеди, рано или късно тя ще ни изостави. Не бива да позволим толкова хубава пиеса да не бъде играна пред публика. Убеден съм, че наистина е хубава. Ще има страхотен успех, ако главната роля бъде поверена на Елза Доланд.

Сали беше поразена от думите му. Отскоро беше богатата и още не беше свикнала с новото си положение — досега не беше осъзнавала,

че е възможно да замахне с магическия жезъл и да спомогне за осъществяването на грандиозни планове. Финансирането на театрална постановка винаги ѝ се струваше мистериозно начинание, неподходящо за обикновените простосмъртни като нея.

Филмор, който разсъждаваше далеч по-мащабно от нея, беше превърнал непостижимото в действителност.

— Убеден съм, че Кракнъл ще се съгласи на по-малка сума, но са необходими пари в брой. Трябва да предвидим известна загуба от турнето, докато пиесата започне да се играе в Ню Йорк. Ще ти дам десет процента лихва, Сали.

Младата жена усети, че се разколебава. Вроденото ѝ благоразумие, което ѝ беше помагало безопасно да преминава през бързеите на живота, сякаш беше изпаднало в летаргия. Някакъв вътрешен глас ѝ подсказваше, че съдейки по досегашните финансови авантюри на Филмор, не бива да му поверява парите си, ала тя отказа да се вслуша в предупреждението. Идеята на брат ѝ беше завладяла въображението ѝ.

— Това е истинска златна мина!

Благоразумието на Сали като че се пробуди, Филмор беше избрал неподходяща фраза. За всички прохождащи в областта на финансите думите „златна мина“ предизвикваха неприятни асоциации. Златната мина беше единственото предприятие, в което тя за нищо на света не би вложила парите от наследството си. Всъщност си представяше как ще си купи някое шикозно магазинче, което ще се казва „Вашата синя птица“ или „Вашето кътче на ъгъла“, където ще продава на богатите екзотични сувенири на безбожни цени. Познаваше две момичета, които се радваха на голям успех в този бизнес. Когато Филмор заговори за златната мина, идеята за магазинчето внезапно ѝ се стори безкрайно привлекателна.

Ала в този момент се случиха две събития.

При поредното си приближаване към сцената, Джералд Фостър и Бънбъри бяха осветени от прожекторите и Сали видя изражението на годеника си; в същия миг Реджиналд Кракнъл забързано се появи на сцената, а лицето му предвещаваше лоши новини.

Изражението на Джералд накара младата жена да изпрати благоразумието по дяволите. Магазинчето, което допреди секунди съществуваше във въображението ѝ, сякаш се стопи и изчезна. Пред

очите ѝ като че просветна. Решението беше съвсем елементарно: Джералд страдаше, а тя можеше да му възвърне щастието. Годеникът ѝ очакваше катастрофа, която тя можеше да предотврати, изричайки една-единствена думичка. Питаше се защо изобщо се е колебала.

— Съгласна съм — промълви.

Филмор се разтреса; дори токов удар не би предизвикал толкова силни конвулсии. Знаеше, че сестра му е недоверчива, здравомислеща и че няма да се подведе от красноречието му, поради което смяташе, че шансовете му да успее са сто към едно.

— Ще ми заемеш двайсет хиляди, така ли? — прошепна и със затаен дъх зачака отговора ѝ. Нищо чудно да беше станал жертва на слухова измама.

— Да.

Чувствата, които се вихреха в гърдите на Филмор, намериха израз в неистов крясък. Звукът отекна в празната Зала като тръбата, предвещаваща Страшния съд, и проехтя чак до балкона. Бънбъри, който тихо разговаряше с Кракнъл, подскочи като подплашено муле. Сетне отпрати към Филмор укоризнен и заплашителен поглед, който само допреди минута щеше да накара финансовия магнат да се свие като пребито куче. Ала сега никакви злобни и заплашителни погледи не можеха да стреснат Филмор. Приблужи се до продуцента и режисьора и високомерно произнесе:

— Кракнъл, ще ми отделиш ли малко време? Искам да обсъдим един въпрос.

СЕДМА ГЛАВА

РАЗМИШЛЕНИЯ ВЪРХУ УСПЕХА

Актьорите и актрисите са като деца, които изпадат в унии от сполетелите ги беди, но за сметка на това, също като при децата настроението им се повишава веднага щом им се усмихне щастието. Сали беше удивена от факта, че най-обикновен простосмъртен е в състояние да ощастливи толкова голям брой хора, както беше направила тя, заемайки на брат си двайсет хиляди долара. Дори да беше настъпил милениумът, членовете на трупата нямаше да бъдат в толкова добри отношения помежду си. Сякаш бяха захвърлили като наметало летаргията и отчаянието, които ги бяха обзели след едноседмичното бездействие. Внезапното издигане на невзрачното и низше създание, наричано помощник-режисьор, до шеметните висоти на продуцент на постановката, допадна на актьорите, които по принцип са хора с романтични души. Повечето от тях бяха играли в пиеси, където преследваната героиня се спасяваше почти в последната минута, ето защо ситуацията им се видя напълно правдоподобна от драматургична гледна точка. След като госпожица Хобсън вече не беше сред тях, всички единодушно се съгласиха, че тя е оказвала пагубно влияние върху постановката.

Актьорите бяха в приповдигнато настроение, не закъснях и оптимистичните слухове, този, който и извън сцената не се разделяше с бомбето си, беше научил от оператора на асансьора в неговия хотел, че театрите ще бъдат отворени най-късно във вторник, а не по-малко авторитетен източник в лицето на продавачката на пури беше информирал актьора, играещ ролята на иконома, че в Толедо и Кливланд забраната ще бъде вдигната още утре. Всички бяха на мнение, че слънцето вече се показва иззад облаците и че съдбата скоро ще се откаже от безнадеждната задача да поставя пречки по пътя на добрите хора.

Братът на Сали приличаше на човек, който се е съвзел след тежка болест. Всеки от нас по специфичен начин изразява радостта и

въодушевлението си. Филмор ознаменува превръщането си в състоятелен джентълмен, като си купи нова елегантна жилетка и сто пури от по петдесет цента, и стана особено придирчив към храната, която му поднасяха. Може би беше зрителна измама, но на Сали ѝ се струваше, че брат ѝ е напълнял поне с три килограма през първия ден на успеха си. Докато изпълняваше функциите на момче за всичко, чиято задача беше да се грижи за ножове за разрязване на книги и за всички останали реквизити, Филмор беше почти кльоцав предвид ниския му ръст. Ала щом стана продуцент, тялото му заплашително се закръгли и когато той застанеше пред театъра, наслаждавайки се на новите афиши с надпис „ФИЛМОР НИКОЛАС ПРЕДСТАВЯ“, на минувачите се налагаше да го заобикалят като препятствие.

Сред тази атмосфера на всеобща радост единствено добрата фея Сали, която беше донесла късмет на всички, не се чувстваше напълно щастлива. Питаше се каква ли е причината, ала онова, което помрачаваше щастието ѝ, упорито отказваше да изплува от дълбините на съзнанието ѝ, та да може тя да го прогони. Прозрението я осени един следобед, докато с Джералд обикаляха с нает автомобил остров Бел.

След оттеглянето на Мейбъл Хобсън Джералд неизменно беше в добро настроение. Подобно на Филмор и той разцъфваше под благотворното въздействие на успеха. Вече не беше кисел и намръщен и беше възвърнал чара си. И все пак...

Докато автомобилът летеше по шосето, лъкатушещо през гората и през полетата край реката, Сали имаше чувството, че нещо не е наред.

Джералд беше в отлично настроение и не преставаше да дърдори. За него животът беше прекрасен. Най-обстойно осведоми Сали за великите дела, които щеше да извърши.

— Ако тази пиеса има успех, в което не се съмнявам, ще докажа на всички какво мога. — Изражението му беше решително, а очите му блестяха, докато се взираха в примамливото бъдеще. — Необходим ми е само един успех, после само гледай докъде ще стигна! Още не съм имал възможност.

Думите му продължиха да се леят, но Сали престана да го слуша. Настъпил беше сезонът, когато с падането на мрака следобедната топлина отстъпва място на нощния мраз. Слънцето беше потънало зад

дърветата, откъм реката духаше студен вятър. Ненадейно, сякаш вятърът беше прояснил съзнанието ѝ, тя разбра какъв беше поводът за тревогата ѝ, който досега упорито ѝ убягваше. За миг той огря съвършено ясно и Сали се почувства ужасно самотна. Беше осъзнала по какво се различава мирогледът на мъжете от този на жените.

Ключовата дума беше „успех“. Мъжете боготворяха успеха и бяха готови да пожертват всичко, за да го постигнат. По ирония на съдбата пиесата на Джералд, която тя бе спасила, беше посветена именно на успеха. Запита се колцина от мъжете, които познаваше, гледаха на живота по друг начин, освен като на състезание, което трябва да спечелят на всяка цена, дори да пропуснат нещо важно в бързината си. Филмор... Джералд... всички си приличаха като две капки вода. В живота на всекиго от тях имаше жена, но тя винаги беше на второ място — нещо като играчка, с която да се развличат през свободното си време. А Джералд беше смисълът на живота ѝ. Успехът му не я интересуваше и никога нямаше да я интересува. Дори да не беше увенчан с ореола на славата, пак щеше да го обича. Ала очевидно той обичаше кариерата си повече от нея. Силна ревност прониза сърцето ѝ, тя потръпна.

— Студено ли ти е? — промърмори Джералд. — Ще кажа на шофьора да кара обратно. Не виждам причина пиесата да не се играе цяла година в Ню Йорк. Всеобщо мнение е, че е много хубава — ако успея да се наложа, всички ще ме молят за...

Сали се взираше през стъклото. Светът сякаш беше помръкнал. Небето беше оловносиво, вятърът откъм реката довяваше хлад.

ОСМА ГЛАВА
ПОВТОРНАТА ПОЯВА НА ГОСПОДИН
КАРМАЙЛ... И НА ДЖИНДЖЪР

1.

Когато в събота Сали напусна Детройт, придружавана от Филмор, който се връщаше в големия град под предлог да осигури зала за представленията, но всъщност да се изфука на Бродуей, от лошото ѝ настроение нямаше и следа. Упрекваше се, задето си беше въобразила какво ли не и дори бе изпитала ревност. Съвсем естествено беше мъжете да мечтаят за блестяща кариера. Работата беше всичко за тях. Напомни си, че е обвързана с успеха на пиесата и че в никакъв случай не бива да се оплаква задето Джералд е посветил цялото си време на нещо, от което и тя щеше да се облагодетелства.

Може би ведрото разположение на духа ѝ отчасти се дължеше на приятните изживявания през последните дни. Публиката на Детройт, известна със снизходителното си и дружелюбно отношение към гостуващите театрални трупи, беше харесала „Пътят на насладата“. Предсказанието на „бомбето“ се беше сбъднало и когато във вторник вдигнаха карантината, театралната зала беше препълнена с хора, жадни за забавление заради принудителното въздържание, които бурно аплодираха актьорите след падането на последната завеса. Театралните критици, които невинаги подкрепяха мнението на публиката, този път бяха единодушни, предвещавайки блестящо бъдеще на Джералд и на Елза Доланд. В един вестник споменаваха и Филмор, като го наричаха „режисьор с голям потенциал“. Ала почти винаги в кацата с мед попада капка жлъч, която убива сладостта; така триумфът на Филмор донякъде беше помрачен от факта, че критиците изобщо не бяха забелязали Гладис Уинч, с изключение на един техен колега, който беше написал погрешно името ѝ в списъка на „останалите актьори, участващи в пиесата“.

— Гладис е една от най-великите изпълнителки на характерни роли — горчиво се жалваше той на Сали след премиерата.

Ала благодарение на жизнерадостната си природа бързо се бе съвзел от удара. В живота има толкова хубави неща, че не бива да се съсредоточаваш само върху някакво си тъмно петънце сред ярките краски. Билетите до края на седмицата бяха продадени. С всяко

представление Елза Доланд демонстрираше все по-добро актьорско майсторство, Филмор беше изживял приятни мигове, докато четеше дългата и гневна телеграма от Кракнъл, с която онзи му предлагаше да откупи обратно правата над пиесата — навярно времето беше излекувало душевните рани, нанесени на Мейбъл Хобсън. Ала най-голямо удовлетворение беше изпитал, когато великият Айк Шуман, собственик на половината театри в Ню Йорк и намиращ се в Детройт по повод на премиерата на един от своите мюзикъли, една вечер се беше появил в залата и с присъствието си сякаш беше поставил отлична оценка на „Пътят на насладата“. Поради всичките тези причини Филмор, който се беше настанил на седалката срещу Сали, изглеждаше щастлив и доволен от себе си.

— Да, направи го — промълви Сали, нарушавайки продължителното мълчание.

Гласът ѝ изтръгна Филмор от приятните му мечти.

— Моля?

— Казах „направи го“. Мисля, че подхожда на положението ти.

— Какво да направя?

— Да си купиш кожено палто. Ако не греша, точно това обмисляше.

— Престани да се заяждаш! — сопна се той, ала се изчерви. Наистина веднъж-два пъти през изминалата седмица му бе хрумвала нехайната (както би се изразил господин Бънбъри) мисъл за кожено палто. Защо да не си го купи? Човек се нуждае от топла дреха за зимата.

— С яка от астраган — продължи Сали.

— Ако искаш да знаеш — надутото заговори той, чувствайки, че хапливите ѝ забележки са крайно неподходящи за извисен човек на изкуството като него, — в момента размишлявах върху думите на Айк.

— Кой е този Айк?

— Айк Шуман. Пътува със същия влак. Вече се запознахме.

— И вече го наричаме Айк.

— Разбира се — разгорещено възкликна Филмор. — Всички му казват така.

— Той носи кожено палто — промълви тя.

Брат ѝ направи кисела физиономия.

— Престани да се заяждаш. Всъщност защо не си съгласна да си купя кожено палто?

— Фил! Как ти хрумна, че не съм съгласна? Ами че аз съм сред най-големите почитателки на кожените палта. Особено на онези с големите маншети. А когато минаваш с колата си по Пето Авеню, ще те посочвам и ще казвам: „Това е моят брат!“. „Твоят брат ли? Не може да бъде!“ „Наистина ми е брат.“ „Сигурно се шегуваш, та това е прочутият Филмор Николас!“ „Така си е. Но той действително ми е брат. Бяхме заедно, когато купи това палто.“

— Помолих те да не се заяждаш.

— „Палтото не е толкова важно — ще кажа. — Важен е човекът под него. Загърнат с тези кожи, криещ се зад скъпата си пура, е онзи, когото посочваме с гордост.“

Филмор погледна часовника си и с леден тон заяви:

— Имам среща с Айк.

— Явно провеждаше консултации на всеки кръгъл час.

— Иска да поговорим за пиесата. Предложи да я играем в Чикаго преди представленията в Ню Йорк.

— В никакъв случай! — разтревожено възкликна Сали.

— Защо?

Младата жена се овладя. Тъй като за нея Джералд и пиесата му бяха едно цяло, за миг се беше изплашила, че ако трупата замине за Чикаго, отново ѝ предстои дълга раздяла с него. После се беше успокоила с мисълта, че той няма да остане там повече от ден-два.

— Навярно смяташ, че преди Чикаго трябва да спечелим нюйоркската публика. Мисля, че имаш право, но пък турнето може да има положителен ефект върху премиерата в Ню Йорк. Налага се да обмисля въпроса — важно заяви той. — Не бива да вземам прибързани решения.

Сбърчи вежди и потъна в размисъл.

— Не така! — обади се Сали.

— А?

— Не си заел подходящата поза. Устните ти трябва да бъдат стиснати, а с показалеца на дясната си ръка изнурено да докосваш слепоочието си. Още много има да учиш, Фил.

— Престани.

— Филмор Николас, ще ме съжалиш, ако знаеш каква мъка изпитвам, когато будалкам любимия си брат. Но знай, че го правя за твое добро. А сега върви, че току-виж Айк се е разтревожил. Знам, че те очаква, като през няколко секунди поглежда часовника си. „Госпожице Николас, мислите ли, че брат ви ще дойде на уговорената среща?“ — ми каза той, когато се качихме на влака, а тонът му изразяваше нескрит копнеж. „Разбира се, че ще дойде, господин Шуман — отвърнах му. — Независимо от високопоставеното си положение брат ми е олицетворение на добротата. Щом ви е обещал, непременно ще спази уговорката.“ „Дано да излезете права — задъхано изрече той. — Дано! Обаче знаете какви са режисьорите. Хиляди неща са им на главата. А като се замислят за кожените си палта, забравят за всичко останало.“ „Не бойте се, господин Шуман — успокоих го. — Филмор Николас държи на думата си.“

Тъй като не щадеше усилия, когато трябваше да забавлява най-милите и най-близките си същества, тя искаше да продължи въображаемия диалог, но Филмор вече се отдалечаваше по коридора; движеше се като човек, глътнал бастун, сякаш мълчаливо протестираше срещу нейното лекомислие. Сали го проследи с поглед, докато изчезна от полезрението ѝ, после взе някакво списание и се зачете.

Тъкмо когато откри сред джунглата от обяви изключително интересна статия, която се оказа в две части (в момента тя четеше първата), дочу глас:

— Здравейте, госпожице Николас.

Тя вдигна поглед и отначало не повярва на очите си: на седалката срещу нея, преди секунди облекчена от тежестта на бъдещия прочут режисьор, се беше настанил Брус Кармайл, прокрадвайки се в купето с обичайната си почтителна сдържаност.

2.

Сали беше изумена. Разбира се, в днешно време всички пътуват и изобщо не е учудващо да срещнеш в Америка човек, който живее в Европа, ала при все това тя изпита странното усещане, че сънува, че стрелките на часовника са се завъртели в обратна посока и че отново се връща към епизод от живота си, който е смятала за приключен.

— Господин Кармайл! — смаяно възкликна тя.

Откакто се бяха разделили в експреса, пътуваш за Париж, младата жена не излизаше от ума на Брус Кармайл, но Сали почти го беше забравила и се наложи да напегне паметта си, за да си спомни името му. — С вас винаги се срещаме по влаковете! — продължи тя, след като беше възвърнала самообладанието си. — Не очаквах да ви видя в Америка.

— Ами... ето че съм тук.

На езика ѝ беше да каже, че е предположила този факт, но внезапно се смути и стисна устни. Спомнила си беше, че при предишната им среща беше проявила изключителна грубост към този човек. Тъй като имаше добро сърце, в подобни случаи винаги изпитваше угризения на съвестта. Ето защо, вместо да произнесе саркастичната забележка, се задоволи с едно простичко „Да“.

— От години не съм вземал отпуска — продължи Брус Кармайл. — Лекарят ми обяви, че съм бил преуморен и че съм се нуждаел от почивка. Казах си, че ми се открива възможност да посетя Америка. Всеки... — поучително добави той, опитвайки се (както често правеше, откакто параходът бе отплувал от Англия) да убеди самия себе си, че не беше предприел пътуването единствено за да поднови познанството си със Сали — ... всеки трябва поне веднъж да посети Америка. Според мен това е част от образованието.

— Какви са впечатленията ви от прекрасната ни страна? — попита Сали, която напълно се беше окопитила.

Събеседникът ѝ с радост се възползва от възможността да смени темата. Макар че беше запазил невъзмутимото си изражение, той също беше изпитал смущение в началната фаза на разговора. Използва

възможността да опише пътуването си и докато слушаше собствения си глас, постепенно се успокои.

— Посетих и Чикаго — обяви след кратък разказ за пътешествието си.

— Така ли?

— Прекрасен град.

— Никога не съм била там. Идваме от Детройт.

— Да, разбрах, че сте била в Детройт.

Младата жена смаяно го изгледа.

— Моля? Боже мой, но кой ви каза?

— Аз... посетих пансиона в Ню Йорк и се поинтересувах за вас — смутено обясни той.

— Но как научихте адреса ми?

— Братовчед ми... хм... Ланселот ми го съобщи.

За миг Сали остана безмълвна. Чувстваше се като героиня от криминален роман, която е разбрала, че я следят. Дори ако този почти непознат човек не беше пристигнал в Америка само и само отново да се срещне с нея, беше ясно като бял ден, че проявява значителен интерес към скромната ѝ особа. Това беше равностойно на комплимент, но незнайно защо Сали не беше поласкана. Не проявяваше интерес към Брус Кармайл, поради което ѝ беше неприятно да открие, че заема важно място в живота му. Когато събеседникът ѝ спомена името на Джинджър, тя се вкопчи в него като удавник за сламка, за да отклони разговора в по-безопасна посока.

— Как е господин Кемп?

Мрачното лице на Брус Кармайл сякаш стана още по-мрачно и той рязко отвърна:

— Нямаме новини от него.

— Какво искате да кажете? Говорите така, сякаш е изчезнал.

— Наистина изчезна.

— Боже мой! Кога?

— Няколко дни след като ви видях във влака за Париж.

— Не мога да повярвам, че е изчезнал.

Брус Кармайл се намръщи, а Сали, която го наблюдаваше, усети предишната неприязън към него. В този човек имаше нещо, което я беше отблъснало още в първия миг — по всичко личеше, че е коравосърдечен.

— Но къде е отишъл?

— Нямам представа. — Събеседникът ѝ отново свъси вежди. Явно темата за братовчеда Джинджър му беше неприятна. — И изобщо не ме е грижа — разпалено възкликна той, а по страните му, които със сигурност бръснеше два пъти дневно, се разля гневна червенина. — Роднините вдигнаха ръце от него. В бъдеще ще му се наложи сам да се оправя в живота. Мисля, че му хлопа дъската.

Сали вътрешно кипеше от гняв, но още успяваше да го сдържи. С удоволствие щеше да натрие носа на надутия господин Кармайл (колкото и да е странно, се беше самопровъзгласила за защитница на Джинджър), но знаеше, че ако иска да научи повече за червенокосия си приятел, трябва да се примири с превзетия му братовчед.

— Но какво се е случило? В какво се е забъркал този път?

Кармайл отново свъси вежди.

— Обиди чичо си. Чичо Доналд. Нанесе смъртна обида на човека, на когото — хм...

— Трябваше да се подмазва, така ли?

— Не бих се изразил така вулгарно, но отговорът ми е положителен. Бъдещето на братовчед ми зависеше от чичо Доналд.

— Все пак кажете какво е направил! — възкликна младата жена, опитвайки да прикрие радостта си, за да не предизвика неодобрението на събеседника си.

— Не знам подробностите. Чичо ми отказа да коментира случилото се. Известно ми е, че беше поканил на вечеря Ланселот, за да обсъдят бъдещите му планове, а братовчед ми е проявил изключително неуважение и го е предизвикал. Предизвикал е чичо Доналд! Държал се е грубо и невъзпитано, поради което възрастният джентълмен заяви, че повече не желае да го вижда. Изглежда, че докато е бил в Ровил, глупавият ми братовчед е спечелил известна сума на рулетка, което напълно му е замаяло главата. Чичо твърди, че Ланселот не е с всичкия си и аз подкрепям мнението му. Никой не е виждал братовчед ми след онази катастрофална вечеря със стария джентълмен.

Брус Кармайл млъкна и отново се замисли, но преди Сали да наруши тишината, обемистото тяло на Филмор заплашително препречи пътеката между седалките. Младежът придоби едно от най-надменните си изражения и въпросително изгледа тайнствения

непознат, който не само разговаряше със сестра му, но беше окупира мястото му Сали почувства, че трябва да даде някакво обяснение за фриволното си поведение.

— Филмор, това е господин Кармайл, с когото се запознах във Франция. Господин Кармайл, позволете да ви представя брат ми Филмор.

След официалното представяне младежът огледа събеседника на Сали и одобрително кимна. Джентълменът имаше вид на важна персона.

— Колко странно, че отново се срещате и то съвсем ненадейно — дружелюбно промърмори той.

Служителят от спалния вагон, който трябваше да оправи леглата, неловко пристъпваше от крак на крак и чакаше да приключат разговора си.

— Предлагам да отидете във вагона за пушачи — обади се Сали. — Възнамерявам да си легна.

Искаше ѝ се да остане сама с мислите си. Развълнувана беше от разказа на Брус Кармайл за бунтовническото поведение на Джинджър.

Двамата мъже покорно се отдалечиха, а тя се настани на свободно място, докато оправяха леглото ѝ. Чувстваше странна възбуда. Джинджър беше послушал съвета ѝ. Браво на него! Гордееше се с решителността и дръзновението му. Освен това изпитваше граничещото с неприлична гордост задоволство на човек, чийто съвет са последвали. Чувстваше се като творец. Та нали именно тя беше създала новия Джинджър? Именно тя беше разпалила искрицата на бунта в сърцето му. Беше го превърнала от мекушаво създание, изцяло зависещо от роднините, в безмилостно същество, което имаше куража да оскърбява разни чичовци.

Безсъмнено можеше да се гордее с постижението си. Усилията ѝ бяха възнаградени и както казваше един поет, напълно беше заслужила нощния си отдих. Ала при все това спа зле, а след полунощ, когато влакът сякаш опитваше някакви измислени от него подскачащи танцови стъпки, тя напълно се разбуди и докато лежеше в мрака, до леглото ѝ застана изнемощелият призрак на съмнението. Сали започна да се пита дали, вместо да изпише вежди не е извадила очи и дали изобщо е трябвало да се намесва в живота на младежа.

— А ти как мислиш? — поинтересува се призракът на съмнението.

3.

На разсъмване още не беше стигнала до отговор на терзаещите я въпроси. Закуси, но дори това не и донесе желаното душевно облекчение. Когато слезе от влака на Гранд Сентрал, изпитваше неописуеми угризения на съвестта и загриженост за съдбата на червенокосия си приятел. Отказа на предложението на Брус Кармайл да я закара с кола до пансиона и се отправи към жилището си пеш, надявайки се, че студеният утринен въздух ще я поободри.

Питаше се как е възможно да се е възхищавала от прибързаната си постъпка. Питаше се какъв ли дявол я беше накарал да си пъха носа в чужди дела и да преобръща наопаки живота на почти непознати хора. Питаше се как така още не са я прибрали, където ѝ беше мястото, тъй като представляваше сериозна заплаха за обществото. Срећнала беше един заслужаващ уважение млад човек, комуто очевидно беше съдено през целия си живот да разчита на помощ от многобройните си роднини, а тя най-безотговорно и преднамерено го беше подтикнала да провали шансовете си. Сали се изчерви до уши, като си спомни за идиотската телеграма, която му беше изпратила от борда на парахода.

Бедният Джинджър! Представяше си как, след като парите от рулетката са се стопили, до изнемогване е бродил из Лондон, напразно търсейки работа; как в отчаянието си е потърсил помощта на чичо Доналд, но надменният лакей го е изхвърлил като мръсно псе и го е принудил да спи по скамейките край реката; внезапно го видя как безнадеждно е вперил поглед в черните води на Темза, как се покачва на парапета и...

— Пфу! — изстена тя.

Неусетно беше стигнала до пансиона, а госпожа Мийчър беше излязла да я посрещне, без да подозира, че пред нея стои жена, която практически беше причинила смъртта на един червенокос младеж в разцвета на силите му; беше погубила симпатичен млад човек, притежаващ прекрасен характер и благовъзпитани маниери, които беше забравил, подстрекаван от разни женски същества, дето си пъхат носа в чуждите работи.

Госпожа Мийчър беше изключително сърдечна и разговорлива. Беше прочела в петъчния брой на списание „Върайъти“, което след кучето Тото беше най-любимото ѝ нещо на света, че пиесата на господин Фостър е имала голям успех в Детройт и че Елза Доланд се превърнала в любимка на критиците и на публиката. Не всеки ден се случваше обитатели на пансиона ненадейно да се увенчаят с ореола на славата и според госпожа Мийчър останалите наематели на скромния ѝ дом били задвани от новината. Тя дори завързала около шията на Тото синя панделка в чест на триумфа. Освен това му устроила тържествен банкет с пилешко, което, за разлика от синята панделка, нямаше как да се види в стомаха му.

Вярно ли е, че господин Филмор е откупил правата върху пиесата? Той е велик човек, беше заключението на хазяйката. Господин Фосит винаги го е твърдял...

— О, как е възрастният ми приятел? — прекъсна я Сали и мислено се упрекна, задето по-неотложни въпроси я бяха накарали да забрави доскорошния си пациент.

— Отиде си — заяви госпожа Мийчър с такова удоволствие, че младата жена, която беше потисната от мрачните си предчувствия, си помисли най-лошото. Пребледня като платно, вкопчи се в парапета и възкликна:

— Отишъл ли си е?

— Да, замина за Англия — поясни госпожа Мийчър.

Сали изпита неописуемо облекчение.

— Изплаших се, че се е...

— О, не се е споминал — въздъхна хазяйката, едва прикривайки разочарованието си от възрастния джентълмен, който, след като беше с единия крак в гроба, се бе съвзел и я бе лишил от удоволствието да присъства на погребението му. — Напротив, много е добре. Човек би си казал — опечалено продължи тя, — че този испански грип му е подействал тонизиращо — като го погледнеш, пращи от здраве. Разбира се — замислено добави достопочтената дама, опитвайки се да оправдае почтения си наемател, — оздравяването му навярно се дължи на хубавата новина, която наскоро научи: съобщиха му, че брат му е починал.

— Какво?!

— Съвсем не исках да кажа, че това е била хубава новина, макар като си помисли човек, рано или късно всички ще отидем на оня свят и трябва да сме подготвени за нещо подобно... та както казвах, този новопоявил се брат на господин Фосит... представа си нямах за съществуването му и бас държа, че и ти не си знаела — мъжете са страшно потайни същества. За какво говорех? А, да, оказа се, че този брат е оставил на възрастния джентълмен куп пари, поради което господин Фосит набързо трябваше да прекоси океана, за да се погрижи за всичко. Мисля, че наричат процедурата „уреждане на формалностите около наследството“. Наложил му се да замине внезапно, но каза да ти предам, че те обича и че щял да ти пише. Чудно откъде се появи този брат, а? Не че хората нямат братя — добави госпожа Мийчър, която по природа беше доста трезвомислеща. — Самата аз имам двама — единият живее в Портланд, а другият се е запилял, Бог знае къде, но мисълта ми е, че...

Сали се извини, че е уморена от пътуването и се качи в стаята си. Новината за благополучието на скъпия господин Фосит ѝ подейства ободряващо и за кратко време настроението ѝ се повиши. Разбира се, малко ѝ беше мъчно за тайнствения му брат, когото нямаше удоволствието да познава и за чието съществуване беше научила преди минути, но се радваше, че до края на дните си старият ѝ приятел ще живее охолно.

След малко обаче отново я връхлетяха черните мисли. Тя уморено се изтегна на леглото. Беше изтощена от безсънната нощ.

Ала не можа да заспи, тъй като угризенията не ѝ даваха покой. Освен това чуваше как госпожа Мийчър броди из къщата, очевидно търсейки някого, а стъпките ѝ бяха съпроводжани от скърцането на дъските и енергичния лай на Тото.

Сали се обърна на едната си страна и... се парализира от изненада. Беше видяла нещо, което би ужасило всяка почтена девойка, въобразяваща си, че е сама в спалнята си. Изпод леглото свенливо се подаваха недвусмислено мъжка обувка и няколко сантиметра от сив панталон.

Сали легна на пода. Беше смело момиче и искаше да изясни произхода на въпросните атрибути.

— Какво правите под леглото ми?

Въпросът ѝ беше напълно уместен и натрапникът явно реши, че ѝ дължи отговор. Дочу се приглушена кихавица, после човекът бавно изпълзи изпод леглото. Отначало се появи и другата обувка, после краката, сетне набито тяло, издокарано с прашно сако. Накрая пред смаяния поглед на Сали изникна глава, увенчана с яркочервена коса, каквато имаше само един човек на света.

— Джинджър!

Ланселот Кемп, който още беше на четири крака, премигна и промърмори:

— Здравей.

ДЕВЕТА ГЛАВА

ДЖИНДЖЪР СТАВА ДЯСНА РЪКА

Едва когато видя пред себе си младежа с разрошената коса и петното от сажди на носа, Сали осъзна колко разтревожена е била за съдбата му и колко живо си е представяла как бездиханният му труп плува по Темза. Беше надарена с богато въображение, на което бе позволила да се развихри. Учудването ѝ, че е жив, за миг беше изместено от облекчение. Никога през живота си не беше изпитвала такава радост. Тръсна се на стола и избухна в смях, който дори на нея се стори неестествен, а за Джинджър прозвуча направо истерично.

— Хей... — нерешително се обади той, след като смехът ѝ не проявяваше тенденции към стихване. Хрумна му, че момичето сигурно е изпаднало в шок, след като е открило разни досадници под леглото си.

Сали изпъна гръб, избърса насълзените си очи и през смях заяви:
— Много съм щастлива, че те виждам.

— Нима? — Джинджър беше поласкан. — Радвам се... — Ненадейно му хрумна, че е редно да се извини заради причиненото безпокойство. — Слушай... ужасно съжалявам. Задето нахлух тук, де. И през ум не ми мина, че съм попаднал под твоето легло. Мислех, че стаята е необитаема.

— Не се извинявай. Вината е моя. Не трябва да смущавам съня ти. Винаги ли спиш на пода?

— Случи се така, че...

— Може би нарочно си се намазал... — за красота... нещо като изкуствена бенка — обади се Сали. — Но в случай че не си забелязал, на носа ти има петно от сажди.

— Божичко! Не думай!

— Мислиш ли, че ще те заблуждавам по толкова важен въпрос?

— Ако не възразяваш, ще се възползвам от огледалото ти.

— Разбира се, стига да не се изплашиш от гледката.

Джинджър се приближи до тоалетката.

— Имаш право — обяви и затърка петното с носната си кърпа.
— Така и предполагам. Имам много набито око за такива малки подробности.

— И косата ми е поразрошена, а?

— Бих казала, че е в пълен безпорядък.

— Послушай съвета ми — пламенно подхвана младежът, — никога не се крий под леглото. Няма никаква полза.

— Думите ти ме подсетиха да ти задам един въпрос, но обещавай, че няма да се обидиш.

— Няма. Хайде, питай.

— Въпросът ми е доста безочлив. Страхувам се да не те засегна.

— Няма.

— Ще отговориш ли какво търсеше под леглото ми?

— Под леглото ли?

— Да. Под моето легло. Онова нещо се нарича легло. Мое е. Моето легло. Беше под него. Защо? Или казано по-обширно, защо беше под леглото ми?

— Криех се.

— Ясно, играел си на стражари и апаши.

— Онази жена... как ѝ беше името — Бийчър или Мийчър — ме търсеше.

Сали укоризнено поклати глава.

— Не бива да я насърчаваш да се отдава на детински игри. Подобни занимания ѝ се отразяват зле.

Джинджър нервно прекара длан по челото си.

— Всъщност.

— Неприятно ми е да критикувам външността ти — обади се Сали, — и лично аз много я харесвам, но когато докосна челото си, по него остана поне половин килограм прах. Кое то ме навежда на мисълта, че може би ръцете ти са мръсни.

Младежът внимателно огледа дланите си и с учудване констатира:

— Така си е.

— Защо не се измиеш като хората?

— Имаш ли нещо против?

— Дори настоявам.

— Много благодаря. Задето ми предоставяш умивалника си и прочие. Чувствам се неловко, защото се разполагам като в собствения си дом.

— Не се безпокой.

— Може би ще ти се стори ужасно нахално, но не си нося сапун.

— Използвай моя. Ние в Америка сме известни с гостоприемството си.

— Адски съм ти задължен.

— Кърпата е отдясно.

— Много благодаря.

— А в чантата ми ще намериш четка за дрехи.

— Много благодаря.

Дочу се плискане на вода, сякаш тюлен се гмурна в океана.

— А сега ще ми обясниш ли защо се криеше от госпожа Мийчър? — настоя на своето Сали.

Джинджър придоби угрижено и измъчено изражение.

— Честно казано, тази жена не ми е симпатична. Тръпки ме побиват от нея. Съобщиха ми, че дебне наоколо, поради което сметнах за благоразумно да се покрия, докато тя изчезне от хоризонта. Ако ме беше спипала, щеше да ме накара да заведе на разходка проклетото й куче.

— Тото ли?

— Същото. Знаеш ли — продължи Джинджър, който явно смяташе, че този път съдбата се е отнесла особено лошо с него, — това животно няма право да се нарича куче. Известно ти е, че обожавам въпросните четириноги, но Тото прилича на рошав плъх. — Той потръпна и добави: — Срамувам се да ме видят с него по улиците.

— Не беше ли по-лесно учтиво, но твърдо да откажеш да го изведеш?

— Точно в това е проблемът. Разбираш ли, закъснял съм с плащането на наема, поради което ми е трудно да заема твърда позиция по въпроса с кучето.

— Но как е възможно да си закъснял с наема? Заминах за Детройт по-миналата събота, а теб още те нямаше. Следователно си отседнал в пансиона най-много преди седмица.

— Точно така. Дълга на госпожата наем за една седмица.

— Как е възможно? Когато се разделихме в Ровил, беше милионер.

— Работата е там, че същата вечер се върнах в казиното и загубих голяма сума. А откакто съм в Америка, парите направо се изплъзват през пръстите ми.

— Какво те накара да дойдеш тук? — попита Сали, едва сега задавайки въпроса, с който според нея всеки разумен човек щеше да започне разговора.

— Джинджър се изчерви както му беше обичай.

— Хрумна ми, че трябва да посетя страната на неограничените възможности.

— Успя ли вече да откриеш някакви възможности?

— Поне имам някаква работа. Сервитьор съм в един бар на Второ Авеню. Заплатата не е голяма, но щеше да ми стигне за наема, само дето ми я удържаха почти цялата за счупени чинии и други пособия от кухненския инвентар. Истината е, че отново се оплесках.

— Скъпи Джинджър, не бива да работиш като сервитьор!

— Шефът е на същото мнение.

— Мисълта ми беше, че заслужавах много по-добра работа.

— Но каква? Нямах представа как туземците се справят и без моята помощ. Обиколих целия град, предлагайки услугите си, но навсякъде ми отговаряха, че нямат нужда от помощ.

Сали се замисли, сетне възкликна:

— Сетих се!

— Какво?

— Ще накарам Филмор да те назначи. Как не ми беше хрумнало досега!

— Кой е Филмор?

— Брат ми. Да, той положително ще намери някаква работа за теб.

— Но каква?

Младата жена се замисли.

— Ще бъдеш... ще бъдеш неговата дясна ръка.

— Сигурна ли си, че му трябва помощник?

— Разбира се. Брат ми е млад човек, който се опитва да направи кариера. Необходим му е точно човек като теб.

— Хм-м... да — замислено промърмори Джинджър. — Разбира се, никога не съм заемал подобен пост.

— Не се притеснявай. Сигурна съм, че бързо ще свикнеш с работата. Хайде, ще те заведа при Филмор. Отседнал е в „Астор“.

— Почакай... — колебливо каза младежът.

— Какво има?

— Ами ако се оплескам?

— Престани, Джинджър. Все трябва да има някаква работа, която няма да оплескаш. Не ми възразявай! Изми ли се? Избърса ли лицето и ръцете си? Тогава да тръгваме.

— Дадено.

Джинджър пристъпи към вратата, сетне се вцепени с повдигнат крак, сякаш някой го беше омагьосал. Откъм коридора се разнесе пронизителен лай. Младежът извърна очи към Сали, после с копнеж погледна леглото.

— Не бъди такъв страхливец — упрекна го тя.

— Добре, обаче.

— Колко дължиш на госпожа Мийчър?

— Около дванайсет долара.

— Аз ще ѝ платя.

Джинджър отново се изчерви и разпалено възкликна:

— Няма да ти позволя! Извинявай, не исках да те обидя. Много съм ти благодарен, задето искаш да ми помогнеш, ала не мога.

Сали не настоя на своето, дори изпита уважение към него, макар да се беше изразил доста недодялано. Беше проявил независимост, каквато Филмор не би посмял да демонстрира по времето, когато беше бедняк.

— Както искаш — промълви Сали. — Разбирам те, защото и аз съм горда. Джинджър! — внезапно възкликна тя. — Стегни се! Къде е мъжеството ти? Щях да умра от срам, ако бях страхлива като теб.

— Много съжалявам, обаче изпитвам ужас от онова рошаво животно.

— Не му обръщай внимание. Ще те пазя от него.

Излязоха в коридора и се натъкнаха право на Тото, който гонеше въображаеми плъхове. Госпожа Мийчър се придвижваше след него. Щом видя Джинджър, устните ѝ се разтегнаха в усмивка, която не вещаеше нищо добро за червенокосия.

— Ето ви и вас, господин Кемп! Търсих ви навсякъде.

Сали побърза да вземе нещата в свои ръце.

— Госпожо Мийчър — заговори тя, като същевременно ловко прекара младежа през опасната зона, — толкова се изненадах, когато видях господин Кемп! С него сме големи приятели. Запознахме се във Франция. Излизаме, за да си поговорим за старите времена, после ще го заведа при брат ми.

— Но Тото...

— Миличкото животинче! Трябва да го изведете. Времето е чудесно. Господин Кемп тъкмо ми казваше колко му се искало да разходи Тото, но доста закъсняхме и вероятно ще вземем такси. Нямате представа колко зает е брат ми в момента. Няма да ни прости, ако закъснеем.

Тя заслиза по стълбата, оставяйки хазяйката да я наблюдава намръщено, но нерешително. Дори когато още не беше богатата наследница, нещо в Сали винаги притесняваше достопочтената дама и ѝ пречеше да се покаже в най-лошата си светлина, а след като се беше замогнала, младата жена вдъхваше на хазяйката чувство, наподобяващо страхопочитание. Входната врата се затвори преди госпожа Мийчър да успее да възрази, а Джинджър спря за миг на тротоара и облекчено въздъхна, после изгледа Сали с нескрито възхищение и възкликна:

— Страхотна си!

Младата жена прие комплимента с подобаваща скромност, после заяви:

— Ще отидем при Филмор, но не виждам смисъл да бързаме. Първо ще се поразходим, после ще се отбием в „Астор“ и ще накараме брат ми да ни заведе на обяд. Искам да ми разкажеш всичко за себе си. Вече научих това-онова от братовчед ти, с когото най-ненадейно се срещнахме във влака. Известно ли ти е, че господин Кармайл е в Америка?

— Не. Аз... тъй да се каже... скъсах с роднините.

— Братовчед ти вече ме осведоми какво се е случило. Чувствам се виновна за нещастията ти. Ако не бях аз, това никога нямаше да ти се случи.

— Не говори така.

— Казвам самата истина. Превърнах те в онова, което си сега (би трябвало да съм доволна от успеха си), упорито те тласках към дъното, докато душата ти загина, тъй да се каже. Осъзнавам, че и през ум нямаше да ти мине да се противопоставиш на роднините, ако не бях ти изнесла онази лекция в Ровил. Разкажи ми какво се случи, умирам от любопитство. Господин Кармайл каза, че си обидил някакъв чичо.

— Да, чичо Доналд. Наистина се сдърпах с него. Той ме принуди да вечерям с него и се... имахме известни разногласия. Първо, той държеше да се извиня на стария Скримджър, а аз категорично отказах.

— Прекрасен човек.

— Кой, Скримджър ли?

— Не, глупчо! Ти си прекрасен.

— О... такава. — Джинджър се изчерви. — Последва историята със супата.

— Каква история? Каква супа?

— Атмосферата се нажежи, когато сервираха супата.

— Не разбирам.

— Неприятностите като че започнаха още когато сервитьорът приключи с поднасянето на чорбата. Това е вид гъста супа.

— Престани да бърбориш за разни там супи и разкажи какво се случи.

— Работата е там, че чичо Доналд... — всъщност едва сега осъзнах, че би трябвало да го окайвам, вместо да му се сърдя — та чичо Доналд има мустаци като на морж и е придобил гадния навик да сърба супата през тях. А пък аз... аз го помолих да престане. Направих го най-благовъзпитано и културно, обаче старецът взе твърде присърце забележката ми, тъй че когато поднесоха рибата, вече се бяхме сдърпали и си разменяхме „любезности“. Може би вината беше моя, но през онази вечер не бях особено благоразположен към роднините. Няколко часа преди това бях разговарял с Брус на Пикадили и навярно бях свадливо настроен. Брус неизменно ми лази по нервите, а поканата на чичо Доналд накара чашата на търпението ми да прелее. Между другото, получи ли книгите?

— Какви книги?

— Братовчед ми каза, че обещал да ти изпрати някакви книги. Затова му дадох адреса ти.

Сали встрещено го изгледа.

— Никога не е ставало въпрос за книги.

— Не знам. Настояваше да му съобщя къде да ти изпрати колета.

Младата жена замълча и се замисли. Не беше суетна, но най-новите ѝ разкрития доказваха, че господин Кармайл е пропътувал пет хиляди километра с единствената цел да я види. Разбира се, това изобщо не беше важно, но все пак тя усети смътно безпокойство. Нито едно момиче не би искало да бъде преследвано от мъж, към когото изпитва антипатия.

— Няма ли най-сетне да чуя какво се е случило, докато си вечерял с чичото?

— Всъщност почти приключих тъжната си история. Точно преди да тръгна към ресторанта, получих телеграмата ти и щом я прочетох, си казах, че повече няма да търпя издевателствата на роднините. Бях стигнал до момента, когато ни поднесоха рибата, нали? Криво-ляво успяхме да изядем порциите си, но истинската буря се разрази в момента на сервиране на пържолите. От дума на дума с чичо Доналд се хванахме за гушите. Той ме обсипа с обидни епитети, докато накрая ми писна и обявих, че пет пари не давам за помощта на роднините и че сам мога да се справя с живота. И ето че се озовах тук.

Сали със затаен дъх изслуша сагата му и установи, че сега чувства още по-голяма отговорност към протежето си; в този миг забрави страховете си, че е поверила цялото си наследство на финансово безотговорен човек като брат си. Неин дълг беше да осигури на Джинджър добър старт в живота и Филмор беше изключително подходящ за целта.

— А сега отиваме в „Астор“ — заяви тя. — Ще те запозная с брат ми, който е театрален режисьор и положително ще ти намери някаква работа.

— Трогнат съм от загрижеността ти.

— Джинджър — промълви Сали, — гледам на теб като на любим внук. Спири онова такси, ако обичаш.

ДЕСЕТА ГЛАВА
ЩАСТИЕТО НА САЈИ Е ПОМРАЧЕНО

1.

През седмиците, последвали повторната ѝ среща с Джинджър Кемп, Сали имаше чувството, че живее в някакъв „златен век“. В скромните ѝ владения царяха мир и благоденствие, всяка сутрин се събуждаше в толкова идеален свят, че дори най-закоравелият песимист не би намерил с какво да се заяде.

Щастието ѝ се помрачаваше само от отсъствието на Джералд, с когото я разделяха хиляди километри. Беше заминал за Чикаго уж за няколко дни, за да присъства на репетициите на „Пътят на насладата“, тъй като Филмор беше прегърнал идеята на приятеля си Айк пиесата да бъде представена в този град преди премиерата в Ню Йорк, но най-неочаквано отчаян режисьор го беше помолил да преработи комедията на друг драматург, която бе претърпяла неуспех; това налагаше да остане в Чикаго за неопределено време. Естествено Сали беше разочарована, но реши да не си разваля настроението заради временната раздяла, защото всичко друго беше наред. Животът беше прекрасен, Филмор беше постигнал заветната си мечта, съдбата на Джинджър вече не тежеше на съвестта ѝ, беше намерила подходящо жилище, новата шапка много ѝ отиваше, а „Пътят на насладата“ се радваше на небивал успех. Според Филмор гражданите на Чикаго не се интересували от нищо друго, освен от „Пътят на насладата“. Пет пари не давали нито за националните, нито за местните проблеми. Единствената им грижа била как да си осигурят билети за представленията. Съдейки по описанията на Филмор, премиерата на пиесата била най-вълнуващото събитие в живота на местното население, нареждащо се на второ място след опустошителния пожар. Ала от всички щастливи събития, настъпили напоследък в живота ѝ, най-много я радваше решаването на проблема с бъдещето на Джинджър. Червенокосият ѝ приятел беше назначен в "Театрална труппа „Филмор Николас“ ООД " (изпълнителен директор Филмор Николас) — брат ѝ предпочиташе още по-помпозно название, но на месинговата табелка не се побираха повече думи — и всеки ден се настаняваше зад бюрото си в приемната, като задълженията му се

състояха предимно в четене на вечерните вестници. Самият Джинджър беше в неведение относно функциите си. Понякога се чувстваше като шеф, друг път си казваше, че е чисто и просто момче за всичко с гръмка титла, всъщност дори не толкова гръмка. Задълженията му се състояха главно в това да не допуска простосмъртните в кабинета на Филмор, който, разположил се зад бюрото си с осанката на владетел на малко кралство, обмисляше бъдещите си велики дела. Въпреки че от време на време в душата му се промъкваше съмнение дали е заслужил петдесетте долара, които му връчваха всеки петък, признателността му към неговата благодетелка Сали беше несъмнена. Опитваше се да ѝ засвидетелства благодарността си всеки път, когато се срещнеха, а напоследък срещите им бяха зачестили, тъй като той ѝ помагаше при подреждането на новия ѝ апартамент. Заел се беше със задачата ентузиазирано и без да пести сили. Твърдеше, че физическата работа му помагала да поддържа формата си.

— Какви приятели сме — запъхтяно изрече Джинджър, спирайки да почине, докато тътреше масивното кресло към третото място, което Сали беше избрала през последните десет минути, — ако не си дам малко зор да ти помогна, след като ми уреди такава работа.

— Престани — прекъсна го Сали.

— Добре, но честно казано...

— Ако не престанеш с благодарностите, ще те накарам да пренесеш креслото в съседното помещение.

— Само кажи. — Джинджър потърка дланите си, покрити с мехури, и отново нарами товара си. — Желанията ти са закон за мен.

— Шегувах се, глупчо. Другите помещения са спалня, баня и кухня. Защо да вкарваш креслото там? Знаеш ли, май трябва да го върнем на първоначалното му място.

— Готово.

Тя замислено смръщи чело. Подреждането на апартамента се беше оказал сложен и противоречив проблем.

— Стоп! — внезапно нареди на Джинджър. — По-добре го постави до прозореца. — Изгледа го разкаяно и добави: — Извинявай, че ти създавам толкова главоболия.

— Главоболия ли? — изпръхтя младежът, който за пореден път прекосяваше стаята с тежкия си товар. — Не мога да ти се

отблагодаря... — Той спря и избърса с длан потта от луничавото си чело, — задето ми осигури работа.

— Престани!

— Дадено. Но все пак ти благодаря.

Сали се отпусна в креслото. Дейността на Джинджър я беше накарала да почувства неопишуема умора. Огледа се и със задоволство установи, че стаята започваше да изглежда уютно. Картините бяха окачени, подът беше застлан с килим, мебелите като че вече бяха на подходящите си места. За пръв път в живота си тя изпита приятното чувство, че се намира в собствен дом. През трите години на пребиваване в пансиона беше мечтала за самостоятелно жилище, в което може да се заключи и да остане сама. Апартаментът беше малък, но бе истинско убежище. Повторно се огледа и реши, че всичко е на мястото си, освен. Внезапно ѝ се стори, че нещо липсва.

— Хей, къде е моята снимка? Сигурна съм, че вчера я поставих на полицата над камината.

Физическите усилия очевидно бяха предизвикали прилив на кръв в главата на Джинджър, който се беше зачервил като домат. Внимателно огледа полицата и задълбочено констатира:

— Няма никаква снимка.

— И сама виждам, че я няма. Ала вчера беше там. А може би греша. Със сигурност знам, че възнамерявах да я поставя на полицата, но може би съм забравила. Това е най-хубавата фотография, която си виждал. На нея изглеждам съвсем различна, но хич не ме е грижа. Нали се сещаш, портретните фотографии ги ретушират. И все пак си я харесвам, защото на нея изглеждам такава, каквато бих искала да бъда.

— Никога не са ме разкрасявали на снимка — опечалено отбеляза Джинджър.

— Не унивай. Никога не е късно за това.

— Не ми е мъчно, но все пак...

— Джинджър — заговори Сали, — извини ме, задето прекъсвам дълбокомислените ти разсъждения, но това кресло не е на мястото си. Трябва да го върнем, където беше отначало. Имаш ли нещо против още веднъж да изиграеш ролята на хамалин? За награда ще те почерпя с чай. Ако изобщо имаме чай, мляко... или чаши.

— Чаши със сигурност се намират. Знам, защото онзи ден счупих две. Ако искаш, ще прескоча до магазина на ъгъла, за да взема

мляко.

— Моля те, прескочи. Уморена съм до смърт от тежката работа.

Докато пиеха чай, тя се посъвзе и gage воля на любопитството си, подлагайки младежа на разпит.

— Има нещо, което не проумявам относно работата ти — междувпрочем вече няколко минути не си ми благодарил за благородния ми жест. Как е възможно ежедневно да пропиляваш ценното си време, за което Филмор ти заплаща, в разместване на моите мебели?

— Ами... успявам да се измъкна.

— Но не трябва ли да стоиш на работното си място и да изпълняваш задълженията си, каквито и да са те? Всъщност в какво се състои работата ти?

Джинджър разбърка чая си и потъна в дълбок размисъл. След няколко секунди проумя същината на въпроса и отговори:

— Функциите ми са доста разнообразни. Посрещам най-различни досадници, баламосвам ги, че брат ти отсъства. Записвам имената и адресите им и... тем подобни работи.

— Филмор съветва ли се с теб?

— Разрешава ми да прочета по някоя от пиесите, които му изпращат, но повечето са абсолютен бълвоч. Понякога ме командирова на водевилно представление.

— Навярно като награда за добре свършената работа.

— Не съвсем. Изпраща ме със задачата да наблюдавам някое изпълнение и да му докладвам дали е подходящо за неговото кабаретно представление.

— Какво?!

— Нима не е споделил с теб идеята си? Планът му е грандиозен. Ще удари в земята конкуренцията.

— Боже мой! — изплашено възкликна Сали. Типично за Филмор беше да се захваща със скъпоструващи проекти, вместо да действа изключително предпазливо и да се стареа да затвърди успеха си. Вечно градеше въздушни кули и се стремеше към спечелването на милиони, докато всеки благоразумен човек би се задоволил с далеч по-скромна сума. Оптимизмът му беше неизчерпаем като неспирно бликащ фонтан. — Начинанието ми се струва доста амбициозно.

— Точно така. Брат ти е изключително амбициозен човек. Същински Наполеон.

— Ще поговоря с него — решително заяви Сали. Безотговорното поведение на Филмор предизвика гнева ѝ. Точно когато всичко вървеше прекрасно, без пречки и напрежение, той беше осенен от грандоманските си идеи. Ето че тревогите ѝ отново започваха — явно не ѝ беше съдено да живее спокойно.

— Кабаретните представления са истинска златна мина — настояваше Джинджър. — Много хора в Лондон натрупаха куп пари от този бизнес.

Сали поклати глава.

— Нищо няма да излезе. Подобно представление няма място тук. Има още нещо, което не е на мястото си — креслото. Разбира се, че трябва да е до прозореца. Имам право, нали?

— Абсолютно — съгласи се Джинджър, подготвяйки се за пореден път да се превърне в товарно муле.

2.

Безпокойството на Сали относно новото начинание на темпераментния ѝ брат се засили, когато само след няколко дни получи телеграма от Гладис Уинч със следното съдържание:

„Давайте ли месо на Филмор?“

Макар да не разбрала какво става въпрос, в текста имаше нещо застрашително, поради което тя реши час по-скоро да разпита брат си. Със съжаление се откъсна от удоволствието да обзавежда новия си дом и незабавно се отправи към управлението на „Театрална труппа Филмор Николас“ ООД (изпълнителен директор Филмор Николас). Когато влезе в приемната, установи, че Джинджър отсъства от работното си място. Заместваше го младеж в крехка юношеска възраст с пъпчиво лице, който щом чу името ѝ, престана да се държи надменно и я покани в кабинета на изпълнителния директор. Тя отвори вратата и завари Филмор да седи с крака върху бюрото и да разглежда някакви скици на костюми.

— О, Сали! — разсеяно произнесе той с уморения глас на човек, който до гуша е затынал в работа. Благосъстоянието продължаваше бавно, но упорито да нанася поражения върху външността на Надеждата на американския театър. Онова, което при завръщането му от Детройт беше едва видимо натрупване на излишна плът върху долната му челюст, безспорно се беше превърнало в двойна брадичка. Носеше нова елегантна жилетка, която очевидно вече му беше отесняла. — Много съм зает — продължи той. — Винаги ми е приятно да те видя, но съм затрупан с работа. Трябва да се занимая със сто неща.

— Занимай се с мен. Задачите ти ще станат само сто и една. Фил, вярно ли е, че си намислил да организираш кабаретно представление?

Филмор стреснато я изгледа — приличаше на момченце, което са заловили да бърка в буркана със сладкото, доколкото, разбира се, един

прочут театрален режисьор може да прилича на виновно момченце. В редките си мигове на песимизъм се бе питал какво ще каже сестра му за новия му проект, после се успокояваше с мисълта, че тя ще научи новината едва когато подготовката е прекалено напреднала и плановете му не могат да бъдат осуетени. Много обичаше сестра си, но за съжаление вроденото ѝ благоразумие щеше да ѝ попречи да оцени гениалното му хрумване и тя положително щеше да го обсипе с упреци. А един делови човек, един вдъхновен творец не би могъл да се отдаде на работата си, ако разни жени го обсипват с упреци. Грабна писалката си, сетне я остави обратно на бюрото, опита се да закопчае жилетката си, но се отказа и почеса ухото си с една от скиците.

— Ах, да, онази постановка.

— Престани да се преструваш на ни лук ял, ни лук мирисал. Много добре знаеш, че идеята ти е безумна.

— В интерес на истината... деловите въпроси... не търпя намеса...

— Не желая да се бъркам в работата ти, Фил, но след като съм вложила парите си в твоето начинание, се смятам за равнопоставена съдружничка, което ми дава право да наддам агонизиращ вик, щом видя как ги рискуваш за...

— Моля за малко внимание — надуто я прекъсна Филмор, който се беше посъвзел от първоначалния шок. — Позволи да ти обясня. Такива сте си жените — истински невежи по финансовите въпроси. Парите ти са вложени само в „Пътят на насладата“ и както знаеш, пиесата се радва на огромен успех. Нямах основание да се тревожиш, че ще загубя капиталовложението ти с новия ми проект.

— Не се безпокоя за парите си, а за теб.

По устните на Филмор заигра покровителствена усмивка.

— Не бой се за мен. Положението ми е цветущо.

— Съмнявам се. Едва си проходил в професията на режисьор, а стремглаво и безотговорно се заемаш с нещо, което не е лъжица за твоята уста. Не можеш да си го позволиш.

— Скъпо дете, както вече казах, жените не разбират от финансови дела. Човек с моето положение винаги може да осигури средства за ново начинание.

— Да не би да си намерил някой достатъчно глупав, че да те кредитира?

— Разбира се. И не го пазя в тайна. Твоят приятел господин Кармайл прояви интерес към новите ми проекти.

— Моля?

До този момент Сали беше само разтревожена, но сега буквално онемя от изумление. И през ум не ѝ беше минало за подобно развитие на събитията. Брус Кармайл сякаш се промъкваше в живота ѝ като прилив, неусетно заливащ морския бряг. Започваше да подозира, че трудно ще се отърве от присъствието му. Накъдето и да се обърнеше, се сблъскваше с него и поради безсилието ѝ гневът ѝ се разгаряше още по-силно. Животът ѝ ставаше непоносим.

Филмор погрешно интерпретира изумлението ѝ.

— Не се безпокой — побърза да я успокои. — Той е много богат. Получава голяма рента и е преуспяващ адвокат. Дори ако се случи нещо непредвидено.

— Не става въпрос за пари, а за...

Сали млъкна, защото знаеше, че хвърля думите си на вятъра. Докато размишляваше върху новото усложнение, заплашващо да причини хаос в спокойния ѝ живот, в приемната се дочуха възбудени гласове. Дубльорът на Джинджър се опитваше да убеди някого, че Големият шеф е зает и не бива да го безпокоят. Усилията му не се увенчаха с успех, защото вратата с трясък се отвори и Гладис Уинч царствено влезе в кабинета.

— Филмор, бедни ми глупчо! — възкликна достойната млада жена, която имаше склонност да изпраща загадъчни телеграми, но в директен разговор се изразяваше съвсем точно. — Престани да се правиш на идиот и ме изслушай. Напълно си превъртял!

При последната си среща с годеницата на Филмор, Сали беше поразена от непоклатимото ѝ спокойствие. В Детройт Гладис Уинч изглеждаше като момиче, което никой не може да нервира. Ето защо възбудата ѝ изглеждаше направо зловеца. Макар че почти не я познаваше, Сали усети, че се е случило нещо фатално, което беше извадило извън равновесие бъдещата ѝ снаха.

— А, ето те и теб — промърмори Филмор.

При отварянето на вратата разгневено беше скочил на крака като лъв, когото са хванали натясно в бърлогата му, но възвърна спокойствието, щом видя коя е натрапницата.

— Да, ето ме и мен. — Тя отчаяно се тръсна на въртящия се стол и реши да се подкрепи с една дъвка. — Скъпи Филмор, ти си най-големият сладур на света, заради което те обичам, но както си се издокарал, ако отидеш в „Блумингдейл“, ще ти предоставят апартамента за височайши особи.

— Мила моя...

— А вие на какво мнение сте? — обърна се Гладис към Сали.

— Тъкмо му казвах — възкликна последната, зарадвана от неочакваната поява на съюзник, — че при сегашното положение ще бъде безумно да се заеме с пищна кабаретна постановка.

— Моля? — Госпожица Уинч беше толкова изумена, че за миг забрави да дъвче. — Каква постановка? — Отчаяно разпери ръце и добави: — Май ще трябва да глътна тая дъвка. Човек не бива да дъвче, когато му се вие свят. И с това ли си се захванал?

Филмор отново се опитваше да закопчае жилетката си. Изглеждаше като непохватен крадец, заловен на местопрестъплението.

— Защо не? — отговори, опитвайки се да запази самообладание. — А сега, момичета, ме оставете, за да се заема с...

— Откачалка! — прекъсна го Гладис Уинч. — Скоро ще ти пращаме писма в лудницата. — Завъртя се на стола и отново се обърна към Сали: — Слушай, скъпа, трябва да го обуздаем. Ще сформираме комитет за защита на интересите му и ще го приютим, където му е мястото. Знаеш ли какво е намислил? Давам ти право на три предположения. Всъщност няма смисъл — никога няма да отгатнеш. Клетото момче, обзела го е фиксидеята да ми даде главната роля в новата си пиеса.

Филмор престана да опипва копчетата си и махна с ръка, сякаш да ѝ възрази.

— Имам достатъчно опит да преценя.

— Да, добре ме чу — продължи монолога си госпожица Уинч, сякаш не беше забелязала прекъсването. — Ето какъв мръсен номер е подготвил на нищо неподозиращата публика. Седя си аз кротко в хотелската стая в Чикаго, похапвам си малка порция бъркани яйца и си чета сутрешния вестник, когато телефонът иззвънява. Съобщават ми, че някакъв господин искал да разговаря с мен. Казвам на портиера да помоли джентълмена да ме почака. Обличам се набързо, слизам с асансьора, а във фойето сякаш слънце е изгряло.

— За Бога, това пък какво означава?

— Косата на очакващия ме господин беше толкова яркочервена, че трябва да я видиш, за да ми повярваш — обясни Гладис. — Осветяваше цялото фоайе, макар онези от управата да бяха изключили лампите от съображения за икономисване на електрическата енергия. Джентълменът се оказа англичанин на име Кемп. Голям симпатяга.

— Значи Джинджър е в Чикаго! — възкликна Сали. — Питам се защо не е на работното си място.

— Изпратих го — намеси се Филмор, — за да провери на място как вървят нещата. Придържам се към принципа да изпращам свой представител на места, които не мога периодично да посещавам.

— Запази тези приказки за дългите зимни вечери — посъветва го Гладис, прекъсвайки лекцията му по управление на бизнеса. — Възможно е господин Кемп да е посетил представлението, но главната му мисия бе да ми съобщи да се върна в Ню Йорк, за да бъда коронясана като примадона. Филмор искал да присъствам на прослушването на актьорите за второстепенните роли. Аз — примадона! Представяш ли си ме в главната роля?

— Ами... — поколеба се Сали.

— Не го казвай. Осъзнавам го по-добре от теб. Нека печалната истина остане неизречена.

— Упорито подценяваш способностите си, Гладис — укоризнено заяви Филмор. — Имам известен опит в театъра — гледал съм доста представления — и те уверявам, че като актриса, изпълняваща характерни роли...

Госпожица Уинч скочи от въртящия се стол, страстно целуна Филмор и отново седна. Извади нова дъвка, поклати глава и я пусна обратно в чантата си.

— Трогната съм от мнението ти за способностите ми и не ми се иска да те изтръгвам от мечтите ти, но, скъпи мой, за миг слез на земята и послушай гласа на разума. Със сигурност знам какво се върти в бедната ти глава. Казваш си, че си превърнал Елза Доланд от второстепенна актриса в звезда. Критиците и публиката в Чикаго са луди по нея. Всъщност — ентузиазирано поясни тя, тъй като злобата и завистта й бяха чужди — докато не я видиш как играе, не можеш да оцениш постижението й. Появата й на сцената неизменно предизвиква сензация. Всеобщото мнение е, че тя ще бъде една от най-прочутите

актриси в историята на театъра. И какво прави нашият Филмор? Плясва се по челото и изкрещява: „Еврика! Хрумна ми гениална идея. Щом съм успял веднъж, ще успея и втори път. Аз съм човекът, който може да направи звезда от най-голямата бездарница!“ И се спира на мен!

— Скъпа моя...

— Само дето има малка разлика. Елза е прекрасна актриса и ако не Филмор, рано или късно друг щеше да я открие. Но малката Гладис съвсем не е Елза. — Тя се обърна към Сали. — Наблюдавала си как играя и честно казано, това е коронното ми изпълнение. Дайте ми роля на прислужница, която се появява с поднос в първото действие, а във второто веднъж два пъти казва „Да, госпожо“, и ще се справя блестящо. Когато трябва да се произнесе репликата „Да, госпожо“, дори Елън Тери не може да ми стъпи на малкото пръстче; обзалагам се, на каквото поискаш, че като момиче, разнасящо подноси, съм сто класи над Сара Бернар. Но с това скромният ми талант се изчерпва. А всеки, който ме мисли за велика актриса, ще загуби куп пари. Между нас казано, единственото, което наистина умея, е да готвя.

— Скъпа Гладис! — възкликна Филмор, който беше възмутен от дъното на душата си.

— Родена съм за готвачка и не се срамувам да го обявя на всеослушание. Мога да приготвя пиле на фурна, заради което ще напуснеш родния си дом и майка си. А баничките ми с месо са истински шедевър. В най-скоро време ще си взема един ден отпуска и ще изпека от тези банички. Ще останеш приятно изненадан. Но актриса не съм. Не мога да играя и нямам желание да го правя. Захванах се с тази професия на майтап и за удоволствие, обаче не е никакво удоволствие да се гърча на сцената, съсипвайки главната роля, докато критиците на първия ред мислено съчиняват убийствените рецензии, а аз си представям как провалът източва от банковата сметка на Филмор парите, с които щяхме да си купим къщичка с вградени вани... Така стоят нещата, драги приятелю. Бях длъжна да ти го кажа.

Сали неволно съжали брат си, който седеше, подпрял с ръка брадичката си, и мрачно се взираше пред себе си — досуц Наполеон след битката при Елба. По всичко личеше, че е взел много присърце идеята да сграбчи за яката Гладис Уинч и да я запрати сред висините на славата. След няколко секунди покрусено промълви:

— Щом не желаеш, въпросът е приключен.

— Не е. Предстои да поговорим за грандиозната ти постановка. Представянето и се отменя.

Филмор скочи на крака и удари по бюрото с добре охранената си длан. Чашата на търпението му беше преляла.

— Няма да се откажа! Позволяваш си прекалено много! Няма да търпя намеса в делата ми. Отказвам да се подчинявам на никакви еснафски схващания. Аз, човекът с мащабно мислене и... и с мащабно мислене, който гради велики планове, да, градя ги ежедневно, и какво се случва? Орда момичета нахлуват в кабинета ми, докато се опитвам да се съсредоточа, да се съсредоточа. Не, тази няма да я бъде. Съвети — да! Намеса в делата ми — не! Аз... аз... бъдете така добри да го запомните!

Вратата се тресна. Откъм приемната долетя подобен, но по-глух звук, подсказваш гневното преминаване на изпълнителния директор Николас. Стъпките му проехтяха по коридора, сетне затихнаха.

Сали изумено се втренчи в госпожица Уинч. Никога досега не беше виждала Филмор толкова възбуден и разгневен.

Гладис отново извади дъвка и махна опаковката ѝ, после отбеляза:

— Много е сладък, нали? Дано не вземе от меките — добави, като замислено дъвчеше.

— От меките ли? — още по-смаяно попита Сали.

— След малко ще се върне с кутия бонбони — обясни госпожица Уинч, — и положително ще бъдат от онези с крем, макар сто пъти да съм му казвала, че не ги харесвам. Ясно е като бял ден, че бедничкият Филмор се е чалнал. Още малко и ще започне да си пее и да си говори сам. Доста зор ще видим, докато го вразумим. — Тя въздъхна. — Дано да му остане някой и друг долар да плати наема за къщичката ни, след като се оженим. — Замисли се и задъвка още по-усилено, после продължи: — Всъщност това няма значение — ще се чувствам щастлива и в двустайно апартаментче, стига Филмор да е до мен. Представа си нямаш колко съм луда по него. — Луничавото ѝ лице засия. — Пристрастена съм към него като към наркотик. Най-странното е, че му се възхищавам, макар да осъзнавам колко е глупав. Нали не ми се сърдиш, задето го казвам? Филмор е пълен глупак, но точно затова го обичам. Както и заради начина, по който мърда ушите

си, когато е развълнуван. Глупците са най-добрите съпрузи. Като решиш да се омъжваш, Сали, непременно избири някой будала. Чукни го по челото и ако изкънти на празно, не се колебай. Причината за всички нещастни бракове е, че съпрузите са прекалено умни. Според мен на мъжа не му трябва акъл, та да му пречи... — Тя прекъсна речта си и се втренчи в Сали. — Хей, какво правиш с лицето си?

Интересът ѝ беше толкова искрен, че Сали неволно се засмя.

— Какво правя, ли? Нося го непрекъснато — нямам друг избор.

— Какъв прекрасен тен имаш — с благородна завист отбеляза госпожица Уинч. — Де да можех и аз да обуздая тъпите си лунички. Когато бях на осем, бях най-луничавото момиченце в Средния Запад, а оттогава към „колекцията“ ми са се прибавили още куп симпатични петънца. Препоръчаха ми да ги мажа с лимонов сок — веднага щели да изчезнат. Обаче проклетите ми лунички го погълнаха целия и искат още. Единственият начин да се отървеш от тях е да си отрежеш главата.

— Но защо искаш да ги премахнеш?

— Защо ли? Защото съм чувствителна девойка, която не желае съпругът ѝ да я изостави, защото мяза на чучело от музей на ужасите.

— Какви ги говориш? Филмор обожава луничавите момичета.

— Казвал ли го е? — нетърпеливо попита Гладис.

— Не буквално, но си личи по погледа му.

— Май имаш право — та нали ми предложи да се омъжа за него при все луничките ми. Освен това съм на мнение, че Филмор не се интересува от женската красота, иначе нямаше да избере мен. Но съгласи се, че е стряскащо, като прочетеш в някое списание реклама за избелващ крем, която гласи: „Вашият съпруг вече не ви обича. Но не бива да го вините. Опитайте ли да се отървете от тези отвратителни жълти петънца.“ — става въпрос за онези, които имам в изобилие. От друга страна, не съм забелязала охладняване на чувствата на Филмор, което ме навежда на мисълта, че той няма нищо против отвратителните жълти петънца.

Когато след няколко дни Джинджър се върна от Чикаго и побърза да посети Сали, завари приятелката си ужасно потисната. Като размишляваше върху случилото се в кабинета на брат ѝ, тя все повече се убеждаваше, че положението е много по-сериозно, отколкото беше предполагала. Абсурдното грандиозно представление, което

първоначално ѝ се беше сторило проява на мимолетно безразсъдство, очевидно беше само едно от налудничавите начинания на Филмор, образец, напосоки избран от колекцията му от безумни планове. Безсъмнено той беше замислил широкомащабна изява, с цел да докаже собственото си величие. А тя беше безсилна да го разубеди. Изпитваше странно унижение. С течение на времето дотолкова беше свикнала да командва брат си, че когато той бе отхвърлил ярема, се беше почувствала безпомощна и непълноценна. Самочувствието ѝ беше разклатено след жестокия удар.

Като капак на всичко я терзаеше мисълта, че именно Брус Кармайл спонсорира налудничавия проект на брат и противно на всякаква логика предчувстваше, че когато (не се осмеляваше да използва думичката „ако“) Филмор се провалеше, именно тя щеше да се окаже задължена на надутия господин Кармайл. Цялото ѝ същество се бунтуваше срещу мисълта да бъде задължена на въпросния господин.

Джинджър обясни, че се е отбил да провери дали Сали не е решила отново да размести мебелите, ала тя прояви странно безразличие по въпроса. Умът ѝ беше зает с много по-важни проблеми. Накара младежа да се настани на прословутото кресло и изля душата си. Разговорът с него ѝ подежда успокояващо. Джинджър беше като солидна опора в свят, където след кратък период на спокойствие, отново цареше хаос.

— На твоето място нямаше да се тревожа — отбеляза той с непохватното спокойствие, присъщо на госпожица Уинч, след като Сали приключи с драматичното описание на лудостта на Филмор, изразяваща се в манията да поставя грандиозни спектакли. Думите му предизвикаха в нея желанието да го разтърси така, че зъбите му да затракат.

— Лесно ти е да даваш съвети! — възкликна тя. — На чужд гръб и сто тояги са малко. Как да не се тревожа — Филмор е още млад и зелен, а постъпва като пълен глупак. Напълно се е смахнал, а най-страшното е, че не мога да му попреча. В добрите стари времена щом го погледнех сърдито, започваше да маха с опашка и пълзешком се връщаше в кошчето си, ала сега явно съм загубила властта си над него. Само сумти, върти се в кръг, като куче, което гони опашката си, и бълва огън и жупел.

Ала Джинджър не се отказваше от намерението си да ѝ посочи обратната страна на медала.

— Мисля, че гледаш на положението твърде песимистично. Ами ако брат ти е намерил някой балама, искам да кажа — богат спонсор? Представи си, че някакъв богаташ му е дал куп пари. Историята познава подобни случаи. Постоянно четем във вестниците, че този или онзи режисьор е поставил една или друга пиеса, докато човекът, който осигурява мангизите, изобщо не се споменава.

— Точно това се е случило и с брат ми, поради което положението е още по-лошо. Филмор ме осведоми, че средствата са осигурени от братовчед ти.

Новината разтърси Джинджър, който седна като истукан в креслото и възкликна:

— Не думай!

— Вярно е — настоя Сали. Все още беше ядосана, но гневът ѝ се посмекчи от задоволството, че най-сетне е изтръгнала младежа от пасивното му състояние, което я влудяваше.

— Това вече е прекалено — намръщено констатира той.

— Съгласна съм.

— И никак не ми харесва.

— На мен също.

— Знаеш ли какво? — възкликна Джинджър, който не умееше да увърта и обсъждаше деликатни въпроси с финеса на слон в стъкларски магазин.

— Този тиквеник е влюбен в теб!

Сали се изчерви. След внимателна преценка на веществените доказателства беше стигнала до същото заключение, но се смути, когато предположенията ѝ бяха изразени така недвусмислено.

— Отлично познавам Брус — продължи младежът — и знам, че не е от хората, които поемат безпричинни рискове. Разбира се, той има купища пари. Старецът му беше съдружник в „Кармайл, Брент и Сие“ — компания, притежаваща мини в Уелс и какво ли още не — говори се, че е завещал на Брус поне половин милион. Следователно братовчедът Кармайл може да живее като цар, без да работи, ако случайно изпитва отвращение към труда. Доколкото съм осведомен, той е в състояние да финансира всички театрални постановки в Ню Йорк. Но това му е неприсъщо. Брус не обича да рискува. Във вените

му не тече кръв на комарджия. Спомням си как веднъж насъска против мен цялата рода, само защото бях заложил няколко лири на конните състезания. Повярвай, че работата е сериозна, ако е решил да рискува парите си, спонсорирайки някакво представление. Мисля, че прави всичко, с цел да докаже на брат ти какъв симпатяга е Брус Кармайл.

— Може би — съгласи се Сали. — Предлагам да сменим темата. Разкажи ми за пътуването си до Чикаго.

— Дадено. Но преди да приключим обсъждането на неприятния въпрос, искам да насоча вниманието ти към факта, че случилото се изобщо не те засяга. Сгодена си за друг, а когато Брус се появи в цялото си величие и ти предложи ръката си, ще заявиш, че бракът с него не влиза в сметката и да бъде така добър да се разкара. После му връчваш шапката и той се изпарява.

Сали се засмя, въпреки че изобщо не й беше до смях.

— Мислиш ли, че ще ми бъде толкова лесно? Навярно си въобразяваш, че момичетата изпитват удоволствие от подобни ситуации. Няма смисъл да го обсъждаме. Дори да спорим до утре, положението няма да се промени. Наистина трябва да сменим темата. Хареса ли ти Чикаго?

— Горе-долу. Честно казано, видя ми се малко, мръсен.

— Чувала съм същото и от други хора. Но след като си лондончанин, мръсотията едва ли ти е направила впечатление.

— Така си е. Всъщност прекарах доста добре. Гледах една-две пиеси в качеството на представител на Филмор, поради което ме посрещнаха с почести. Знаеш ли, странно е как най-неочаквано налиташ на разни хора.

— Говориш така, сякаш със затворени очи си тичал по улиците. Да разбирам ли, че си срещнал някой познат?

— Да — човек, когото не бях виждал от години. Всъщност с него бяхме съученици. Казва се Фостър. Ама че съм глупак! Сигурно го познаваш — поне по име. Та нали той е авторът на „Пътят на наладата“.

Сърцето на Сали подскочи.

— О, нима си срещнал Джералд... Фостър?

— Видяхме се в театъра.

— Наистина ли сте били съученици?

— Да. Освен това през последната ми година играехме в отбора на Кеймбридж.

— И той ли беше полузащитник? — попита Сали, доволна, че може да демонстрира познанията си.

— Да — отвърна младежът. Говореше напълно сериозно, както подобава при обсъждането на такава важна тема. — Беше доста бърз, но така и не се научи да подава обратно към центъра.

— Какъв ужас! — беше коментарът на Сали.

Джинджър разпалено продължи обясненията си:

— Ако полузащитникът бъде притиснат до тъчлинията, единственият изход да не извади топката извън терена, е да я върне към центъра.

— Колко интересно. И през ум не ми беше минавало. Навярно си се зарадвал на срещата със съученика ти. Едва ли ви е стигнало времето да си припомните незабравимите преживявания.

— Грещиш. Никога не съм бил гъст с Фостър. Тоя тип малко си падаше червей.

— Моля?

— Беше мръсник — поясни Джинджър. — Скапаняк. Почти всички го мразеха. Честно казано, никога не съм изпитвал симпатии към него.

Сали се наежи. До този момент Джинджър ѝ беше симпатичен и след време отново щеше да спечели симпатиите си, но като чу изказването му, тя го изгледа гневно и враждебно. Как се осмеляваше да злослови по адрес на годеника ѝ?

Червенокосият младеж си запали цигара, без да подозира, че над главата му се събираха буреносни облаци, и продължи да описва в черни краски Джералд Фостър:

— Понякога се случват странни неща. По принцип ако някой е добър спортист и участва в отбора на крикет, по ръгби и прочие, по правило става популярен. Но Фостър беше изключение — никой не го харесваше. Естествено имаше неколцина приятели, но повечето момчета го избягваха. Може би защото беше малко надут, даваше си вид на нещо повече от нас. А пък аз го избягах, защото беше непочтен. Общо взето, този му дефект проличаваше само при постоянен контакт с него, но тъй като живеехме в една и съща квартира...

С усилие на волята Сали успяваше да се контролира, само гласът ѝ леко трепереше.

— Искам да те уведомя — започна тя и ако Джинджър не беше толкова погълнат от заниманията си, по тона ѝ щеше да разбере, че нещо не е наред, — че с господин Фостър сме много добри приятели.

Ала младежът беше прекалено зает със запалването на цигарата си, което съвсем не беше лесно предвид вятъра, нахлуващ през отворения прозорец. Беше навел глава и държеше цигарата между шепите си, които наполовина закриваха лицето му.

— Послушай съвета ми и го зарежи — промърмори. — Не е подходящ за теб.

Говореше разсеяно като човек, на когото умът е зает с по-важни неща. Пренебрежителният му тон накара Сали да пламне от гняв. Имаше усещането, че цялата изгаря.

— Може би ще ти е интересно да научиш — заговори, изстрелвайки думите като куршуми иззад стиснатите си зъби, — че Джералд Фостър е моят годеник.

Джинджър бавно вдигна глава. В погледа му се четяха изумление и ужас. Цигарата провисна от устата му. Остана безмълвен, като се взираше в нея с широко отворени очи. Запалената клечка кибрит опари пръстите му, той подскочи и я хвърли на килима. Болката сякаш го изтръгна от трансa му. Примигна и едва чуто каза:

— Шегуваш се. После обнадеедено добави: — Не е вярно, нали?

Сали раздражено ритна стола си. Беше доловила неодобрението му. Как се осмеляваше да критикува.

— Разбира се, че е вярно.

— Но... — Симпатичното му лице се изкриви от неописуема мъка. Поколеба се за миг, сетне с изражението на човек, подготвящ се да понесе ужасяващо, но неизбежно изпитание, продължи да говори. Гласът му беше прегракнал от съдържаните емоции, а очите му, които до този момент не се откъсваха от лицето на Сали, се втренчиха в кибритената клечка. Тя догаряше и Джинджър машинално я изгаси с крак, след което изтърси:

— Фостър е женен. Ожени се в деня, преди да напусна Чикаго.

Настъпи тишина, която сякаш изпълни стаята с невидимото си присъствие. Дори шумът от улицата замря, като че думите, изречени от Джинджър, бяха магическо заклинание, изолиращо двамата със Сали от околния свят. Само малкият часовник на полицата продължаваше да тик-така като лудо биещо сърце.

Младежът се взираше пред себе си, усещайки, че сякаш се е вкаменил. Не можеше да помръдне, както в кошмарните си сънища, и дори да му предложеха цялото злато на Америка, не би могъл да погледне Сали в очите. Видя как тя се вкопчи в страничните облегалки на креслото и кокалчетата на пръстите ѝ побеляха.

Джинджър горчиво се разкайваше заради нетактичността си. Упрекваше се, задето току-тъй беше изгърсил новината. Но колкото и да е странно, угризенията му бяха примесени с въодушевление. Никога досега не се беше чувствал толкова близък със Сали. Имаше усещането, че преградата помежду им е изчезнала.

Нещо се раздвижи, беше ръката на Сали. Младата жена разтвори пръстите си, стискащи страничните облегалки, сви юмруци, сетне, като че с нежелание, отново ги отпусна. Кръвта нахлу обратно.

— Цигарата ти е угаснала.

Джинджър стреснато подскочи. Гласът ѝ, който ненадейно беше нарушил тишината, му поддържа като удар.

— Благодаря за подсецането.

Изобщо не му беше до пушене, но драсна нова клечка кибрит, чийто пукот отекна сред тишината. Той духна пламъчето и безмълвието отново се възцари.

Джинджър машинално дръпна от цигарата си. За миг бе зърнал лицето на Сали — беше бледа като платно, очите ѝ блестяха от непролетите сълзи, а брадичката ѝ беше вдигната като флаг, развяваш се над опустошено бойно поле. Внезапно всичките му чувства изкристализираха в безпомощна ярост към човек, който се намираще на хиляди километри разстояние.

Сали отново заговори. Гласът ѝ беше тих и някак безсилен.

— Оженил ли се е?

Младежът хвърли цигарата си през прозореца. Беше потресен, когато установи, че пуши. В момента изобщо не му беше до това. Сетне безмълвно кимна.

— За кого?

Джинджър се закашля. Сякаш нещо го беше стиснало за гърлото и му пречеше да говори.

— За момиче на име Доланд.

— О, за Елза Доланд.

— Да.

— Елза Доланд — повтори Сали и забарабани с пръсти по облегалката на креслото. — Така значи.

Отново настъпи тишина. Малкият часовник забързано тиктакаше. Откъм улицата се дочуваха автомобилните клаксони. В далечината се разнесе приглушеното громолене на въздушната железница. Сали имаше чувството, че за пръв път чува тези до болка познати звуци. Струваше ѝ се, че е попаднала в друг свят, където всичко беше ново, странно и ужасяващо — всичко, освен Джинджър. Милото му познато лице ѝ действаше окуражаващо.

Внезапно осъзна, че поведението му е безукорно, като че ли се беше отделила от тялото си и критично наблюдаваше сцената от страни; ясно като бял ден беше, че предвид настъпилия катаклизъм червенокосият ѝ приятел се държеше точно както трябва. Не се опита с изтъркани фрази да ѝ изкаже съчувствието си. Мълчеше и дори не я поглеждаше. А Сали знаеше, че точно в този момент съчувствието щеше да бъде равностойно на изтезание и че не и понесла някой да види мъката, изписана на лицето ѝ.

Джинджър беше най-прекрасният приятел на света. Все още се чувстваше извисена над житейската суета и преценката ѝ за младия човек беше напълно безпристрастна. Признателността ѝ бе искрена и безгранична. Беше останал неподвижен и безмълвен, сякаш знаеше, че единственото, което ѝ беше необходимо, единственото, което ѝ помагаше да не обезумее от кошмара, бе да се взира в яркочервената му коса и в симпатичното му лице и да си казва, че е запазила частица от разума си.

Джинджър не помръдваше. В стаята беше тъмно, само светлината на уличната лампа проблясваше през прозореца.

Сали рязко се изправи. Постепенно, сантиметър по сантиметър, облакът, който я притискаше и задушаваше, се беше вдигнал. Отново беше пълна с живот, фаталните минути бяха отминали и тя се бе върнала в своя свят. Усещаше разкъсваща почти нетърпима болка, същевременно осъзнаваше, че е преминала през изпитание много по-страшно от болката, и че благодарение на приятеля си се е справила блестящо.

— Върви да вечеряш, Джинджър — промълви. — Навярно си гладен като вълк.

Червенокосият младеж сякаш оживя като царедворец в палата на Спящата красавица. Тръсна глава и сковано остана, после учтиво възрази:

— Не съм гладен. Ни най-малко. — Примигна, когато Сали включи осветлението. Едва сега тя можеше да понесе погледа му.

— Отиди да вечеряш — повтори Сали. — Поръчай си обилна вечеря. Напълно си я заслужил. — За миг гласът ѝ изневери. Тя протегна ръка и прочувствено добави: — Джинджър, ти си истински приятел.

Когато той си отиде, младата жена се отпусна в креслото и се разрида. След няколко минути престана да плаче, делово избърса очите си и промърмори:

— Браво, госпожице Николас. В никакъв случай не биваше да го правиш пред други хора. За награда ще ти сваря едно яйце.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

САЛИ ПОБЯГВА

Ако накараха Джинджър Кемп да изреди добродетелите си, списъкът едва ли щеше да бъде дълъг. Навярно на първо място щеше да постави своята добронамереност, сетне щеше да задъвче молива и да потъне в дълбок размисъл. Дори да успееше да прибави още два „артикула“ към каталога си, това със сигурност нямаше да бъдат тактичността и деликатността.

И все пак през следващите няколко дни той не припари в апартамента на Сали, което беше висша проява на деликатност. Копнееше да я види, но прояви завидна воля и се въздържа. Съдейки по собствения си опит, беше стигнал до заключението, че когато човек страда, предпочита да остане сам. Навремето и на него му се бяха случвали неприятности, които би нарекъл „гадни перипетии“; тогава единственото му желание беше да му позволят да обмисли положението и сам да се бори за щастието си.

Ала в събота реши, че е крайно време да предприеме нещо. Съботата беше най-подходящият ден да подновиш отношенията си с някого. Не се налагаше да ходи на работа и което беше още по-важно, бе получил седмичната си заплата. Госпожа Мийчър на бърза ръка беше намалила капиталите му, но все пак му бе останала прилична сума, с която да проведе акция за утешаване на Сали. Хрумна му блестящата идея да наеме кола и да заведе младата жена в някое от прочутите заведения по пътя за Бостън. Задълбочено обмисли плана си, който с всяка изминала минута му се струваше все по-гениален.

Решението му беше насърчено от прекрасното време. За пръв път се случваше в Америка по време на циганското лято и беше очарован от времето. В събота, докато стоеше на покрива на пансиона и се наслаждаваше на кадифената топлина на слънчевите лъчи, реши, че ден като този трябва да се ознаменува, като заведе Сали на разходка с автомобил.

Къщата на госпожа Мийчър беше висока сграда, разположена на една от преките в края на булеварда. Ако човек съумееше да си пробие път сред гъсталака от изпрани дрехи, провиснали на въжетата, от покрива на зданието се разкриваше интересен пейзаж. Вляво се простираше Уошингтън Скуеър, пълен с дремещи италианци и с деца, пързалиящи се с ролкови кънки; вдясно се наблюдаваше спектакъл, който неизменно очароваше Джинджър: презокеански параход бавно плуваше по реката, а комините му стърчаха над покривите на къщите, сякаш плавателният съд се движеше по Девето Авеню.

Днес забеляза четири димоотвода, което означаваше, че наблюдава преминаването на „Мавритания“. Джинджър изпитваше сантиментални чувства към този параход, тъй като именно с него беше пристигнал в Америка. Проследи с поглед „Мавритания“, която величествено плуваше по реката, а когато параходът се скри зад по-високите сгради, младежът отново си проправи път сред джунглата от мокро пране и слезе в стаята си, за да си вземе шапката. След четвърт час се озова във фоайето на зданието, където Сали беше наела апартамент, и с едва прикрито отвращение се втренчи в гърба на братовчеда Кармайл, който, издокаран с обичайния си костюм от шевиот, разговаряше с човек с работно облекло. Потресът на Джинджър от отблъскващата гледка можеше да се сравни само с ужаса на безгрижен златотърсач, който с песен на уста прекосява Мохавската пустиня и ненадейно настъпва гърмяща змия. Дори когато се сблъскаха на Пикадили, той изпитваше неприятно чувство, но присъствието на Брус в Ню Йорк беше, меко казано, пълно безобразие. Съществуваше една-единствена причина за пристигането му в мегаполиса: очевидно беше дошъл да види Сали. Сърцето на Джинджър отчаяно се сви, защото внезапно си спомни лъскавия и скъп автомобил, който беше видял да чака пред сградата. Осъзна, че и другиму беше хрумнала гениалната идея да заведе Сали на разходка през този прекрасен есенен ден.

Още стоеше като вкаменен посред фоайето, когато братовчед му рязко се извърна. Мрачното му изражение подсказваше, че разговорът с портiera не го е удовлетворил. Щом зърна Джинджър, се намръщи още повече.

— Здравей — промърмори.

— Здравсти.

Размяната на любезности беше последвана от неловко мълчание.

— Да не би да си дошъл при госпожица Николас?

— Да речем.

— Няма я — заяви Кармайл и като че се поразвесели, задето беше намерил човек, на когото лошата новина също щеше да причини тревога.

— Моля?

— Няма я. Очевидно. — Мрачното изражение на Брус Кармайл издаваше презрението, което уравновесеният човек неминуемо изпитва към детинските постъпки на други хора. — ... по неизвестна причина ѝ е хрумнало ненадейно да замине за Англия.

Джинджър залитна, сякаш неочаквано му бяха нанесли силен удар. Машинално последва братовчед си на улицата, струваше му се, че сънува кошмар. Брус се обърна към шофьора на скъпия автомобил:

— Установих, че колата няма да ми е необходима. Върнете я в гаража.

Шофьорът, доста намръщен тип, повдигна притворения си клепач и предпазливо се изплю на тротоара. По същия начин би се изплюл и Рокфелер, предусещайки, че му предстоят деликатни финансови преговори.

— Необходима или не, ще трябва да платите — заяви той и отвори и другото си око, за да подчертае казаното.

— Разбира се — раздразнено се сопна Брус. — Колко ви дължа?

Шофьорът получи желаната сума и колата потегли.

— Заминала е за Англия, — като замаян повтори Джинджър.

— Точно така.

— Но защо?

— Откъде да знам защо? — В този момент Брус Кармайл не би могъл да понесе дори присъствието на най-добрия си приятел. При вида на Джинджър, който се взираше в него със зяпнала уста, изпита почти физическа болка. — Единственото, което научих от портиера, е, че тази сутрин е отплувала с „Мавритания“.

Джинджър беше потресен от промяната на съдбата. Преспokoйно беше наблюдавал как параходът се движи по реката и дори не беше допускар, че...

Разсеяно кимна на братовчедата си и се отдалечи. Нямаме желание да разговаря с когото и да било. Яркото есенно слънце като че беше

помръкнало, а животът му беше загубил смисъла си. Обзе го безсилие, почувства се някак празен. Не го утеши дори мисълта, че Кармайл, който не обичаше да хвърля парите си на вятъра, трябваше нахалост да плати наема за колата. След като дълго и безцелно броди по улиците, отиде в Сентрал Парк, но бързо го напусна. Паркът го отегчаваше. Улиците го отегчаваха. Дори целият Ню Йорк го отегчаваше. Без Сали градът му се струваше грозен и скучен, и дори ярките лъчи на есенното слънце не бяха в състояние да го направят по-привлекателен.

Най-сетне дойде вечерта, а с нея пристигна писмо. Това беше единственото горе-долу приятно преживяване за Джинджър през този безкраен и кошмарен ден, тъй като на плика беше изобразен знакът на добрата стара Мавритания. Младежът с благоговение взе писмото от полицата, където беше подредена пощата, и побърза да се усамоти в покоите си.

Само няколко от стаите в пансиона се отличаваха с наченки на разкош. Госпожа Мийчър не признаваше теориите на модерните жилищни декоратори. Смяташе, че когато към най-необходимите мебели за една спалня прибави и кресло с подвижна облегалка, това е най-големият лукс, който наемателят може да очаква срещу своите седем и половина долара седмично. По принцип спартанската обстановка потискаше Джинджър, но благодарение на писмото тази вечер беше въодушевен и почти весел. В определени моменти дори поучителните текстове, извезани на ковчорчето над умивалника, не ни донасят пълно успокоение.

Джинджър не побърза да прочете писмото, а устрои истинска церемония. Държеше се като момченце, на което неочаквано са поднесли сладолед и което известно време не докосва леденото удоволствие, после го изяжда толкова бавно, сякаш му се иска никога да не свърши. Първо извади от горния джоб на самото си снимката на Сали, която най-безочливо беше задигнал от апартамента ѝ. Гледа я дълго и с любов, после я постави на нощното шкафче, та да му е под ръка, ако му се наложи да направи справка. После свали самото, яката и обувките си, напълни и запали лулата си, постави кесията с тютюн и кибрита на страничната облегалка на креслото и се настани на него, като опъна крака на леглото си. След като се настани удобно, отново запали лулата си и взе писмото. Огледа знака, написания на ръка адрес и пощенската марка. Претегли плика на дланта си, очевидно

съдържаше поне два листа. Взе фотографията на Сали и отново я разгледа. За трети път запали лулата си, настани се още по-удобно и скъса плика.

Щом прочете обръщението, което гласеше „Скъпи Джинджър“, изпита необходимостта отново да грабне снимката и да се втренчи в нея още по-напрегнато. Дълго я съзерцава, сетне отново я остави и се зае да запали лулата си. Едва тогава продължи да чете.

„Скъпи Джинджър,

Страхувам се, че писмото ми неприятно ще те изненада и се чувствам ужасно виновна. Побягнах, без дори да се сбогувам с теб. Не мога да постъпя по друг начин. Знам, че е проява на слабост и че ще ме помислиш за страхливка, но за мен това е единственият изход. Цели два дни се опитвах да преодоля мъката си, но усилията ми бяха напразни. Между другото, благодаря, задето ме остави на спокойствие. Никой не би постъпил така. Но на света не е имало и няма да има съобразителен човек като теб.“

След това откровение младежът се почувства задължен отново да погледне към снимката.

„Всичко в Ню Йорк ми напомня за загубата. Неизменно се случва, когато свързваш щастието си с определено място. Щом нещата се объркат, навсякъде започваш да виждаш призраци. Не можах да го понеса. Опитах се, но не успях. Заминавам с надеждата да излекувам нараненото си сърце, стига да е възможно. Когато отидох в пансиона за пощата ми, намерих писмо от господин Фосит, който в момента е в Англия. След смъртта на брат си е наследил знаеш ли какво? Моден салон на Риджън Стрийт. Брат му притежавал фирмата «Лорет и Сие». Навярно след време милият старец ще продаде салона, но в момента е толкова объркан, че подобна мисъл явно не му е хрумвало. В писмото си повтаряше колко

искал да съм до него и да му помагам, а пък аз се съблазних от предложението му и избягах. Бях готова на всичко, за да избягам от призраците и да имам някакво занимание. Едва ли ще се почувствам по-добре в Англия, но поне всяка сграда няма да ми напомня за изгубеното щастие. Препоръчвам ти никъде да не бъдеш щастлив, Джинджър. Рискуваш много.

Елза Доланд също ми беше писала. Посланието ѝ преливаше от приятелски чувства към мен. С нея бяхме много близки, но тя изобщо не подозираше за годежа ми с Джералд. Именно аз заех на Филмор парите да постави пиесата, благодарение на която Елза внезапно се прочу. Тя ми пишеше, че ще ми бъде признателна до гроб и че ако някога има възможност, ще ми се отплати. Каква жестока ирония, нали?

Третото писмо беше от Джералд. Очаквах го, разбира се, но как би постъпил ти, Джинджър? Щеше ли да го прочетеш? Около час седях с писмото в скута си и се взирах в плика, после. Нали разбираш, нямаше смисъл да го чета. Сигурна бях какво е съдържанието му и че само ще ми причини още по-голяма болка. Нищо не можеше да промени факта, че Джералд ме е изоставил, следователно обясненията бяха напълно излишни. Обясненията не помагат, не могат да променят нищо. Изгорих го, Джинджър. Изгорих последното писмо на Джералд. Подпалих го на пода на банята, хартията затлея, стана кафява, после припламна, а аз драсках клечка след клечка, за да поддържам огъня, докато върху плочките останаха само пепел и черно петно. Само мръсотия.

Джинджър, моля те да изгориш и моето писмо. Изливам мъката си пред теб с надеждата да се почувствам по-добре. Не ми се сърдиш, нали? Знам го. Ти си единственият ми истински приятел.

Любовта е нещо ужасно, друже мой. Сграбчва те и те прави безпомощен. Лесно е да разсъждаваш трезво и да даваш съвети на влюбените, когато самият ти не изпитваш силни чувства. Докато работех в салона за танци, една от

колежките ми си загуби главата по абсолютен гадняр. Речта му беше изпъстрена с цинизми, приглаждаше косата си с брилянтин — беше повече от ясно, че не е цвете за мирисане. Но колежката не искаше да чуе лоша дума за него. Убеждавах я непрекъснато. Чак ми става смешно, като си спомня колко трезвомислеца съм била. Ала усилията ми бяха напразни. Бог знае защо тя желаше именно този мъж и естествено се случи точно онова, от което се страхувах.

Ех, ако можеше човек да управлява живота си така добре, както управлява живота на други хора! Ако моето нещастие беше сполетяло друго момиче, щях най-убедително да докажа, че това е най-доброто, което би могло да се случи и че човек, способен да извърши стореното от Джералд, не заслужава да скърбиш за него. Сякаш чувам думите си. Ала каквото и да е направил, Джералд си остава Джералд, а аз съм си същата Сали и дори да споря до посиняване, не мога да променя този факт. Единственият изход е да излея мъката си пред моя червенокос приятел, макар и двамата с него да знаем, че всяка девойка с характер е длъжна да запази самообладание, да не споделя неприятностите си и с гордо вдигната глава да не позволи на никого да узнае за душевните ѝ терзания.

Споменах думата «гордост» и мисля, че с нея се обясняват страданията ми. Гордостта ми беше засегната и прекършена, както ти си прекършил бастуна на господин Скримджър. Какви жалки същества сме. Не, не се засягай, имам предвид само момичетата. Навярно много момичета разсъждават като мен. Сигурна съм, че ако Джералд беше умрял, нямаше да бъда толкова опечалена. Сърцето ми щеше да бъде разбито, но нямаше да се чувствам така зле. Самолюбието ми е засегнато. През целия си живот съм обичала да налагам волята си, бях самоуверена и мислех, че целият свят е в краката ми, а сега си плащам. О, Джинджър, плащам скъпо и прескъпо! Питам се дали бягството ще ми помогне. Може би, стига господин Фосит

да ми осигури толкова работа, че да нямам време за размишления.

Разбира се, знам как се е случило всичко. Безсъмнено Елза е много привлекателна. Но най-важен е успехът ѝ. Джералд обича успеха... не, обожава го. Пред нея се очертава бляскава кариера и тя ще поведе съпруга си по пътя към славата. Джералд ще пише пиеси, в които Елза ще изпълнява главната роля. А аз не мога да му предложа нищо подобно. Осъзнавам, че е много подло и низко да го казвам. Трябва да се издигна над дребнавата ревност и да приема, че с Елза просто сме участвали в някакво състезание и че съм загубила наградата, нали? Ала не ми е останала капчица гордост.

А сега е време да престана с плачливите си словоизлияния. Излях мъката си и в момента се чувствам малко по-добре. Естествено доброто ми настроение няма да трае дълго, но дори и минута облекчение все пак е нещо. Скъпи Джинджър, няма да се видим много време, а може би никога повече няма да се срещнем, но запомни, че непрекъснато ще бъдеш в мислите ми. Чувствам се отговорна за теб, сякаш си мое дете. Сега имаш работа, гледай да я задържиш. Моля те от все сърце този път да не се «оплескаш». Сбогом. Така и не намерих снимката, която търсех онзи ден, иначе щях да ти я изпратя. Щеше да я поставиш върху полицата над камината и всеки път, когато почувстваше желание да оплескаш нещо, щеше да виждаш строгия ми поглед и да се отказваш от щуротиите.

Сбогом, Джинджър. Трябва да приключвам. След малко ще съберат писмата.

Оставам твоя приятелка, където и да се намирам:

Сали.“

Джинджър остави писмото и издаде звук, едновременно напомнящ на въздишка и на ругатня. Питаше се дали ще допринесе за благополучното разрешаване на проблема, ако замине за Чикаго и счупи врата на Джералд Фостър. След като реши, че планът му е

неприложим и не успя да измисли друго, отново запали лулата си и се зае да препрочита писмото.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

НЯКОЛКО ПИСМА ЗА ДЖИНДЖЪР

„Лорет и Сие“,

Риджънт Стрийт, Лондон, Англия

Скъпи Джинджър,

Вече съм по-добре. Навярно щеше да ме помислиш за слабохарактерна ревла, ако не се бях съвзела, тъй като изминаха цели три месеца, откакто ти писах за последен път. За толкова дълъг период човек би трябвало да преодолее преживяното и да загърби страданието. За съжаление не съм постигнала голям успех със загърбването, но поне заключих неприятностите в мазето и не ги изваждам непрекъснато, та да ми навяват лоши спомени. Мисля, че това все пак е напредък, нали?

Може би очакваш да споделя с теб впечатленията си от Лондон, но вече толкова свикнах с живота тук, че първоначалните ми впечатления се заличиха. Струва ми се, че съм живяла в Лондон дълги години.

По адреса ми ще разбереш, че господин Фосит още не е продал модния салон, макар да ме уведоми, че скоро ще се раздели с него. Напоследък почти всеки ден обядва с някакъв джентълмен с бакенбарди и пронизателен поглед, който има вид на богаташ, и това ме навежда на мисълта, че скоро сделката ще бъде сключена. Милият господин Фосит мечтае да се засели в провинцията и да отглежда патици и прочие домашни животинки. Дълбоко е разочарован от Лондон. Твърди, че това не е градът на неговата младост. Вече се е примирил с промяната, но доскоро отчаяно кръстосваше из улиците, опитвайки се да открие забележителностите от миналото. (Не е стъпвал в Англия от около трийсет години.) Изглежда, бедата е в

това, че веднъж на всеки трийсет години лондончаните биват завладени от неудържим стремеж към промени и решават да боядисат фасадите на магазините в червено вместо в синьо, което нарушава душевното равновесие на завърналия се изгнаник. Господин Фосит се чувства като Рип Ван Уинкъл. Беше потресен, когато разбра, че сега „Емпайър“ е театър, не мюзикхол. Сетне го осведомиха, че друг мюзикхол, наречен „Тиволи“ вече не съществува. Като капак на всичко отиде да разгледа хлебарницата на Рупърт Стрийт, над която през осемдесетте е било жилището му, и щом установи, че помещението е превърнато в шивашко ателие, той изпадна в дълбока меланхолия и се поразвесели едва когато над града падна отвратителна пурпурна мъгла и му показа, че някои неща са си постарому.

Слава Богу, че аз съм много заета в „Лорет и Сие“. (Тъй като не притежавам твоите блестящи познания по френски — спомняш ли си бедния Жул? — отначало мислех, че Сие е името на другия съдружник и изгарях от желание да се запозная с него. „Госпожице Николас, приятно ми е да ви представя господин Сие, който е сред най-големите ви почитатели“) Заемам пост, равностоен на твоя пост в „Театрална труппа «Филмор Николас» ООД“, тоест изпълнявам длъжността на „дясна ръка“. Седя по цял ден в модния салон, а щом влезе клиентка, бързам да я посрещна и казвам: „Какво прекрасно време, мадам“ (което в повечето случаи е долна лъжа), сетне предавам мадам на хората от персонала, които вършат истинската работа. Нямам нищо против да се трудя тук поне няколко години, но господин Фосит твърдо е решил да продаде модното ателие. Не знам как е с теб, но всеки втори англичанин иска да има къща с градина в Лоумшир, Хантс, Салоп или някъде другаде в глухата провинция. Единствената цел в живота му е да спечели достатъчно пари и „да откупи родовия дом“, който, разбира се, е бил продаден за изплащане на комарджийски дългове.

В детството си господин Фосит е живял в селце в Глостършир, близо до град, наречен Сайрънсестър

(всъщност местните хора произнасят името на този град като Сиситър — навярно дори ти не знаеш тази любопитна подробност) и след като петдесет години изобщо не се е сещал за родното си място, сега внезапно е обзет от желанието да прекара остатъка от живота си там, заобиколен от прасета и пилета. Онзи ден ме заведе да видя селцето. О, Джинджър, английските селца са приказни! Не проумявам защо англичаните живеят в градовете. Попаднах сред стари, прастари каменни къщи, сред алеи, покрити с кал, в която краката затъват, сред високи купи сено и високи дървета с дебели дънери, а в далечината се издигаха синкави хълмове. Каква тишина, какво спокойствие! Бих продала душата си на Сатаната, ако ми осигури поне четирийсет години живот в някое английско селце.

Може би възторжените описания на живота ми тук ще те наведат на мисълта, че поради прекалена заетост съм те забравила! Като доказателство за интереса ми към теб ще цитирам онова, което се случи преди седмица. Докато премествах вестника, попаднах на заглавието „Международен мач“. За малко щях да го отмина, защото не ми говореше абсолютно нищо, после в съзнанието ми проблесна споменът за твоето участие в подобен мач. Отидох на стадион „Туикнам“, където щеше да се играе мачът, за да разбера с какво си се занимавал, преди да се самоназнача за твоя настойничка и да ти осигуря престижната работа при Филмор. Трибуните бяха претъпкани от народ и едва не ме смазаха, но стоически понесох изпитанието, мислейки си за теб. След внимателно проучване установих, че англичаните са с бели екипи, а отборът на Уелс е издокаран в червено. Когато човекът до мен престана да крещи (добре, че спря, защото лицето му беше посиняло и се страхувах да не се строполи възнак), плахо го попитах: „Бихте ли ме осведомили кой е полузащитникът на английския отбор?“. В този момент играчите притичаха близо до мястото, където седях, и дузина убийци в червени екипи и с жестоки физиономии се

нахвърлиха върху едно кротко наглед момче, което току-що беше затиснало топката с тялото си. Божичко, Джинджър, добре, че си се отървал от тази опасна професия! Кроткото наглед момче се оказа английският полузащитник и доколкото разбрах, да бъде тъпкан и мачкан било част от ежедневието му. Функциите му били да спира атаката на противника, което според мен беше чисто самоубийство. Потръпвам като си помисля, че си се занимавал с такъв жесток спорт. Трябва да благодариш на съдбата, че си в безопасност в ролята си на пръв помощник на Филмор и че ако някой се нахвърли върху теб, можеш да повикаш полицията. Не мога да повярвам, че си участвал в такива безразсъдни начинания. Очевидно притежаваш неподозирани качества.

Завчера, докато пътувах с омнибуса към Пикадили, зърнах пешеходец, който ми се стори познат. Оказа се, че е господин Кармайл. Явно се е върнал в Англия. За щастие той не ме видя. Все още не искам да се срещам с хора, които ми напомнят за Ню Йорк.

Благодаря ти, задето в писмото си ми разказа всички новини, но повече не го прави, моля те. Накара ме да си спомня онова, което се старая да залича от паметта си. Съжалявам, но се случи точно това. Хайде да се уговорим: ще продължа да ти пиша, защото писането ме успокоява, но не желая да ми отговаряш. Съгласен ли си? Сигурна съм, че ще ме разбереш.

Зарадва ме новината, че Филмор и Гладис са се оженили. Не успях да опозная избраницата на брат ми, но мисля, че с нея Фил е извадил голям късмет. Тя е прекрасно момиче. В най-скоро време ще им пиша...

„Лорет и Сие“

Лондон 12 март

Скъпи Джинджър,

В неделния вестник прочетох, че нюйоркската премиера на „Пътят на насладата“ е имала голям успех.

Радвам се, но все пак мисля, че в пресата не бива да се публикува подобна информация, която да ме разстройва. На следващия ден направих нещо глупаво — навярно така постъпва всеки, който е тъжен, самотен и далеч от близките си. Отидох в твоя клуб и попитах за теб. Симпатичен възрастен човек с униформа с бащински тон ме осведоми, че напоследък не си се мяркал и че според него си отсъствал от града, после ме покани да седна, за да провери дали случайно не се намираш в клуба. Повика някакво хлапе, също с униформа, сетне малкият хукна, като пискливо викаше: „Господин Кемп, Господин Кемп!“ Почувствах се странно, когато чух името ти да отеква в далечината. Стана ми неудобно, че им създавам толкова труд; та когато малкият се върна му дадох два пенса — предполагам, че постъпих в разрез с правилата, но хлапето искрено се зарадва.

Господин Фосит продаде модния салон и замина за провинцията, а аз се чудя какво да правя с времето си...

Мънкс Крофтън^[1]

(каквото и да означава това)

Мъч Мидълфорд

Салои

(жаргонно прозвище на Шропшър)

Англия

18 април

Скъпи Джинджър,

Отчаяна съм! Каква полза, че избягах от Ню Йорк, когато Ню Йорк сякаш върви по петите ми и ме откри чак в скривалището ми? Преди около седмица се шляех по Странд и не щеш ли, се сблъсках, с кого мислиш? С Филмор, който вървеше под ръка с господин Кармайл! Не успях да ги заобиколя и да избягам. Първо, братовчед ти вече ме беше забелязал; второ, за да заобиколиш Филмор, ще ти трябва цял ден. Засрамах се заради него, Джинджър. Щях да умра от срам наред Странд! В най-ужасяващите кошмари не си го бях представяла толкова огромен. С

какво ли се храни, та е заприличал на слон? Клетата Гладис! Навярно колчем го погледне, се чувства като ревност на привърженичка на двубрачието!

По всичко личи, че Филмор не се е отказал от грандиозните си планове, защото побърза да ме информира, че ще закупи правата върху най-различни пиеси от английски драматурзи. Сигурно знаеш, че е дошъл да уреди поставянето на „Пътят на насладата“ на лондонска сцена. Отседнал е в „Савой“ и с господин Кармайл ме заведоха там на обяд, нахвърляйки се върху мен като вълци върху заблудено агне. Преживях кошмарни мигове, Филмор непрестанно говореше за Бродуей, докато най-накрая, когато вече беше омел сладкишите и дишайки тежко, се бе полуизлегнал на стола в очакване да поднесат кафето и ликьора, успя да ми вдъхне такава носталгия, че само страхът да не стана за смях ме накара да стисна зъби и да не заплача с глас. Аз съм си виновна — не биваше да стъпвам в „Савой“. Докъдето погледът ми стигаше, всяка маса беше заета от американци. Все едно се намирах в „Астор“.

Навярно трябва да се примиря, щем провидението държи да нарушава душевното ми спокойствие и да пренася Ню Йорк в Англия. Реших да оставя събитията да следват набелязания си път и да оставя всичко в ръцете на съдбата. Преди два дни се озовах в Мънкс Крофтън. Господин Кармайл покани двама ни с Филмор (той проявява необяснима слабост към брат ми), а аз не успях да измисля предлог да му откажа. Пиша ти поредното си послание, докато седя зад бюрото в огромна спалня с камина, удобни кресла и какви ле не още удобства. Филмор отиде да играе голф. В събота се връща в Ню Йорк с „Мавритания“. Косата ми настръхна, когато ме осведоми, че освен с грандиозни театрални постановки, се занимавал и с уреждането на мач в Джърси между шампионите в лека категория, като обещал огромни суми на двамата боксьори. Няма смисъл да го разубеждавам. Щом се опитам, започва да изрежда списък на хората, които са натрупали състояния

от подобни начинания. Освен това разбрах, че злото вече е сторено — мачът щял да се състои след седмица-две. И все пак при мисълта за това ме побиват тръпки.

Е, не бива да се тревожа — станалото, станало. Да сменим темата. Бил ли си в Мънкс Крофтън? Едва ли; сега си спомних как наскоро ми обясниха, че братовчед ти купил имението от някакъв разорен лорд. Надявам се, че не си го виждал. Защото ми се иска да ти го опиша надълго и нашироко. Непрекъснато си задавам въпроса с какво англичаните са заслужили да имат такива райски кътчета. Тъй като съм само една невежа американка, си мислех, че домът на господин Фосит в Сиситър е прекрасен, но сега разбрах, че изобщо не може да се сравни с Мънкс Крофтън. Разбира се, той живее в обикновена провинциална къща, а това тук е имение. Досуц прилича на именията, които са описани в романите от английски автори. Самият ти четеш много и ще разбереш сравнението. Във въпросните романи неизменно ще прочетем следното: „Последните лъчи на слънцето обагряха в червено стените на замъка Г... в Б... шир, намиращ се недалеч от живописното селище Х... и на един хвърлей място от селцето Д...“ Винаги съм си мислила, че Мод, героинята на Тенисън, е живяла в подобно имение. Това е едно от най-красивите кътчета в Англия, влюбена съм в него!

Тръгваш с кола от гарата и след около пет километра се озоваваш пред голяма желязна порта; от двете ѝ страни се издигат каменни колони със скулптури на зверове върху тях. Наблизо се издига симпатична къщичка, от която изскача някакъв старец и вдига ръка за поздрав. Казваш си, че сигурно сте пристигнали и се готвиш да слезеш, но се оказва, че това е само къщичката на пазача — колата отново потегля, изминавайте още около осемдесет километра, пътят лъкатуши през брезови горички, където подскачат зайци, и ливади, по които препускат плахи сърни. Точно когато започваш да си мислиш, че пътуването ще продължи безкрайно, автомобилът отново прави завой и

се приближавате към сградата, макар че огромните дървета още я скриват от погледа.

Постройката е ниска, но огромна, от едната ѝ страна се издигат кула и нещо като тераса с назъбени стени. Навярно навремето от тази тераса са изливали разтопено олово върху нежеланите посетители. Наоколо се разстилат тучни морави, тук-там се издигат дръвчета, в далечината проблясва езеро. Разбира се, сезонът им още не е настъпил, но през юни в градината ще разцъфнат милион рози, а наблизко се издига тухлена стена, отвъд която се намират зеленчуковите лехи. Тази сутрин предприех нещо като изследователска експедиция. Имението е огромно, има парници и дори малка ферма, където видях толкова симпатични кученца, че ми идваше да ги разцелувам. Имаше и грамадна сънлива котка, която примигваше от слънцето и позволяваше на кутретата да се разхождат по гърба ѝ. Цареше тишина, струваше ми се, че чувам как семената покълват в земята. А дроздовете и косовете. О, Джинджър, тук е божествено.

Разбира се, има нещо, което не ми позволява да нарека имението истински рай на земята. Спомням си един цитат, който е най-подходящ за случая: „Всяка гледка за окото е радост и сал човекът пейзажа загрозява“. Е, може би „загрозява“ е твърде силно казано, но във всеки случай обитателите на този рай са големи досадници. Едва сега разбирам защо си в непрекъснат конфликт с роднините ти. Имах честта да се запозная с всички, тъй като ненадейно масово се изтърсиха тук, включително чичо Доналд. Не разбирам дали им е навик да се движат в комплект или случайно съм попаднала на някакво семейно сборище. Когато първата вечер отидох в гостната, помещението се пукаше по шевовете — не само заради присъствието на Филмор, но защото навсякъде цъкаха чичовци и лели. Почувствах се като лъвче, хвърлено в яма, пълна с Данииловци.^[2] Осъзнах защо роднините ти толкова те плашат. Тези хора имат навик да се взират в човек така, сякаш е най-големият престъпник. Разбира се, тактиката

им не ми влияе, тъй като нямам какво да крия, но си представям какво изтезание е било за теб, защото вечно имаш гузна съвест. Сигурна съм, че си се чувствал кошмарно.

Между другото изпращането на настоящето писмо доста ще ме затрудни — все едно че участвам в пиеса за Гражданската война и се налага да пренеса важно съобщение през вражеските линии. Тук е прието писмата да се оставят на масичката в коридора, като всеки следобед прислужник ги събира, яхва велосипеда си и ги занася в селото. Но ако се подчиня на обичая, твърде възможно е посланието ми да бъде видно я от някоя леля, а от някой чичо, след което всички ще ме намразят, защото е истинско престъпление да си кореспондирам с неблагодарник и мързеливец като теб. Ще се превърна в парий. Поне така си мисля, съдейки по начина, по който роднините ти реагираха при споменаване на името ти снощи, по време на вечеря. Подложиха те на безмилостна критика, като първенството в одумването държеше чичо Доналд. Опитах се да те защитя, като казах, че те познавам и че съзирам в теб качества, донякъде причисляващи те към човешкия род, при което настъпи гробна тишина и всички се вторачиха в мен, сякаш за да ми докажат колко греша и доколко съм заблудена от моминската ми неопитност. Явно смятаха, че младо и невинно девойче като мен е неспособно да разбере истинската низост на разни отрепки. Не си достоен да разговаряш с мен, защото най-доброжелателната забележка по твой адрес бе, че петниш човешката раса. Съобщавам ти всичко това, за да не си въобразиш, че роднините отново са те заобичали. Ако изобщо си го помислил, жестоко си се заблудил.

Та както казвах, ще се наложи да използвам специална тактика за изпращане на писмото. Лично ще го занеса в пощата, стига да успея да се измъкна от имението. Сигурно ще ми е доста трудно, тъй като незнайно защо съм център на вниманието. Когато не съм потърсила убежище в стаята си (поне там ме оставят на спокойствие), до мен

изникват ту чичовци, ту лели, които умират от желание да си побъбрят с мен. Понякога ми се струва, че претеглят качествата ми на кантар. Е, нека ме оценяват, щом си нямат друга работа.

Време е да се преоблека за вечеря. Довиждане.

Твоя Сали, която е в процес на претегляне.

RS. Имаш пълно право за мустаците на чичо Доналд, но не съм съгласна, че старецът е за окайване. Мисля, че нарочно потапя космарлаците си в супата.

Само за момента Монкс Крофтън,
Мъч Мидълфорд,
Салои,
Англия 20 април

Скъпи Джинджър,

Заминавам оттук още днес. Изпаднах в немилост. Роднините ме стрелкат с убийствени погледи и не благоволяват да разговарят с мен. Чичо Доналд е враждебно настроен към мен. Навярно предполагаш какво се е случило. Вината е изцяло моя — трябваше да се досетя какво ще стане. Едва сега осъзнавам, че неприятното предчувствие никога не ме е напускало.

Филмор още е в неведение, защото замина малко преди тъжната случка. Скоро ще го видя — реших да се върна и да приема фактите. Проява на слабост е да бягам и да се крия в Англия. Освен това се чувствам много по-добре и мисля, че мога да застана лице срещу лице с призраците на миналото. Поне ще опитам. Мисля, че с теб ще се видим скоро след като получиш посланието ми.

Ще пусна писмото в Лондон и може би ще пристигне със същия параход, с който ще пътувам и аз. Май няма смисъл да ти пиша, но искам да се занимавам с нещо, докато затворена в стаята си, чакам колата, която ще ме отведе до гарата. Чувам приглушени гласове. Може би роднините ме одумват. Казват, че поначало не съм им била симпатична. Пет пари не давам за мнението им!

Твоя Сали, която дисциплинирано се отправя към
външната врата.

---

[1] Monks Crofton — монашеско имение (англ.). — Б.пр. ↑

[2] Авторът прави алюзия с прочутата Библейска притча за Даниил, когото по несправедливо обвинение осъдили да бъде разкъсан от лъвовете. — Бел.пр. ↑

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА
СТРАННОТО ПОВЕДЕНИЕ НА ЕДИН
СПАРИНГ-ПАРТНЬОР

1.

На сутринта след завръщането си в Ню Йорк Сали седеше в дневната си, чувствайки се като човек, застанал в зимно утро на брега на езеро, който най-сетне се е пристрашил да се гмурне в студената вода. Мъката ѝ беше преминала, но знаеше, че е постъпила правилно. Ако искаше щастие, трябват да се пребори за него, а през последните месеци беше избягвала битката. Сега беше скочила в езерото и беше готова на всичко. Връщането към действителността ѝ причиняват болка и тя беше готова да я приеме, защото ѝ действаше стимулиращо. Много по-страшна щеше да бъде меланхолията, която задушаваше емоциите и водеше до безразличие. Сали се чувстваше бодра и изпълнена с желание за борба.

Беше приключила с разопаковането и подреждането на багажа. Следващата ѝ стъпка щеше да бъде срещата с Джинджър. Внезапно изпита непреодолимо желание да поговори с червенокосия си приятел. Искрените му чувства щяха да я подкрепят в този тежък момент. Съжали, че не му е изпратила телеграма, та да я посрещне на пристанището. Престоят в неуютното митническо помещение беше изчерпал силите ѝ, ненадейно се бе почувствала самотна и изоставена.

Погледна ръчния си часовник и с изненада установи, че още няма пладне. Реши да посети Джинджър на работното му място и да го помоли да я заведе на обяд. Сложи си шапката и излезе.

Безмилостната ръка на промяната, която никога не остава бездейна в Ню Йорк, по време на отсъствието на Сали не беше пощадила и персонала на „Театрална труппа «Филмор Николас» ООД“. Когато влезе в приемната, я посрещна напълно непознат юноша, очевидно изпълняващ функции на младежа, с когото беше установила толкова дружески отношения при последното си посещение. Подобно на предшественика си и този притежаваше богата колекция от младежки пъпки, но с това приликата между двамата се изчерпваше. Новият служител беше неприветлив и се държеше така, сякаш подозираше някакъв заговор срещу скромната му личност. Вторачи се

в Сали, като че я беше заловил да краде попивателната хартия, после със сприхав тон поиска да узнае целта на посещението ѝ.

— Търся господин Кемп.

Пъпчивият важно почеса бузата си с линията. Наблюдавайки превзетите му маниери, никой не би предположил, че миг преди Сали да влезе, се беше опитвал да закрепил линията върху брадичката си, докато едновременно жонглираше с две преспапиета. Макар да изглеждаше, че човешките слабости са му чужди, юношата тайно мечтаеше да стане вариететен актьор.

— Как е името? — с леден тон попита той.

— Николас. Сестра съм на господин Николас.

При предишното ѝ посещение същото съобщение беше довело до печален резултат, ала днес не се случи нищо подобно. Думите ѝ сякаш улучиха момчето като куршум. То подскочи, зяпна от изненада и изпусна линията. Наведе се да я вземе, като междувременно се съвзе напълно. Едва не беше направил гаф. Пет пари не даваше за името на посетителката, просто беше поискал тя да повтори фамилията на човека, когото търсеше. Внезапно пъпчивият осъзна, че е извадил невероятен късмет. Неуспешните опити да жонглира с преспапиетата, балансирайки линията върху брадичката си, го бяха раздразнили и той се канеше да изкара яда си на младата жена, която беше дръзнала да прекъсне сериозните му занимания. Ала щом разбра, че именно сестрата на шефа отнема от драгоценното му време, поведението му драстично се промени. Когато се наведе за линията, мрачното му изражение можеше да се сравни с буреносен облак, ала щом се върна в перпендикулярно положение, лицето му беше озарено от подкупваща усмивка. Сякаш слънчеви лъчи ненадейно бяха проникнали през вечната лондонска мъгла.

— Заповядайте, седнете — покани я със заучена учтивост и дори избърса с ръкава си стола. После добави, че тази сутрин времето било прекрасно.

— Благодаря — отвърна Сали. — Ще съобщите ли на брат ми, че съм тук?

— Господин Николас отсъства, госпожице — заяви пъпчивият, придавайки си опечалено изражение, задето трябваше да разочарова посетителката. — Върна се от пътуването си, но в момента не е в кабинета си.

— Всъщност не търся него, а господин Кемп.

— Господин Кемп ли?

— Точно така.

Младежът чак помръкна от съжаление, че не може да послужи на сестрата на шефа.

— Тук нямаме човек с такова име — отговори е извинителен тон.

— Не може да бъде... Сали внезапно млъкна. Сърцето ѝ се сви от ужасяващо предчувствие. — Откога си тук?

— От сутринта, госпожице.

— Интересува ме откога работиш за Филмор?

— Повече от месец, мадам.

— И през този месец господин Кемп не е идвал тук, така ли?

— Не съм чувал името му. На какво прилича тоз човек? Искам да кажа... опишете го.

— Има яркочервена коса.

— Никога не съм го виждал — отсече хлапакът.

Жестоката истина позашемети Сали. Почувства угризения на съвестта, задето беше заминала — би трябвало да предположи какво ще се случи. След като беше оставила бедният Джинджър сам да се оправя в живота, той отново се беше оплескал. И този път оплескването беше по-грандиозно от всякога, защото Филмор едва ли щеше да изгони без основателна причина протежето на скъпата си сестра.

— Къде е господин Николас? — обърна се тя към пъпчивия. Беше убедена, че само Филмор може да ѝ обясни какво се е случило. — Май чух да казваш, че е излязъл.

— Бога ми, наистина излезе, госпожице — заяви младежът със завладяваща откровеност. — Преди половин час замина с автомобила си за Уайт Плейнс.

— Уайт Плейнс, ли? Защо?

Юношата беше забравил първоначалното си раздражение и с удоволствие поведе разговор с посетителката. По принцип предпочиташе да бъде сам и мразеше да нарушават спокойствието му, защото всеки, който е избрал трудната професия на жонгльор, трябва да се упражнява при всяка възможност, ала Сали му беше направила толкова благоприятно впечатление, че беше готов да разговаря с нея цял ден.

— Ако питате мен, сигурно е отишъл да хвърли едно око на Бъгс Бътлър.

— Чий иконом^[1]? — недоумяващо попита тя.

Пъпчивият снизходително се усмихна. Макар да беше почитател на нежния пол, осъзнаваше, че жените бъкел не разбират от най-важните неща в живота. Не ги обвиняваше и беше готов да се примири с тази им слабост, защото природата ги беше създала глуповати.

— Бъгс Бътлър тренира в Уайт Плейнс — търпеливо обясни той.

— Кой е този Бъгс Бътлър?

Младежът отново се навъси. Въпросът на Сали беше засегнал чувствителна струна в душата му.

— Точно в това е въпросът! — пламенно възкликна той, забравяйки във възбудата си почитателното си отношение към сестрата на шефа. — Кой е той? Всеки, който има малко мозък в главата, ще задава същия въпрос. Кого е победил Бъгс Бътлър?

— Нямам представа — смутено промърмори Сали, защото младежът изпитателно се взираше в нея и сякаш очакваше отговора ѝ.

— Никой, ето кого! — разпалено обясни пъпчивият. — Записал е няколко победи срещу пълни инвалиди, дето никой не ги е чувал, с изключение на Мълинс Циклопа, пък даже и тогава на тоз некадърник му трябваха цели петнайсет рунда, докато спечели по точки. Шефът се кани да го изправи срещу шампиона, ама мен ако питате, истинският претендент е Кривокракия Бинс. Той свали Циклопа още в петия. Честно казано — продължи юношата с ироничния тон на човек, който се присмива на глупостта на събратята си, — готов съм да заложа двата долара, дето са в малкото ми джобче, че Бъгс Бътлър няма да издържи и шест рунда срещу Лу Лукас.

Едва сега на Сали започна да ѝ просветва.

— О, разбрах, Бъгс... тоест господин Бътлър е боксьорът, към който брат ми проявява интерес.

— Абсолютно! Ще се бие срещу Лу Лукас, който е шампион в лека категория. Той е „перо“.

— Така ли? — промълви Сали. Хлапакът имаше неприятния навик да се взира в нея с наклонена глава, като че очакваше да му отговори.

— Точно така! — натъртено обяви той. — Лу Лукас е върхът. Едно време ми беше съсед — добави, сякаш това беше най-силното

доказателство за успеха на неговия кумир. — Виждал съм майка му поне сто пъти, стояли сме един до друг, както сега с вас. Може ли скапаняк като Бъгс Бътлър да победи такова величие?

— Мисля, че шансовете му са нищожни.

— Вие го казахте — доволно промълви пъпчивият и направи неуспешен опит да убие мухата, която най-безразсъдно беше кацнала върху попивателната хартия.

Настъпи тишина. Сали понечи да стане.

— И още нещо — каза пъпчивият, който не можеше току-тъй да приключи любимата си тема. — Способен ли е Бъгс Бътлър да направи сто трийсет и пет обиколки на ринга, без да капне от умора?

— Струва ми се, че ще му бъде доста трудно.

— Знаячите казват, че бил умен. — Боксовият експерт иронично се изсмя. — За какво му е толкова акъл, като не може да нокаутира и дете?

— Май господин Бътлър не ти е симпатичен, а?

— Нямам нищо против него — снизходително обяви хлапакът. — Само мисля, че Лу Лукас не е лъжица за неговата уста, тъй да се каже.

Сали се изправи, макар разговорът ѝ с младежа да беше изключително интересен и поучителен, предстояха ѝ по-важни задачи.

— Как да открия брат ми, когато пристигна в Уайт Плейнс?

— Всеки ще ви покаже тренировъчния лагер. Ако побързате, ще хванете влака, който пътува в тази посока.

— Много благодаря.

— Пак заповядайте.

Пъпчивият ѝ отвори вратата със старомодна учтивост, хванала ръжда поради неупотреба; сетне с вид на човек, който се връща към работата си след приятен, но повърхностен разговор, отново взе преспапиетата и грижливо закрепил линията върху повдигнатата си брадичка.

---

[1] Butler — иконом (англ.). — Б.пр. ↑

2.

Филмор облекчено въздъхна и понечи тихом мълком да се изниже от тренировъчната зала. Половината от огромното помещение служеше като хамбар, на стените бяха окачени разнообразни гимнастически приспособления, а широкото пространство в средата на залата беше оградено с въжета. Около този приспособен ринг се бяха струпали хора, които сякаш очакваха да се случи нещо интересно. Отдавна забравени са дните, когато тренировките на прочутите боксьори се провеждаха при пълна секретност. Във времената, когато всичко се продава, срещу петдесет цента можеш до насита да се нагледаш на любимеца си. Днес на тренировката присъстваха четиридесетина зяпачи, но за огромно съжаление на Лестър Бъроуз, изпълняваш длъжността менажер на прочутия Бъгс Бътлър, не всички бяха платили таксата. Мнозина от присъстващите бяха представители на пресата, поради което минаваха гратис; от журналистите се очакваше да перифразират и да придадат изисканост на нецензурните закани на господин Бътлър по адрес на противника му, съобщавайки на читателите, че претендентът е казал: „Намирам се в блестяща физическа форма и не изпитвам страх от предстоящата схватка.“ Художниците пък щяха да го изрисуват гол до кръста и с огромни стъпала, достойни за някой великан.

Филмор почувства облекчение, защото в продължение на четвърт час беше принуден да слуша монолога на бърбивия господин Бъроуз, докато най-сетне повикаха менажера по въпрос, изискващ неговото внимание, и той освободи заклещения си пленник, който примираше от глад. Бедният Филмор толкова беше бързал да присъства на последната тренировка (мачът щеше да се състои на следващия ден), че беше забравил да обядва.

Ето защо забърза към вратата, където се сблъска със Сали. Точно в този момент се беше обърнал и не я видя, но внезапно чу гласа ѝ:

— Здравей, Филмор.

Макар да говореше тихо, дори избухване на бомба едва ли щеше да се отрази така пагубно на самообладанието на брат ѝ. Той подскочи

като ужилен, при което се извиси на десетина сантиметра от пода и се обърна към нея. Имаше странното усещане, че някой бърника с пръчка из нервната му система. Опита да си поеме дъх и навлажни устни с върха на езика си, без да откъсва поглед от Сали.

В моменти на слабост великите хора заслужават съжаление вместо презрение.

Изненадата на Филмор, която го бе накарала да подскочи като газела, беше напълно оправдана. Само преди седмица се беше разделил със сестра си, която дори не беше намекнала, че възнамерява да напусне Англия, графство Шропшир и Мънкс Крофтън. Но ето че незнайно как се беше озовала в Уайт Плейнс, щата Ню Йорк, и му шепнеше в ухото, без да си направи труда да го потупа по рамото, за да го предупреди за присъствието си. Нищо чудно, че Филмор беше сащисан. И нищо чудно, че щом възвърна способността си да размишлява, сърцето му се вледени от ужасно предчувствие.

Той не беше глупак и знаеше какво означава поканата за гостуване в Мънкс Крофтън. Отминали са времената, когато кандидат-женихът се е обръщал към най-близкия роднина на избраницата си за разрешение да я ухажда, но когато той я кани заедно с най-близкия ѝ роднина в имението си и събира цялата рода, за да им я представи, спокойно може да се твърди, че нещата са излезли извън областта на предположенията. Проницателният Филмор се беше досетил, че Брус Кармайл е влюбен в Сали, и вече виждаше как се сгодяват, а той им дава братската си благословия. Но сега беше ясно като бял ден, че се е случило нещо фатално. Както поканата в Мънкс Крофтън означаваше само едно, то и ненадейната поява на Сали в Уайт Плейнс можеше да се тълкува само по един начин.

— Сали! — дрезгаво прошепна той, имаше усещането, че някой го е стиснал за гърлото. — Какво, какво.

— Изплаших ли те? Извинявай.

— Какво търсиш тук? Защо не си в Англия?

Младата жена се престори на заинтригувана от тълпата около боксовия ринг.

— Реших, че е време да се върна в Америка. Климатът в Монкс Крофтън вече не ми понасяше.

— Нима намекваш, че...

— Точно така. Не желая да обсъждаме този въпрос.

— Нима намекваш — упорито продължи Филмор, — че Кармайл ти е предложил да се омъжиш за него, а ти си отказала?

Тя се изчерви.

— Мисля, че не е редно да обсъждаме този въпрос, но щом толкова настояваш, ще ти кажа: точно това се случи.

Филмор беше завладян от неописуемо отчаяние, което сграбчи сърцето му с ледената си ръка. В него се затвърди убеждението, че на света няма по-твърдоглаво същество от сестра му. До този момент всичко вървеше според плана му, който беше направо съвършен; и през ум не му минаваше, че Сали може да провали замисъла му, като откаже да изиграе определената ѝ роля. Бракът ѝ с Кармайл безсъмнено щеше да бъде най-големият ѝ успех в живота. Не само огромното богатство на Брус караше Филмор да лелее този брак, макар че щеше да си изкриви душата, ако отрече, че перспективата в качеството си на зет да има достъп до банковата сметка на Кармайл, го караше да вижда бъдещето в розова светлина. Освен това искрено харесваше и уважаваше кандидата на Сали. Допадаше му аристократичната резервираност на Брус Кармайл. Намираще го за добре възпитан и изключително трезвомислещ — накратко, за идеален съпруг за Сали. А сега тази твърдоглавка беше объркала сметките му, проявявайки своенравието, характерно за иначе прекрасните представителки на нежния пол.

— Но защо?

— О, Фил! — Сали очакваше, че осъзнаването на жестоката истина ще предизвика подобни симптоми, но когато очакванията ѝ се потвърдиха, поведението на брат ѝ я раздразни. — Причината е повече от ясна.

— Не го харесваш, така ли?

— Не знам. Но със сигурност не го харесвам достатъчно, че да се омъжа за него.

— Кармайл е много свестен човек.

— Нима? Щом казваш.

Вълчийт глад на Филмор за момент взе превес над душевните му терзания.

— Да отидем в хотела и да поговорим. Ще поръчам обяд и...

— Не съм гладна, благодаря.

— Не си гладна ли? — смаяно попита той. Хрумвала му беше мисълта, че по света има ексцентрични личности, които не изпитват глад, но сега за пръв път се срещаше с тяхна представителка. — А пък аз имам вълчи апетит.

— Тогава отиди да обядваш.

— Добре, но искам да поговорим.

Очевидно желанието му за разговори се споделяше и от някакъв дребен човечец с вид на спортист. Непознатият беше издокаран с кариран костюм, за който шивачът навярно е твърдял, че му придава вид на важна клечка, а на главата си, в разрез с всички условности, носеше кафяво бомбе. Господин Лестър Бъроуз беше разрешил възникналия проблем и изгаряше от нетърпение да поднови хвалебствията си относно своя питомец.

— Ама господин Николас, какво чакате? Бъгс е готов за мача със спаринг-партньор.

Той въпросително изгледа Сали.

— Запознайте се, това е сестра ми — от немай-къде я представи Филмор. — А това е господин Бъроуз, менажерът на Бъгс Бътлър.

— Здравейте — каза Сали.

— Приятно ми е — откликна нисичкият господин. — Слушайте...

— Тъкмо се канех да отскоча до хотела и да хапна нещо — прекъсна го Филмор.

Менажерът го сграбчи за ревера, очите му искряха от възбуда.

— Ще хапнеш, ще хапнеш, ама преди това трябва да ти кажа нещо. Не си виждал как действа моето момче, когато е във форма. Кълна се, че в момента е истински връх. Той е магьосник! Вълшебник! Заучил е един удар с лявата ръка, който...

Филмор отчаяно погледна Сали и тя се смили над него. Възнамеряваше да го разпита защо е уволнил Джинджър — и Бог да му е на помощ, ако обяснението му не беше задоволително — но все пак ѝ беше брат и в момента имаше нужда от помощ.

— Бъгс е най-добрият в лека категория и мога да го сравня само с Джо Ганс — разпалено продължи Бъроуз. — Заявявам го най-авторитетно, а знаете, че разбирам от боксьори. Той може...

— А може ли да обиколи сто трийсет и пет пъти ринга, без да се умори? — прекъсна го Сали.

Думите ѝ оказаха поразително въздействие върху дребничкия менажер. Пусна ревера на Филмор като изтощен булдог, който разхлабва захапката си, и зяпна от изумление. Така би реагирал прочут математик, ако дете му зададеше за решаване непонятна задача от висшата алгебра. И преди беше срещал същества от женски пол, проявяващи интерес към бокса — когато беше млад и прочут състезател в лека категория, първата от трите му съпруги винаги сядаше на първия ред и използвайки жаргон, познат само в спортните среди, го насърчаваше да проникне през блокадата на съперника си — ала нищо в изисканите маниери на Сали не му беше подсказало, че тя е сред истинските познавачи на мъжественния спорт. Докато изумен се взираше в нея, Филмор незабелязано се изниза, като птица, изтръгнала се от хипнотизиращия поглед на змия. Нещо му подсказваше, че не бива да оставя сестра си сама в бохемската обстановка на тренировъчния лагер, но инстинктът му за самосъхранение надделя над гласа на разума. Беше закусил много рано и ако не хапнеше незабавно, със сигурност щеше да загине от гладна смърт.

— Какво-о-оо? — проточи глас господин Бъроуз, който се бе посъвзел от смайването си.

— Необходими са му били цели петнайсет рунда, докато спечели по точка срещу Мълинс Циклопа — назидателно продължи Сали, — а Кривокракия Бинс...

— Тук има някакво недоразумение — запротестира окопитилият се менажер. — Слушайте, не бива да вярвате на вестникарските писания. Реферът свиреше против нас — веднъж Циклопа беше в нокдаун повече от трийсет секунди, ама не го обявиха за победен. Божичко, в някои градове реферите са толкова гадни, че трябва да убиеш съперника, за да ти присъдят победа по точки. Та както казвах, не успяха да ни свият мръсен номер и накрая класираха моето момче, щото беше сто класи над Циклопа. Виждали ли сте Бъгс, мадам?

Сали призна, че не е имала това щастие. Господин Бъроуз, чийто ентузиазъм отново се беше разпалил, извади от вътрешния си джоб фотография, тикна я в ръката на младата жена и гордо заяви:

— Това е моето момче. Хубавичко го разгледайте — и кажете не е ли върхът.

На снимката се виждаше млад мъж с повече от оскъдно облекло, който беше приведен в неестествена поза, сякаш го беше свил

стомахът.

— Сегичка ще го повикам да ви даде автограф — продължи менажерът, преди Сали да е осъзнала факта, че това творение на фотографското изкуство ѝ е подарено, не дадено назаем. — Хей, Бъгс, ела за малко.

Загърнатият с халат младеж, който разговаряше със свои почитатели, скупчили се до ринга, се обърна и бавно тръгна към менажера си, но когато забеляза Сали, ускори крачка. Обожаваше красивите жени.

— Бъгс, това е госпожица Николас, която е дошла да наблюдава тренировката — обясни господин Бъроуз, после се обърна към Сали: — Мадам, запознайте се с бъдещия световен шампион в лека категория.

Сали установи, че на снимката боксьорът изглежда много по-привлекателен. В действителност беше изключително отблъскващ. Тънките му устни загатваха за жестокост, погледът му изразяваше студено самодоволство; цялото му същество излъчваше нещо злоещо. Не ѝ допадна и наглата му усмивка, ала се постара да прикрие неприязънта си, като каза:

— Надявам се да победите, господин Бъгс.

Принудената ѝ усмивка разсея първоначалните съмнения на бъдещия световен шампион, който бе убеден, че нито една жена не може да устои на чара му. Убеден беше, че мацката си пада по него. Той изпъчи гърди и самодоволно отвърна:

— Сто процента гаранция.

Господин Бъроуз погледна часовника си.

— Време е, Бъгс.

Бъдещият шампион изостави похвалното си занимание да сваля с поглед Сали и извърна очи към зрителите. Намръщи се, като забеляза, че не са многобройни и че поне една трета бяха гратисчии от вестниците.

— Добре — промърмори с отегчен вид, но настроението му се повдигна, щом отново погледна към младата жена. Зрителите може да бяха малко, но му стигаше, че ще го наблюдава госпожица Николас, която очевидно си падаше по него.

— Като начало ще изиграя няколко рунда с Червенушко — заяви той. — Знаеш ли къде се е дянал? Никога не е наблизо, когато ми

потрябва.

— Ще го намеря — обади се господин Бъроуз. — Сигурно е тук някъде.

— Ще му дам да разбере кой тук е шефът — процеди през зъби Бъгс. — Станал е прекалено нахален.

Менажерът отпраши да търси онзи, който наричаха Червенушко, а боксьорът удостои Сали с поредната си нагла усмивка и се провря под въжетата. Сред публиката настъпи раздвижване, само журналистите, които всеки ден имаха удоволствието да наблюдават подобни гледки, не проявиха признаци на интерес. След малко господин Бъроуз се появи, тикайки пред себе си младеж, който се събличаше в движение и Сали не успя да види лицето му, но забеляза, че беше добре сложен, с широки рамене.

Младежът най-сетне свали пуловера си. Разрошената му яркочервена коса сякаш освети помещението. Сали неволно възкликна от изненада и мнозина от присъстващите любопитно я изгледаха. Рижавият младеж, който се навеждаше за ръкавиците си, стреснато се изправи, втренчи се в нея, сякаш не вярваше на очите си, а лицето му се зачерви като домати.

Сигурно щеше да остане така дълго време, но енергичният менажер нетърпеливо го подкани:

— Какво чакаш! Хайде, размърдай се.

Джинджър Кемп се сепна като сомнамбул, когато внезапно са събудили; поокопити се и бавно започна да нахлузва ръкавиците. Не се осмеляваше да погледне към Сали, а симпатичното му лице беше придобило цвета на косата му.

Младата жена хвана за лакътя господин Бъроуз. Дребничкият джентълмен раздражено се обърна, ала като видя кой го безпокои, разсеяно се усмихна.

— Кой, оня ли? — промърмори в отговор на въпроса, който Сали шепнешком му беше задала. — А, никой известен — един от спаринг-партньорите на Бъгс.

— Но...

Ала менажерът, който се беше напрегнал в очакване на изявите на питомеца си, я прекъсна:

— Извинете, госпожице, но трябва да играя ролята на рефер. Хайде, момчета, нямаме време за губене.

Сали се отдръпна. Чувстваше са като атеист, присъстващ на изпълнението на странен ритуал. Боксът беше спорт само за мъже и присъствието на представителките на нежния пол не беше желателно. Почувства се нищожна, същевременно имаше усещането, че тук не ѝ е мястото, досущ като кученце, което случайно е влязло в църква. За пръв път присъстваше на тренировка по бокс и тържественият вид на участниците ѝ вдъхна неизказано страхопочитание.

Погледна към Джинджър, който стоеше в противоположния ъгъл на ринга и задълбочено сгъваше и разгъваше дрехите си, преструвайки се, че не я забелязва. Нямаше смисъл да го заговаря — той се държеше като човек, откъснат от реалния свят. Продължи изумено да го наблюдава, а Джинджър смутено запристъпва от крак на крак и се втренчи в ръкавиците си.

Господин Бътлър, който междувременно беше свалил халата си и след няколко гимнастически упражнения с престорена небрежност беше сложил ръкавиците си, запълваше времето с боксиране с въображаем партньор. Ритмично се движеше напред-назад, ту рязко се навеждаше, ту нанасяше удар и докато го наблюдаваше, Сали разбра, че е надарен с животинска сила. Побиха я ледени тръпки. Докато беше по халат, Бъгс изглеждаше като опасен тип, с когото е по-добре да си нямаш работа, ала щом остана по трико, очертаващо огромните му мускули внезапно придоби зловещ и ужасяващ вид, сякаш се беше превърнал в машина за унищожение, в пантера с човешки образ.

Впечатленията на Сали не се споделяха от шишкавия човек с изпъкнали като на жабок очи, който стоеше до нея и очевидно не смяташе Бъгс за опасен и зловещ. Вероятно беше един от „знаячите“, които беше споменал пъпчивият боксов експерт, и поведението му подсказваше, че не е доволен от показаното на ринга.

— Бива си го да се боксира с въображаем противник! — иронично възкликна той на събеседника си. — И мен ме бива да танцувам фокстрот, когато нямам партньорка, дето ми се мотае в краката. Ама ще го видим, като му ударят един силен тупаник.

Приятелят му, който очевидно също се славеше като голям експерт, кимна и лаконично изрече:

— Тъй си е.

— Лу Лукас също е много подвижен и ударите му са страхотни — продължи знаяч номер едно.

— Тъй си е — беше коментарът на събеседника му.

— Бъгс се мисли за голяма работа, само защото е пребил неколцина некадърни спаринг-партньори — пренебрежително отбеляза първият.

— Тъй си е — съгласи се знаяч номер две.

Макар че смисълът на забележките им остана загадка за Сали, разговорът между двамата специалисти я поуспокои, дори за момент престана да гледа на Джинджър като на мъченик, очакващ да бъде разкъсан от лъвовете. Господин Бътлър явно не беше толкова опасен. Ала облекчението ѝ не трая дълго.

— Не се съмнявам, че ще направи на кайма онзи червенокос мухльо — продължи знаяч номер едно. — Страшно го бива да смазва спаринг-партньорите си. Но доста ще се поозори с Лу Лукас, който...

Сали не се интересуваше от Лу Лукас. Отново беше обзета от вледеняващ страх. Двамата познавачи на най-мъжкия спорт нямаха добро мнение за качеството на Бъгс, но бяха убедени, че той ще смаже Джинджър. Каза си, че веднага трябва да се махне оттук, но нещо по-силно от волята ѝ попречи да помръдне и тя остана неподвижна, вперила отчаян поглед в ринга.

— Готов ли си, Бъгс? — попита господин Бъроуз.

Бъдещият шампион небрежно кимна.

— Давай!

Джинджър престана да разглежда ръкавиците си и тръгна към центъра на ринга.

4.

Боксът е единствената хуманитарна професия, при която разликата между аматьора и професионалистът е от небето до земята. Във всяка друга област лайкът има минимален шанс успешно да съперничи на човека, избрал за свой занаят онова, което за аматьора е само спорт, но не и в бокса. С поведението си Бъгс Бътлър подсказваше, че от все сърце подкрепя тази теория. Малко е да се каже, че беше самонадеян; държеше се с нехайната самоувереност на дете, което се кани да разбие с чук Ноевия ковчег. Може да му бяха необходими цели петнайсет рунда да победи Мълинс Циклопа, когото Кривокракия Бинс беше ступал само за шест, но що се касае до пребиваването на спаринг-партньор, и то аматьор, господин Бътлър нямаше равен на себе си. Беше по-силният на ринга и изгаряше от желание да демонстрира превъзходството си. Беше заел любимата си приведена поза, но внезапно се стрелна като гърмяща змия и преодолявайки гарда на Джинджър, му нанесе лек удар. После отново се приведе и пъргаво заподскача напред-назад с благородното намерение да покаже на зрителите — гратисчии и платили таксата от петдесет цента — какво означава да умееш да работиш с краката. Тази му способност беше едно от нещата, с които се гордееше.

Наречието „леко“ изразява доста относително понятие, а ударът, след който върху скулата на Джинджър цъфна червено петно, предизвика различни реакции. Самият Джинджър прояви стоическо безразличие. Сали, която бе потресена до дъното на душата си, сграбчи въжето, обграждащо ринга, за да не падне. Дватамата знаячи иронично се подсмиваха. Като експерти по размазващите удари ситуацията им се бе сторила смехотворна. Очевидно се придържаха към поговорката „На чужд гръб и сто тояги са малко“, поради което крошето изобщо не им направи впечатление. Последваха още два точни удара, които също не ги трогнаха.

— Тоя Бъгс хич го няма — заключи знаяч номер едно.

— Тъй си е — съгласи се колегата му.

Но дори да чу отправената към него критика — което беше твърде вероятно, тъй като експертите не си направиха труда да разговарят шепнешком — Бъгс ни най-малко не се притесни. Имаше си план. Бе вдъхновен от присъствието на красивата непозната и щеше да ѝ демонстрира способностите си. Момичетата харесваха финеса. Всеки простак може да връхлети върху противника и да му смачка фасона, но колцина умеят да победят с вещина и брилянтна техника? „Май не са много“ — помисли си господин Бътлър, отново се приведе и направи лъжливо движение.

Нещо го цапардоса по носа, накара го да се олюее, а очите му внезапно се насълзиха. Отскочи назад и смаяно, дори някак огорчено, се втренчи в Джинджър. До този момент не го смяташе за активен участник в сцената, а ударът, който червенокосият му беше нанесъл, бе проява на невъзпитание. Ответните удари бяха забранени на спаринг-партньорите.

Ако бе склонен към самокритичност, щеше да признае, че вината е изцяло негова. Безусловно беше проявил фатална небрежност. Докато се привеждаше, за миг беше погледнал към Сали, за да провери дали тя се възхищава от умопомрачителната му техника, поради което бе наказан. Но тъй като не беше от самокритичните, случилото се го вбеси. Понесе се по ринга, обмисляйки ситуацията. И колкото повече я обмисляше, поведението на червенокосия му се струваше все по-непростимо. В съзнанието му се зароди план за отмъщение.

И Джинджър не му мислеше доброто. Преживелиците му като спаринг-партньор съвсем не бяха приятни, но до този момент не беше изпитал омраза към работодателя си. Бъгс Бътлър редовно го натупваше по време на тренировките, но го правеше без капчица злоба, поради което Джинджър стоически понасяше ежедневния побой и си казваше, че за това му плащат. Ала днес беше различно. С небрежните си удари господин Бътлър целеше да го унижи, да го направи за смях пред публиката, а щом се досети кой е сред зрителите, Джинджър така се разгневи, че вече не мислеше за последствията. Осъзнаваше, че няма никакъв шанс срещу вероятния световен шампион, но не възнамеряваше да се предаде без бой и да се изложи пред Сали. Дори да паднеше в неравната битка, щеше да загине с чест. Прилагайки на дело мислите си, като заби дясно кроше в корема на претендента, при което последният се вкопчи в него, а двамата

специалисти иронично се изсмяха, изразявайки недоволството си от зле разиграния фарс.

— Мамка му, кво ти става? — гневно прошепна евентуалният световен шампион, докато „прегръщаше“ Джинджър. — Кво си намислил, тъпако?

Червенокосият запази гробно мълчание. Стискаше зъби, а буйният му темперамент, който вървеше в комплект с рижавата му коса, беше достигнал точката на кипене. Избегна силен прав удар, който профуча на милиметри от брадичката му, и се втурна в атака. Ляво кроше на противника му го накара да се олюлее, но беше прекалено високо и не нанесе съществени поражения. Сетне, като по магия, великият Бъгс Бътлър се оказа притиснат до въжетата, а когато опита да отскочи встрани, за миг откри гарда си и силен удар го повали на ринга.

— Брой до девет! — възкликна господин Бъроуз, който беше потресен от невероятното събитие. През дългите си години като боксов менажер не се беше сблъсквал с подобна катастрофа.

Изумените зрители също ахнаха. Репортерите радостно се спогледаха, представяйки си изненадата на спортните редактори, когато научаха сензационната новина. Двамата експерти, които открито бяха демонстрирали неприязънта си към господин Бъроуз, презрително се закискаха, сетне единият направи фуния със свитите си длани и като през мегафон се провикна на падналия воин да отиде да си почине. Сали изпита внезапен прилив на щастие (подобаваш на жена от праисторическо племе, свидетелка на триумфа на любимия си), което заличи страховете ѝ за оцеляването на Джинджър. Устните ѝ бяха разтегнати в усмивка, очите ѝ блестяха от възбуда. С копнеж изгледа червенокосия и съжали, че възпитанието не ѝ позволяваше да му извика, че е страхотен. Гордееше се с него, същевременно сърцето ѝ се свиваше от странно чувство, напомнящо страх. Това не беше симпатичният и добродушен младеж, неспособен да се справи с житейските проблеми, към когото тя изпитваше майчински чувства и бе готова да му помогне да преодолее всякакви затруднения. Това бе нов, непознат Джинджър.

В редките случаи, когато го бяха сваляли в нокдаун, Бъгс Бътлър прилагаше хитра тактика: няколко секунди оставаше неподвижен, за да си откъдне, преди да продължи състезанието, ала този път почти

мигновено скочи на крака, а знаяч номер две, който махаше с ръка и броеше на глас, изпадна в неловко положение. Очевидно мотото на претендента гласеше, че човек може да е повален, но не и победен. Започна да се самоубеждава, че не е имало нокдаун, че просто е паднал. Краката, които досега не му бяха изневерявали, се бяха преплели в мига на понасяне на удара и падането му е било предизвикано единствено от загубата на равновесие.

— Кво ме зяпаш! — сетна се той на експерта, като злобно изгледа менажера си. — Глей сега какво става!

Нахвърли се като побеснял върху Джинджър и го погна по ринга, а господин Бъроуз, който още държеше хронометъра, зяпна от изумление. Ако Джинджър се беше сторил неузнаваем на Сали, то Бъгс Бътлър беше трижди по-неузнаваем за своя менажер. Лестър Бъроуз отчаяно изстена. Възхищаваше се от вещината, добрата техника и хладнокръвието на своя питомец, благодарение на които и двамата бяха натрупали прилично състояние, а сега, в навечерието на най-важния мач в живота му, пред очите на репортерите, Бъгс беше забравил за хладнокръвието и благоразумието си и бе станал за посмешище при тренировка с нищо и никакъв спаринг-партньор.

Именно това беше болното място на господин Бъроуз. Ако питомецът му се бе върнал към примитивното си начало по време на истински боксов мач, щеше да се ядосва и шепнешком да го упреква, когато той се върнеше в ъгъла си между два рунда, но нямаше да се чувства безпомощен и ужасен, както би се почувствал църковен настоятел, ако види архиепископът да танцува на публично място под звуците на джазова мелодия. Господин Бъроуз беше потресен от факта, че великият Бъгс Бътлър се беше принизил дотолкова, че да загуби самообладание. В бокса имаше неписано правило: ако пожелае, шампионът може да смаже от бой спаринг-партньора си, но трябва да го направи с привидно равнодушие. За нищо на света не бива да показва, че взема тренировката насериозно.

А поведението на Бъгс подсказваше точно обратното. Влагаше цялата си душа в усилието да притисне в ъгъла Джинджър и да го унищожи. Подмяташе го по ринга, ала червенокосият, подобно на кораб, тласкан от ураганен вятър, някак си успяваше да издържи бурята. Макар противникът да го обсипваше с жестоки удари, и въпреки че отвсякъде се лееше кръв, той упорито се съпротивляваше.

Гневът заслепяваше претендента и проваляше атаките му. Ако беше запазил присъщите си присъствие на духа и техничност, за секунди щеше да види сметката на Джинджър, ала той се принизи до методите на неопитния си „чирак“. Замахна, но не го улучи, повтори същото изпълнение, но едва при третия си опит успя да реализира удар, който обаче не нанесе сериозни поражения на противника му. Сега и неговото лице беше окървавено. В едно от жестоките мелета неприкосновената му физиономия беше пострадала и зъбите му проблеснаха през червеникава пяна върху устните му.

Двамата зяпачи бяха загубили дар слово. Боксьорите се облягаха един на друг и се удряха по гърбовете. Единият плачеше.

Сетне настъпи краят — бързо и неочаквано, както беше започнало всичко. Лудешките ръкомахания бяха изтощили претендента, а умората му възвърна благоразумието. Краката му отново се задвижиха ритмично, две крошета с лявата ръка попаднаха в целта. Направи лъжливо движение и отново нанесе силен удар, Джинджър свали гарда и с треперещи крака се заклатушка към центъра на ринга.

Бъгс Бътлър отново замахна и Сали затвори очи.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА
ГОСПОДИН ЕЙБРАХАМС НАЕМА БИВША
СЛУЖИТЕЛКА

1.

Казваш, че истински щастлив е само онзи, който носи щастие на другите. От което следва, че когато тридесетина часа след неприятния и най-вече болезнен епизод, описан в предходната глава, Бъгс Бътлър се свести от комата и установи, че Лу Лукас го е нокаутирал по средата на третия рунд на мача в Джърси Сити, би трябвало да е удовлетворен. Неспособността му да блокира ляв прав удар, последван от дясно кроше, което бе раздрънкало челюстта му, донесе щастие на мнозина.

Например на Лу Лукас, който беше изключително доволен от майсторството си. Доволни бяха и „секундантите“ му, а единият беше толкова въодушевен, че дори го целуна. Щастливи бяха и повечето зрители, които бяха заложили на шампиона крупни суми. Ала Бъгс Бътлър не ликуваше. Киселата му физиономия донякъде помрачи всеобщото веселие. Докато се клатушкаше към въжетата, чертите му бяха разкривени от грозна гримаса.

Ала щастие, което беше причинил, продължаваше да разширява обсега си. Двамата знаячи, които не бяха присъствали на мача, научиха резултата по телекса и възторжено установиха, че са се замогнали с петстотин долара. Пъпчивият помощник от „Театрална труппа «Филмор Николас» ООД предизвика недоволството на спътниците си в метрото, надавайки победоносен рев, когато прочете в утринния вестник, че е забогатял благодарение на крехката долна челюст на господин Бътлър.“

А Сали, която научи от спортната страница за провала на претендента, изпита неопишуемо задоволство. Чувството на омраза беше почти непознато, но Бъгс Бътлър ѝ бе станал ужасно противен.

Лу Лукас беше човек по неин вкус. Дори да беше най-добрият приятел на Джинджър, едва ли би отмъстил толкова жестоко за страданията, причинени на червенокосия, макар да разполагаше с ограничено време. През първия рунд беше направил много интересни експерименти с лявото око на господин Бътлър; през втория се бе помъчил с юмруците си да промени формата на тялото на същия джентълмен, а през третия го беше нокаутирал. Възможно ли е да се

желае нещо повече? Сали си отговори отрицателно, изпи чаша кафе за здравето на Лу Лукас, с когото старата му майчица трябваше да се гордее.

Телефонът иззвъня. Тя вдигна слушалката.

— Ало?

— Хм... ало? — промълви нечий глас.

— Джинджър! — възторжено възкликна Сали.

— Слушай, адски се радвам, че си се върнала. Едва тази сутрин получих писмото ти. Отбих се за малко в пансиона и...

— Приятелю — прекъсна го младата жена, — гласът ти е като музика за слуха ми, но искам да те видя. Откъде се обаждаш?

— От аптеката, намираща се срещу твоето жилище. Питам се дали...

— Веднага идвай!

— Наистина ли ме каниш? Тъкмо възнамерявах да попитам дали е удобно да те посетя.

— Ах, ти негоднико, защо не дойде по-рано?

— Честно да ти призная, вчера не ми беше до излизане. Разбираш ли...

— Знам — прекъсна го тя и в гласа ѝ прозвучаха съчувствени нотки. За миг тя отклони погледа си към голямата снимка на ухиления Лу Лукас, която се мъдреше на спортната страница, и признателно му се усмихна. — Бедничкият! Как си?

— Добре. Благодаря за вниманието.

— Побързай! Чакам те с нетърпение.

Джинджър помълча, после промърмори:

— Слушай...

— Сега пък какво има?

— Предупреждавам те, че физиономията ми няма да ти хареса.

— Никога не си бил голям красавец. Престани да бърбориш и побързай.

— Трябва да ти обясня...

Сали върна слушалката на вилката. Ослушва се в продължение на няколко минути, сетне чу стъпки по коридора. На вратата се позвъни. Сали побърза да отвори, но при вида на посетителя ужасено отскочи назад.

— Господи, Джинджър!

Червенокосият не беше преувеличил, когато я беше предупредил, че няма да хареса физиономията му. Дясното му око предано се взираше в нея, ала другото беше скрито сред подпухнала плът с цвета на патладжан. На скулата му се мъдреше огромна синина, а устните му бяха толкова подути, че фъфлеше.

— Не е страшно — побърза да я успокои.

— Точно така. Направо е ужасно! Клетият Джинджър, толкова ми е мъчно за теб! — Тя скръцна със зъби. — Съжалявам, че не го пречука!

— Моля?

— Съжалявам, че Лу Лукас или както там му викат, не уби онзи звяр.

— Не бъди толкова кръвожадна. — Червенокосият почувства, че е редно да защити от нападките й бившия си работодател. — Човекът не е толкова лош.

— Сериозно ли говориш? Да не би да твърдиш, че не изпитваш омраза към онова чудовище?

— Повтарям, че не е толкова лош. Зависи от гледната точка, нали разбираш? Честно казано, не го обвинявам задето ми префасонира физиономията. Представи си само — нищо и никакъв спаринг-партньор да го направи за смях пред репортерите. Едва ли му е било много забавно. Вината е изцяло моя. Знам, че не трябваше да го правя, но като започна да се гаври с мен пред очите ти... реших тъпкано да му го върна. Нямах право да реагирам така. Спаринг-партньорът не бива...

— Седни — прекъсна го Сали.

Червенокосият се подчини.

— Джинджър, ти си истински светец.

— Ласкаеш ме.

— Ако те цапардосат по главата и откраднат джобния ти часовник, сигурно ще заявиш, че вина носи не само крадецът, но и ти. За разлика от теб не съм светица, а зловна жена, и съжалявам, че не очистиха онзи гадняр Бъгс. С удоволствие щях да потанцувам върху гроба му. Но какво те накара да се захванеш с толкова опасна професия?

— Нямах избор, трябваше да си намеря работа. Веднъж споделих с теб, че съм играл бокс, докато бях в Кеймбридж, пък съм и

доста якичък, поради което реших да не пропускам този шанс. Заплатата беше доста прилична, а работата — приятна.

— Приятна ли? Сигурно си мазохист, щом боят ти доставя удоволствие.

— Право да ти кажа не ми правеше впечатление. Винаги съм си падал по ръкопашния бой. А когато брат ти ме изхвърли.

— Боже мой! — възкликна Сали. — Знаеш ли, че отидох чак в Уайт Плейнс да намеря Филмор и да го разпитам по въпроса, но така и не успях. Оттогава не съм го виждала.

— Нима? Като всички важни персони той е много зает.

— Защо Филмор те освободи?

— Защо да ме освобождава — не съм бил в затвора. О, чак сега разбрах въпроса ти. Ами... случи се едно недоразумение...

— Какво?

— Нищо особено.

— Какво се случи?

По обезобразеното лице на младежа се изписа смущение. Той се огледа, като че търсеше място да се скрие от изпитателния ѝ поглед.

— Не си заслужава да го обсъждаме.

— Аз съм на обратно мнение. Имам право да узная истината. Нали аз помолих Филмор да те назначи.

— Кое то беше адски благородно от твоя страна! — възкликна Джинджър, връщайки се към любимата си тема.

— Не ме прекъсвай. След като съм те изпратила при него, той няма право да те уволнява, без да ме уведоми. За последен път те питам — какво се случи?

Джинджър жално я погледна и закърши пръсти.

— Получи се едно глупаво недоразумение. Разбираш ли, неговата съпруга... Хей, познаваш ли я?

— Разбира се.

— Да, бе, колко съм глупав. Щом е жена на брат ти, значи я познаваш — с изключителна проникателност отбеляза младежът. — Макар да има зълви, дето се мразят в червата. Един мой приятел...

— Не мисли, че ще се измъкнеш, като смениш темата. Аз съм решителна, безмилостна и безпощадна и ще науча истината, ако ще с ченгел да измъквам думите от устата ти. Беше сигнал до съпругата на Филмор.

Джинджър с очевидно нежелание се върна към главната тема.

— Една сутрин тя се появи в приемната и взехме да се занасяме.

— Какво сте занесли?

— Нищо. Искам да кажа, че си поиграхме на гоненица.

— Кой кого изгони?

— Пак не ме разбра — потичахме из приемната. Всъщност аз тичах след жената на шефа.

Сали смаяно го изгледа — не беше предполагала, че е способен на подобно лекомислие.

Джинджър се изчерви до уши и продължи да фъфли:

— Работата е там, че не я забелязах да влиза, защото разглеждах нещо, а тя тихомълком се промъкна до мен и го грабна.

— Какво грабна?

— Онова, което разглеждах. Сви го, тафна го, отне ми го, после взе да ми се подиграва, поради което я погнах. Тъкмо когато я спипах на тясно, се появи шефът. Сигурно — замислено продължи Джинджър, съпоставяйки фактите — бяха дошли заедно, но той беше останал отвън да поговори с някого... — накратко, брат ти побесня, като ме видя да прилагам хватки от джиу-джицу върху собствената му съпруга. Подобна гледка би вбесила всеки съпруг — добави младежът, който беше ревностен защитник на справедливостта. — Не обели нито дума, но по-късно ме повика и ме изхвърли като дръглив пес.

Сали поклати глава.

— Историята ми се струва абсурдна. Какво взе от теб госпожа Николас?

— О, нищо особено.

Тя нетърпеливо почука на масата.

— Отговори, Джинджър!

— Щом толкова искаш да знаеш — раздражено възкликна гостът ѝ, — беше една снимка.

— На кой? Или ако се изразяваме според граматическите правила, на кого?

— Ще бъда откровен докрай — на фотографията беше заснета ти.

— Какво? — Сали недоумяващо го изгледа. — Никога не съм ти подарявала моя снимка.

Лицето на младежа беше истински етюд в лилаво и червено.

— Не си ми подарявала — промърмори. — По-точно...

— Боже мой! — Сали беше осенена от внезапно прозрение. — Това е фотографията, която изчезна в деня на пренасянето ми в апартамента. Търсих я като луда, а през цялото време е била в теб!

— Признавам, че я взех...

— Ах, какъв измамник! Мошеник! Отгоре на всичко се преструваше, че я търсиш заедно с мен. — Впери очи в него, в погледа ѝ се четеше уважение. — И през ум не ми минаваше, че си толкова потаен и лукав. Откривам много нови страни на характера ти.

Двамата замълчаха. След като се беше изповядал, Джинджър беше живнал.

— Дано не ми се разсърдиш — най-сетне промълви той. Снимката беше... ами... стоеше си на полицата и ме изкушаваше. Усетих страстно желание да я притежавам. Не събрах смелост да я поискам, ето защо...

— Не се извинявай — прекъсна го Сали. — Приемам думите ти като голям комплимент. Излиза, че отново съм ти донесла нещастие. Започвам да мисля, че съм твой зъл гений. Чувствам се като вещица, която урочасва всичко, до което се допре. Първо те насъсках срещу роднините ти и не съжалявам, че го направих. Едва когато се запознах с чичо Доналд разбрах на какви мъки си бил подложен. Провалих възможността да се сдобриш с родата, а сега фаталната ми красота (увековечена на фотография) отново ти навлече неприятности. За да изкупя вината си, трябва да ти намеря друга работа.

— Слушай, недей — не си прави труда. Ще се справя и сам.

— Мой дълг е да ти помогна. Тук е мястото да те попитам какво всъщност умееш да правиш? Убедих се, че те бива за крадец, но това не е почтена професия. Вече се подвизава сервитьор, боксьор и доверен помощник, но тези професии не ти паснаха. Имаш ли някаква идея на какво си способен?

Червенокосият поклати глава и смотолев:

— Все ще намеря някаква работа.

— Но каква? Този път трябва да е нещо престижно. Не ми се ще като се разхождам по Бродуей да видя как метеш улиците. Изпитвам ужас при мисълта, че ще поръчам да ми изпратят нещо по куриер и ти ще цъфнеш на прага ми. По ми се иска като отида в банката да помоля за отсрочка на дълга си и ми кажат, че президентът ще ми отдели две

минути, смирено да вляза в кабинета му и да те открия величествено да седиш зад бюрото. Няма ли някоя солидна работа, която да не оплескаш? Нима искаш да свършиш живота си в приют за бедняци. Мисли, Джинджър!

— Разбира се, ако разполагам с малък капитал.

— Ама ти си бил истински бизнесмен — прекъсна го младата жена. — Какво ще направиш, ако имаш малък капитал, господин Морган?

— Ще направя кучкарник. За кучета, нали разбираш?

— Кучкарник за кучета, не за прасета, така ли? Колко интересно! Добре, че ми го обясни толкова изчерпателно. Клетият ми Джинджър, какви ги бълнуваш?

— Идеята ми е прекрасна. Ще отглеждам расови кучета, ще ги продавам, питомците ми ще печелят награди по панаириите.

— Сега вече разбрах. Не можеш ли да се изразяваш по-ясно? Навярно ако те попитат къде си обядвал, ще кажеш; „В онова, дето сервират пържоли“, вместо да споменеш простичката дума „ресторант“. Слушай, идеята ти е прекрасна. Струва ми се, че за пръв път, откакто се познаваме, каза нещо умно. Обичаш кучетата, нали?

— Много. Освен това съм чел доста книги за отглеждането им. Може да ти прозвучи самохвално, но май няма нещо, което да не знам за кучетата.

— Вярвам ти. Все ми се струва, че си почетен член на техния род. Никога няма да забравя как прекрати кучешкото сражение в Ровил. Хвърли се сред поне милион виещи и хапещи четириноги от всякакви породи, пошепна им нещо и те мигновено прекратиха схватката. Като се замисля, идеята ми се струва все по-привлекателна. Мисля, че това е единственото начинание, в което волю-неволю ще успееш. Доходно е, нали?

— Казаха ми, че за кратко време стопроцентово си възвръщаш първоначалния капитал.

— Сто процента ли? Все едно слушам Филмор и тръпки ме побиват. Ще се задоволим и с деветдесет и девет на сто. Джинджър, този път нямаш грешка. Не желая повече обяснения. Ще бъдеш най-великият развъждач на кучета в страната. Но как ще започнеш?

— Всъщност докато бях в Уайт Плейнс случайно срещнах един познат, който се занимава с този бизнес, но искал да се откаже и да

продаде всичко. Идеята ми дойде, след като разговарях с него.

— Трябва да започнеш още днес. Най-късно от утре.

— Да — замислено промърмори Джинджър. — Обаче има малка пречка.

— Какво?

— Липсата на пари. Моят познат иска да получи пет хиляди долара от продажбата.

— Ще ти ги заема.

— Няма да приема.

Сали кипна и гневно го фиксира с поглед.

— Джинджър, ръцете ме сърбят да те напляскам! — Вбесяваше я намесата на скрупули в деловите отношения. От къде на къде, само защото той е мъж, а тя е жена, да бъде лишена от правото да вложи парите си в печелившо начинание? Ако Колумб бе проявил подобно твърдоглавие към кралица Изабела, Америка никога нямаше да бъде открита.

— Не мога да измъкна пет хиляди долара от теб — твърдо заяви младежът.

— Кой говори за „измъкване“, както благоволи да се изразиш? — побесня Сали. — Не можеш ли поне за миг да потиснеш склонността си към придобиване на вещи по нечестен път? Не става въпрос да задигаш снимките на беззащитни девойки, а за бизнес. Убедена съм, че ще натрупаш състояние от отглеждането на расови кучета, а самият ти признаваш, че разбираш от тази професия. Тогава си губим времето в празни приказки? Защо да не инвестирам парите си в нещо, от което ще забогатея? Караш ме да се съмнявам, че искаш да запазиш за себе си цялото си бъдещо богатство.

Джинджър втрещено я зяпаше. Беше лишен от красноречие и не умееше да спори.

— Сумата е прекалено голяма — най-сетне изтърси той.

— Не и за мен. Пет хиляди долара! Какво са пет хиляди долара за една състоятелна жена? Нищо работа!

Джинджър се опита да обмисли положението, макар че тази дейност доста го затрудняваше. Беше лишен от въображение, а относно финансите на Сали знаеше само онова, което му беше казала при запознанството му: че е получила някакво наследство. Освен това

беше поразен от величието на Филмор. Нямахе и съмнение, че братът и сестрата Николас бяха богати.

— Тази работа не ми харесва — промърмори той.

— Не трябва да ти харесва, вземи парите и туй то.

Джинджър беше осенен от утешителна мисъл, която побърза да изрази на глас.

— Ще приема, но ако ми позволиш да ти давам лихва.

— Да ти позволя ли? Мило момче, настоявам за лихва. Да не мислиш, че си играем на шикалки? Ще сключим съвсем сериозна делова сделка.

— Страхотно! — облекчено въздъхна младежът. — Какво ще кажеш за двайсет и пет процента?

— Не дрънкай глупости — попари го Сали. — Искам само три.

— Шегуваш ли се? — запротестира червенокосият, после заяви с вид на човек, който прави труден компромис: — Няма да ти се обидя, ако се съ согласиш на двайсет процента.

— Щом толкова настояваш, ще приема пет на сто, но нито цент повече.

— Тогава десет, а?

— Пет!

— Да речем, че ти предлага седем — обади се Джинджър с тона на човек, подмазващ се, за да му направят услуга.

— Не съм срещала по-упорит човек от теб — неодобрително отбеляза тя. — Пазариш се така, сякаш се намиращ на битпазар. Съгласна съм на шест процента и това е последната ми дума.

— Шест ли?

— Шест.

Джинджър пресметна наум, после заяви:

— Това прави само триста долара годишно. Мисля, че не е достатъчно.

— Какво ти разбира главата от лихви? Не забравяй, че говориш с жена, която е вряла и кипяла в тези неща. И така — шест процента. Съгласен ли си?

— Май нямам избор.

— Тогава смятам въпросът за уреден. Твоят познат в Ню Йорк ли живее?

— Не, в Лонг Айленд.

— Можеш ли да му се обадиш по телефона и да му съобщиш, че приемаш предложението му?

— Да. Знам адреса му и навярно ще открия номера му в указателя.

— Тогава върви и уреди всичко преди някой да те е изпреварил. Не губи нито секунда.

Джинджър се запъти към вратата, но внезапно спря и се обърна.

— Слушай, сигурна ли си, че искаш да участваш?

— Разбира се.

— Напълно ли си сигурна?

— Изчезвай — каза Сали.

2.

Прозорецът на всекидневната ѝ гледаше към улица, която не беше от важните градски артерии, ала все пак предлагаше известно развлечение на обитателите на жилищните сгради. Когато Джинджър излезе, Сали взе сутрешния вестник, облегна се на перваза и за трети път зачете статията за боксовия мач, като от време на време хвърляше поглед към света отвъд прозореца ѝ. Времето беше чудесно и външният свят изглеждаше в най-добрата си форма.

След няколко минути пред сградата спря такси и Сали изненадано видя как брат ѝ едва измъкна навън огромното си туловище, Филмор плати на шофьора, колата тръгна, а той се изтъпани на тротоара, хвърляйки огромна сянка. Сали се канеше да го повика, ала внезапно поведението му стана толкова налудничаво, че тя онемя от изумление.

Брат и приличаше на човек, разучаващ стъпките на някакъв танц обзета от любопитство какво ли ще последва, младата жена мълчаливо продължи да го наблюдава. Отначало тъй решително пристъпи към входната врата, сетне спря като поразен от куршум и отскочи назад. Повтори загадъчното упражнение, спря и потъна в дълбок размисъл, сетне отново се засили към вратата, ала и този път се закова на място, като че се бе натъкнал на невидима преграда. Рязко се обърна кръгом, хукна надолу по улицата и скоро изчезна от погледа на озадачената си сестра.

Сали недоумяваше как да изтълкува поведението му. Беше влязъл в разноски, за да вземе такси до дома ѝ, но защо в последния момент се бе отказал от посещението? Докато си блъскаше главата, опитвайки се да разгадае мистерията, телефонът иззвъня. Тя вдигна слушалката и чу дрезгавия глас на човека, който в момента заемаше мислите ѝ.

— Сали, ти ли си?

— Здравсти, Фил. Как ще го наречеш?

— Какво? За какво говориш?

— За танца, който преди малко изпълни пред дома ми. Ти си го измислил, нали?

— Нима ме видя? — стреснато попита Филмор.

— Разбира се. Изпълнението ти остави в мен незабравимо впечатление.

— Ами аз... толкова, исках да поговоря с теб... — Той млъкна.

— Защо се отказа?

Филмор остана безмълвен. Ако се съди по тембъра му при предишното му изявление, мълчанието се дължеше на смущение. Очевидно нещо терзаеше този велик човек.

— Сали... — подхвана най-сетне и глухо се изкашля.

— Слушам те.

— Аз... тоест... помолих Гладис. Тя ще те посети след малко. Ще си бъдеш ли вкъщи?

— Няма да излизам, щом се налага. Как е Гладис? С нетърпение очаквам отново да я видя.

— Ами... добре е. Само дето... е поразтревожена.

— Разтревожена ли? От какво?

— Ще ти обясни лично. Преди малко ѝ телефонирах и обеща, че тръгва веднага. — Отново замълча, после добави: — Очаквай лоши новини.

— Моля? Какво се е случило?

Филмор не благоволи да отговори.

— Какво се е случило? — раздразнено повтори Сали, мразеше загадките.

Ала Филмор беше затворил. Тя замислено закачи слушалката на вилката. Беше озадачена и обезпокоена от намеците на брат си. Ала вроденото благоразумие ѝ подсказа, че дори да се тревожи, няма да разреши проблема, поради което отиде в кухнята и опита да се разведри с измиване на съдовете от закуската. След малко се позвъни и когато отвори вратата, завари на прага снаха си.

Въпреки че като съпруга на Надеждата на американския театър бившата госпожица Уинч вече заемаше високо обществено положение, бракът не бе предизвикал промени във външността и характера ѝ. Беше все същата откровена и дружелюбна млада жена. Притисна Сали в грубоватата си прегръдка и като влезе в дневната, заяви:

— Бога ми, радвам се да те видя. Започвах да си мисля, че никога няма да се върнеш. Какво те накара така ненадейно да заминеш за Англия?

Сали очакваше този въпрос и имаше подготвен отговор.

— Исках да помогна на господин Фосит.

— Кой е този господин?

— Филмор не ти ли е говорил за него? Той е симпатичен възрастен джентълмен, с когото живеехме в един и същ пансион. Брат му почина и му завеща моден салон в Лондон. Господин Фосит замина за Англия, но скоро след това ми изпрати сърцераздирателно писмо с молба за помощ. Направих каквото можах, после той продаде салона и сега щастливо живее в провинцията.

— Пътешествието ти се е отразило добре — отбеляза госпожа Филмор. — По-хубава си от всякога.

Настъпи тишина. Докато си разменяха обичайните баналности, Сали бе забелязала сериозното изражение на гостенката. Непринудената госпожица Уинч, която спонтанно и открито изразяваше мнението си, беше заменена от скованата госпожа Филмор Николас. Преди снаха ѝ да заговори, Сали не беше забелязала нищо нередно, ала сега установи, че нещо тежи на душата на посетителката ѝ. Погледът ѝ беше тревожен.

— Каква е лошата новина? — наруши мълчанието Сали, тъй като неизвестността ѝ лазеше по нервите. — Филмор ме предупреди, че ще ми съобщиш нещо неприятно.

Гладис мълчеше и с върха на чадъра си чертаеше фигури върху килима. Най-сетне заговори, но вместо да задоволи любопитството на домакинята, сама зададе въпрос:

— Кой е този Кармайл?

— О, нима Филмор ти е разказал за него?

— Сподели, че някакъв богат англичанин бил луд по теб и ти предложил да се омъжиш за него, но ти си отказала.

Раздразнението на Сали от недискретността на брат ѝ беше стихнало — в края на краищата би трябвало да очаква, че Филмор споделя всичко със съпругата си.

— Да — отвърна. — Не те е излъгал.

— А не можеш ли да пишеш на този Кармайл, че си размислила и че приемаш предложението му?

Сали отново кипна. Беше изключително независима и мразеше някой да се намесва в живота ѝ.

— Мога да му пиша, но не желая, Филмор ли те изпрати да ме увещаваш?

— Не се опитвам да те придумвам! — разгорещено възкликна гостенката ѝ. — Бог ми е свидетел, че никога не бих убеждавала някого да сключи брак против волята си. Толкова много хора се развеждат заради това. Виж какво се случи с Елза Доланд.

Сали потръпна, сякаш бяха сложили пръст в раната ѝ.

— Е-елза ли? — заекна и изпита ненавист към себе си, задето гласът ѝ трепереше. — И нейният брак ли е нещастен?

Бракът ѝ се провали с гръм и трясък. Спомняш ли си, че тя се омъжи за Джералд Фостър, автора на „Пътят на насладата“?

Сали едва потисна истеричния си смях и промърмори:

— Спомням си.

— С брака им се свършено, след малко ще ти разкажа подробностите. Но да се върнем на твоя англичанин — сигурна ли си, че постъпваш правилно? Понякога не можеш веднага да прецениш дали харесваш даден човек. Като се запознах с Филмор, пет пари не давах за него, а сега е смисълът на живота ми, както пишат в романите... Май се отклоних от темата. Питам се дали няма да размислиш и ако онзи англичанин е симпатичен... между другото, Филмор ме осведоми, че обожателят ти бил приказно богат.

— Няма какво да мисля — прекъсна я Сали. — Не желая да се омъжа за господин Кармайл.

— В такъв случай въпросът е приключен. Все пак е жалко, че пропускаш такава възможност.

— Защо си се закахърила за брака ми? — попита Сали и нервно се изсмя. Когато снаха ѝ се поколеба да отговори, страхът отново сграбчи сърцето ѝ с ледената си ръка. Навярно се бе случило нещо ужасяващо, щом решителната и откровена Гладис се страхуваше да го сподели.

— Ами... разбираш ли. — Госпожа Филмор отново млъкна. — Ама че неприятна работа!

— Какво се е случило? Нищо не разбирам!

— Ще ти се изясни като бял ден, щом ти разкажа всичко — печално обяви Гладис. — Май е най-добре да започна от самото

начало. Спомняш ли си за грандиозното представление, замислено от Филмор, против което с теб се обявихме? Претърпя пълен провал.

— Така ли?

— Издъни се още по време на провинциалното турне — а така и не беше играно в Ню Йорк. Айк Шуман отказа да предостави на Филмор театрална зала. Драматургията куцаше, ролите трябваше да се преработят, сценографът се оказа пълен некадърник; докато се опитваха да закърпят положението, актьорите се разбунтуваха и техният профсъюз забрани представлението. Ако питаш мен, това беше най-добрият изход, защото продължаването на турнето означаваше да се хвърлят още пари на вятъра, а тази налудничавата идея вече струваше на Филмор цяло състояние. После съпругът ми постави пиеса на Джералд Фостър, която се игра само една седмица. Злите езици говорят, че и новата творба на Фостър, наречена „Дивата роза“, също е пълен боклук, но този път Филмор не се ангажирал с нея.

— Но... — понечи да се обади Сали, ала снаха ѝ продължи да говори:

— Не ме прекъсвай, иначе куражът ще ме напусне и няма да научиш цялата истина. Знаеш какъв си е бедният Филмор. Всеки друг на негово място щеше да се усмири и да зачака настъпването на по-добри времена, но моят съпруг и твой брат е от хората, които твърдо вярват, че конят им непременно ще победи на следващото състезание. Убеден е, че големият удар е предстоящ. Нали е странно да разбираш, че мъжът ти е кръгъл глупак и все пак лудо да го обичаш? Май едно време споделих с теб този факт. Филмор се надяваше да си възвърне състоянието, финансирайки боксовия мач, който снощи се игра в Джърси. Ако всичко вървеше по план, нещата щяха да се оправят. Но се страхувам, че всяко начинание на Фил е обречено на провал. Ден преди мача онзи скапан претендент да вземе да позволи на спаринг-партньора да го скапе от бой! И то пред очите на сума ти репортери! Сигурно си прочела за случилото се — вестниците вдигнаха страхотна шумотевица. Техните писания провалиха Филмор. Нали разбираш — хората не са били сигурни дали тоя Бъгс Бътлър може да се опъне на шампиона, та да си купят билети за мача; а когато са прочели, че претендентът е позволил на някакъв спаринг-партньор да го премята по ринга, са решили да не си хвърлят парите на вятъра. Клетият Фил — това го довърши! Залата беше почти празна, а след като плати на

двамата боксьори исканите от тях гаранции, той остана без пукната пара. Е, сега знаеш цялата истина.

С нарастващ ужас Сали беше изслушала изреждането на нещастията на брат й.

— Бедният Фил! — възкликна тя. — Какъв лош късмет!

— Повече от лош! Не му върви на Фил.

— Не се отчайвай. „Пътят на насладата“, още се радва на успех, нали? — попита Сали, опитвайки се да докаже, че положението не е чак толкова трагично.

— Радваше се. — Госпожа Филмор отново се изчерви. — Сърцето ми се къса, че трябва да ти съобщя трагичната вест.

— Защо говориш в минало време? Какво се е случило? Когато бях в Лондон, прочетох в един вестник, че Елза имала феноменален успех. Изпълнението й беше похвалено дори в английската преса.

— Наистина имаше страхотен успех — кисело отбеляза Гладис. — Всички театрални компании в Ню Йорк се надпреварваха да й предлагат работа. Щом Филмор замина за Англия, тя си връчи оставката и подписа договор с Гобъл и Кон.

— Не може да бъде! — възкликна Сали.

— Може, и още как. В момента е на турне с пиесата, в която изпълнява главната роля. А пък аз трябваше да съобщя новината на бедния ми съпруг при завръщането му. Беше потресен от предателската й постъпка. Ще се съгласиш, че Елза му изигра мръсен номер. Знаем, че чувствата нямат място в бизнеса, но тя нямаше да се прочуе, ако не й бяхме дали възможност. Работата е там, че Филмор отказваше да изпише името й на светлинната реклама на фасадата на театъра, а Гобъл и Кон са дали писменото си съгласие да го сторят, и везните са натежали в тяхна полза. Хората бързо забравят кой им е помогнал да се издигнат.

— Не мога да повярвам. Елза не беше подла егоистка.

— Всеки, който се докосне до славата, се превръща в егоист и се стреми към успеха, на всяка цена. Не обвинявам тези хора — все едно да обвиняваш котката, че лови мишки. Все пак Елза можеше да почака приключването на сезона в Ню Йорк. — Гладис докосна ръката на Сали и въздъхна. — Туйто — разказах ти всичко от игла до конец, ама доста се озорих. Ужасно съжелявам, скъпа, за нищо на света не бих искала да пострадаш, Филмор също. Не му се сърдя, задето в

последния момент се е шубелисал да ти признае, че е пропилял парите ти. Все се надяваше да спечели голяма сума от боксовия мач, та да ти върне заема, обаче всичко отиде по дяволите.

Сали мълчеше. Мислеше си колко е странно, че в тази стая, където се надяваше да бъде щастлива, от първия ден на пребиваването си научаваше само лоши новини и търпеше горчиви разочарования. Беше потресена от разказа на Гладис, но не от загубата на състоянието си, а заради предателството на приятелката си. Искрено обичаше Елза и мислеше, че младата жена ѝ отвърща със същото. Спомни си за писмото ѝ, което бе изпълнено с благодарности и обещания за вечна признателност. Постъпката на Елза беше ужасна, безсърдечна и егоистична.

— Това е. — Тя се задави от едва сдържаното си негодувание, а очите ѝ се насълзиха. — Това е отвратително. Не съжалявам за парите — на Фил просто не му е провървяло. Ала никога не съм очаквала от Елза.

Госпожа Филмор сви яките си рамене.

— Не се учудвай, непрекъснато се случва в театралния бизнес. Сигурно е характерно и за други професии, ако си вътре в нещата и знаеш какво става. Разочарована си, защото мислиш, че след като с Елза сте били толкова добри приятелки и си ѝ помогнала да направи кариера, би трябвало да се съобрази с теб. Самата аз не съм изненадана от постъпката ѝ. — Гладис говореше бързо и Сали смътно осъзна, че се опитва да ѝ помогне да преодолее шока. В момента тишината щеше да бъде нетърпима. — Бях в една трупа с нея и си мисля, че истински опознаваш даден човек едва когато играеш на сцената с него. Проблемът с Елза е, че в нея живеят две жени — също като ония раздвоявания на личността, за които пишат по вестниците. Сигурна съм, че те обича. Винаги го е твърдяла и мисля, че беше искрена. Би влязла в огъня заради теб, стига да не навреди на кариерата ѝ. Ала когато на карта е заложен успехът ѝ, ти нямаш значение. Никой няма значение, дори съпругът ѝ. Хей, хрумна ми нещо забавно... ако изобщо може да се нарече забавно. На мен ми се струва странно, дори тръпки ме побиват, като си го спомня.

— Какво е то? — с безразличие попита Сали.

— По това време ти беше в Ню Йорк, но аз присъствах на сватбата и съм сто процентова сигурна, че Джералд се ожени за нея

само защото се надяваше да подпомогне издигането му. Пет пари не даваше за нея преди успеха ѝ в Чикаго, после взе да ѝ прави мили очи. А тя хубавичко го прекара. Заряза го и прие роля в друга пиеса. С Джералд се случи същото, като да се ожениш заради парите на булката и да установиш, че е бедна като църковна мишка. В известен смисъл Елза също се мина, защото сигурно си е въобразявала, че съпругът ѝ ще стане прочут драматург и ще ѝ помогне да достигне върха на славата. Само че си е направила сметката без кръчмаря — оказа се, че се е бракосъчетала с пълен неудачник. Накратко, двамата се разделиха. Казват, че Джералд е започнал да пие. Навярно още не си го видяла.

— Не.

— Помислих, че може да сте се сблъскали в коридора. Живее отсреща.

Сали се вкопчи в облегалката на креслото.

— Джералд Фостър ли? Какви ги бръщолевиш?

— Той живее в отсрещния апартамент. — Гладис вирна палец към вратата. — А-а-а, сега разбирам недоумението ти. Фостърови се преместиха тук, след като ти отпращи за Англия. Елза твърдеше, че иска непрекъснато да бъде заедно с теб и се побърка от радост, когато успя да наеме апартамент, съседен на твоя. Мисля, че това доказва твърденията ми от преди малко: ако не те обичаше, тя нямаше да положи толкова усилия, за да живеете заедно. Но въпреки топлите си чувства към теб не се поколеба да те разори, като заряза „Пътят на насладата“, щом ѝ се предостави по-благоприятна възможност. Абсурдно е, нали?

Рязкото извънпяване на телефона спаси Сали от необходимостта да отговори. Тя се насили да прекоси дневната и вдигна слушалката.

— Ало?

Дочу тържествуващия глас на Джинджър:

— Ало? Чуваш ли ме? Всичко е наред с онази работа.

— Така ли?

— Разговарях с човека, дето развъжда кучета — обясни младежът, чието въодушевление беше попарено. Чувствителният му слух беше доловил по гласа ѝ, че се е случило нещо нередно. — Свързах се с него по телефона и всичко е уредено. Стига да не си отказала — добави плахо.

Сали се поколеба, но само за миг, сетне спокойно отвърна:

— Разбира се, че не съм се отказала. Какво те накара да се усъмниш, че съм променила решението си?

— Ами, помислих си... тоест, стори ми се... всъщност не знам.

— Въображението ти е прекалено развинтено. Точно когато ми позвъни, се бях поразтревожила и не бях на себе си. Не се колебай, а заключвай сделката, Джинджър. — Много се радвам, че въпросът се уреди.

— Слушай, ужасно съжалявам, задето си се разтревожила.

— Не си го слагай на сърцето.

— Неприятности ли имаш?

— Да, но ще ги преживея, защото съм млада и силна.

За миг младежът замълча, после отново заговори:

— Хей, не искам да ти се натрапвам, но мога ли да ти помогна с нещо?

— Не. Знам, че си готов на всичко заради мен, но имам проблем, който трябва да реша сама. Кога ще отидеш при този човек.

— Мислех да прескоча днес следобед и да погледам.

— Съобщи ми в колко часа ще пътуваш, за да дойда на гарата и да те изпратя.

— Много е мило. Дадено, ще ти се обадя. Дочуване засега.

— Dochуване.

Гладис, която беше изпаднала в летаргията, обземаща всички, присъстващи на безинтересен телефонен разговор, се оживи, когато Сали затвори.

— Мисля — подхвана тя, — че трябва да обсъдим бъдещите ти планове.

Точно в този момент Сали не беше способна да мисли за бъдещето, нито да взема съдбоносни решения. Единственото ѝ желание беше да я оставят на спокойствие.

— О, не се притеснявай — промърмори. — Ще се справя с живота. Струва ми се, че повече трябва да се безпокоиш за Филмор.

— Той е под крилото ми — спокойно, но решително заяви Гладис. — Но умът ми не побира какво ще се случи с теб. Снощи не мигнах и непрекъснато мислих за теб. Доколкото разбрах от Фил, останали са ти няколко хиляди долара. Случайно научих за много изгодна сделка. Познавам едно момиче.

— Боя се — прекъсна я Сали, — че съм обещала на един човек остатъка от наследството ми.

— Сигурна ли си?

— Да.

— Слушай — разпалено заговори госпожа Филмор, — предложението си го бива. Момичето, за което ти споменах, се занимава с обзавеждане на жилища и печели луди пари. Сподели с мен, че ѝ бил необходим по-голям капитал, поради което била готова да продаде една трета от бизнеса си срещу няколко хиляди. Лесно ще си намери партньор, ала днес сутринта ѝ телефонирах да не се свързва с никого, докато не разговарям с теб. Според мен подобен късмет се случва веднъж в живота. Без да рискуваш, ще имаш солидна печалба. Няма ли начин да се откажеш от другата сделка?

— Абсолютно никакъв. Скъпа Гладис, признателна съм ти за загрижеността, но е невъзможно да приема предложението ти.

— Така да бъде — въздъхна госпожа Филмор и енергично заби върха на чадъра си в килима. — Не знам с какво си се захванала, но ако не си вложила капитала си в акции на монетния двор, със сигурност ще го загубиш. Съветвам те да размислиш.

— Наистина не мога да вляза в съдружие с приятелката ти.

Гладис се изправи, изражението ѝ издаваше разочарованието ѝ!

— Е, ти знаеш най-добре. Божичко, колко объркано е всичко. — Тя внезапно спря до вратата. — Сали, нали няма да намразиш бедничкия Филмор?

— Не, разбира се. Не мога да му се сърдя, че му е изневерил късметът.

— Много е разтревожен. Притеснява се как ще реагираш.

— Предай му, че го обичам и че съм заръчала да не се държи като глупак.

Гладис се приближи до нея и спонтанно я целуна.

— Същински ангел си, скъпа. Жалко, че не всички са като теб. Но навярно като те е направил, Дядо Господ е загубил матрицата. Трябва да тръгвам, Филмор ще се поуспокои, когато разбере, че не му се сърдиш.

Вратата се затвори, а Сали се настани в креслото, подпря с длан брадичката си и се замисли.

3.

Господин Изадор Ейбрахамс, създател и собственик на ползващата се със заслужена популярност танцова школа с поетичното название „Цветна градина“, се облегна на стола си, доволно въздъхна и остави ножа и вилицата си, с които беше атакувал апетитния гулаш. Както обикновено спазваше похвалния си обичай да обядва в семейното лоно и сред уютата на дома си. Жена му Ребека седеше на срещуположния край на масата и сияйно му се усмихваше, а тройната ѝ брадичка се тресеше. Децата му Дейвид, Джейкъб, Морис и Сейди също биха му се усмихвали, ако не бяха прекалено заети с гулаша в чиниите си. Господин Ейбрахамс беше добросърдечен, почтен и домошар — истинска гордост за обществото.

— Мамче — заговори той.

— Кажи, татенце — откликна съпругата му.

— Чак сега се сетих какво исках да ти кажа — продължи той, като с дебелия си показалец разсеяно побутваше зальък хляб из чинията. — Спомняш ли си за онова момиче Николас, което работеше в „Градината“, но получи наследство и напусна?

— Да. Мисля, че ти харесваше. Джейки, миличък, не сърбай!

— Не сърбам — отвърна Ейбрахамс младши.

— Беше любимка на всички — продължи бащата. — Беше най-доброто момиче, което съм назначавал, а аз вземам на работа само почтени девойки, защото моето заведение е почтено и такова ще си остане. Не искам „Цветна градина“ да заприлича на ресторантите, посещавани от измета на обществото, където не стъпва почтен човек. Да, Сали Николас беше всеобща любимка. Винаги учтива, винаги усмихната — дама до мозъка на костите си. Истинско удоволствие бе да я наблюдаваш. Знаеш ли какво се е случило с нея?

— Умряла ли е? — тревожно попита съпругата му, тъй като тонът му я беше навел на подобно предположение. — Избърши си устата, Джейки!

— Не, не е мъртва — отвърна господин Ейбрахамс и за пръв път му хрумна, че втората част от историята не отговаряше на очакванията

на скъпата му Ребека и беше лишена от драматизъм. — Днес следобед ме посети и ме помоли отново да я взема на работа.

— Така ли? — разочаровано произнесе благоверната му. Тъй като беше страстна любителка на киното, тайно се бе надявала на по-трагична развръзка.

— Каква е поуката от тази случка? — продължи господин Ейбрахамс, храбро опитвайки да възбуди интереса ѝ. — Преди по-малко от година тази девойка напусна работа като богата наследница, а ето че е останала без пукната пара. Това ни показва колко коварна е съдбата и че човек не бива да прахосва парите си. Случилото се с това момиче е живо доказателство на думите ми. Бог знае какво е правило, та е пръснало цялото си наследство. Честно казано, не съм очаквал, че ще си развее байрака — правеше впечатление на трезвомислеща и благоразумна.

— Какъв байрак е развяла, татко? — зяпна го Ейбрахамс-младши, който внезапно беше загубил интерес към храната.

— Не се бъркай в разговора на възрастните, момчето ми. Важното е, че изпълних молбата ѝ и отново я приех на работа. Девойката е истинска дама. Точно такива като нея са ми необходими. Не е жизнена като преди, изглежда по-смирена, но повтарям, че е дама, и се радвам, задето се върна при нас. Надявам се да не ни напусне дълго време. Странно нещо е съдбата, нали?

— Тъй си е то — отвърна съпругата много по-ентузиасирано от преди. Историята се бе оказала доста трогателна. Донякъде напомняте на филма, който госпожа Ейбрахамс беше гледала вчера — „Едно момиче срещу целия свят“ с Глория Гуук.

— Татко — обади се най-младият член на семейството.

— Кажи, Джейки.

— Като порасна, никога няма да загубя парите си. Ще ги заключа в банката и непрекъснато ще спестявам.

Мрачното настроение на господин Ейбрахамс, предизвикано от неволите на Сали, мигновено се разсея, както мъглата се разпръсва под слънчевите лъчи.

— Браво, моето момче — промълви той, извади дребна монета от джоба на жилетката си, върна я обратно, наведе се и погали хлапето по главата.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

ЧИЧО ДОНАЛД ИЗКАЗВА МНЕНИЕ

Някои мъже (между които се нареждаше и Брус Кармайл) са надарени с изключителна издръжливост; отказват да се примирят с поражението и упоритостта им се отразява благотворно както на сърдечните им дела, така и на много практични начинания. В качеството си на ухажор Брус Кармайл приличаше на издръжлив боксьор, който започва да играе добре едва след като здраво са го фраснали. Макар Сали категорично да беше отказала на предложението му, и през ум не му минаваше да смята въпроса за приключен. През целия си живот бе свикнал да получава това, което иска, щеше да го има и сега.

Беше сигурен, че желае Сали. Доскоро бе имал известни съмнения, които се бяха изпарили под влияние на горчилката от временното поражение. Забрави дори бохемските ѝ наклонности, които често го дразнеха, тъй като беше страстен радетел на традициите и добрия етикет. Спомняше си само красивите ѝ очи, закачливо вирнатата ѝ брадичка и изящната ѝ фигура. През безсънните нощи, когато се мяташе в леглото, му се привиждаше усмихнатото ѝ лице и този образ му действаше като камшик, подканваш го да се впусне в преследване. Като всеки достоен за уважение вълк, решен да залови Червената шапчица, той бавно и методично подготви бъдещата си стратегия. Не беше надарен с деликатност и богато въображение, които да му попречат да осъществи желанието си, но човек не може да притежава всички положителни качества. Въпреки че подготовката му за заминаване беше извършена бързо и при пълна дискретност, намеренията му не се изплъзнаха от вниманието на роднините. Изглежда, че в много английски семейства съществува система за комуникации, наподобяваща на онази, чрез която африканските племена в джунглата разпространяват вестите на стотици километри разстояние посредством телепатичен метод, който и до ден-днешен остава догадка за учените.

Вечерта преди Брус Кармайл да отплува за Америка, в лондонския му апартамент на Саут Одли Стрийт се появи представител, излъчен от роднините, с когото те се гордееха — самият чичо Доналд от кръв и плът.

Плътта на чичото възлизаше на сто и двацет килограма и столът, на който той намести телесата си, заскърца в знак на протест. Докато пребиваваха в Монкс Крофтън, Сали беше отровила деня на брат си със забележката, че ако продължава да дебелее, Филмор щял да се превърне в копие на шишката старец. Още от началното училище изпълнителният директор на роднинския съвет се придържаше към версията, че имал слабо сърце, поради което в продължение на петдесетина години се въздържаше от всякакви натоварвания; отгоре на всичко отвращението му към физическите упражнения беше съчетано с най-вълчия апетит в югозападен Лондон, поради което шейсет и двегодишният чичо Доналд се бе превърнал в страшилище за хорските столове. Брус Кармайл се втренчи в него, а обичайната му почителност беше примесена с чувство, напомнящо отвращение.

След изкачването на многобройните стъпала старецът дишаше тежко, а моржовите му мустаци се повдигаха и спускаха като водорасли, понесени от мъртво вълнение.

— Какво правиш? Какво? — успя да произнесе най-сетне. — Стягаш си багажа, а?

— Да — лаконично отвърна Брус. За пръв път в живота си изпита същото чувство за вина, което непрестанно терзаеше братовчеда му Джинджър в присъствието на шишката чичо с рибешки очи.

— Заминаваш ли?

— Да.

— Къде?

— В Америка.

— Кога тръгваш?

— Утре сутрин.

— Защо?

На хартия въпросният диалог изглежда сбит и отривист като репликите, които си разменят водевилните комедианти, но в действителност поради странните методи на контактуване на чичото, разговорът се проточи над три минути; след всеки отговор и преди

поредния си въпрос старецът пуфтеше, въздишаше (при което всмукваше мустаците си) и потъваше в толкова дълбок размисъл, че нервите на събеседника му се опънаха до краен предел.

— Тичаш след онова момиче — с обвинителен тон заяви чичото.

Брус Кармайл се изчерви като рак. Хрумна му еретичната мисъл, че поведението на Джинджър по време на прословутата вечеря в ресторант „Блек“ донякъде е било оправдано. Безсъмнено избраникът на роднинския съвет понякога бе ужасно досаден.

— Ще пийнеш ли едно уиски със сода — обърна се към стареца, опитвайки се да го отклони от опасната тема.

— Да — отвърна чичото, спазвайки дадената клетва никога да не отказва на подобно предложение. — Налей ми.

Би трябвало да се очаква, че след консумирането на алкохол разговорът ще се измести в по-благоприятно русло, ала надеждите на Брус не се сбъднаха. След като на един дъх изгълта питието, чичо Доналд с нови сили поднови атаката и изпуфтя:

— Не съм предполагал, че си такъв глупак!

Гордостта на младия мъж беше жестоко наранена. Никога досега не беше подлаган на обидите, които се бяха превърнали в ежедневие за Джинджър, поведението му никога не бе подлагано на критика.

— Не ме наричай така.

— Глупак си и то кръгъл! — уточни чичо Доналд. — Не одобрявам момичето. Никога не ми е харесвало. Не е сваятна девойка. Веднага го разбрах.

— Налага ли се да обсъждаме този въпрос? — високомерно попита Брус Кармайл, който беше открил, че грандоманията помага в подобни случаи.

Предводителят на роднините всмука през ноздрите си кичур от мустаците си, после го издуха и разярено възкликна:

— Ама че въпрос! Разбира се, че се налага! Иначе нямаше да изкача проклетите стъпала, рискувайки живота си. Налей ми още едно!

Господин Кармайл се подчини.

— Лоша работа — изпръхтя чичото, след като отново изпълни номера с мустаците. — Направо потресаваща. Слава Богу, че клетият ти баща не е между живите! Според теб какво щеше да ти каже, ако видеше как прекосяваш океана заради някаква въртиопашка? Искаш ли да знаеш? Щеше да каже... Как му е името на това уиски?

— О'Рафърти Спешъл.

— Никога не съм го чувал. Не е лошо... Бива си го. Силно. Отлежало. Отгде го купи?

— От магазина на Билби на Оксфорд Стрийт.

— Трябва да си поръчам няколко бутилки. Отлежало е. Докъде бях стигнал? А, сетих се. Клетият ти отец щеше да каже... дявол знае какво би казал. Защо го правиш? Защо? Ей туй не ми е ясно! Всички членове на фамилията недоумяват. Чичо Джордж е озадачен, леля Джералдин е смаяна. Поведението ти е необяснимо. Дори слепецът ще види, че момичето ламти за парите ти.

— Извинявай, чичо Доналд — надменно го прекъсна Брус, — но аргументите ти са абсурдни. Ако Сали беше най-обикновена златотърсачка, защо ми отказа, когато ѝ предложих брак?

— За да те забаламоса — без капчица колебание отвърна старецът. — За да хвърли прах в очите ти. Номерът е стар като света. Когато през 1881 бях в Оксфорд, една госпожица се опита да го приложи върху мен. Ако не бяха здравият ми разум и слабото ми сърце... Какво знайш за момичето? Какво? Туй е най-важното. Коя е тази девойка? Где се запознахте?

— В Ровил — курортно градче във Франция.

— Със семейството ли пътуваше?

— Не... сама — колебливо призна младият мъж.

— Дори не е била придружавана от онзи неин брат, тъй ли? Много лошо! — изсумтя чичото. — Много, много лошо.

— Американките са много по-независими от английските девойки.

— Ако не внимава с храната, тоз младеж ще стане истинско буре — продължи старецът, сякаш не беше чул забележката. Пътувала е сама, казваш. А ти какво направи? Сигурно си ѝ намигнал и тя е хукнала подир теб.

— Прекаляваш, чичо Доналд!

— Все някак сте се запознали, нали?

— Представи ми я Ланселот. Сали се оказа негова приятелка.

— Ланселот ли! — гръмогласно възкликна старецът и потрепери като ударена с пръчка пихтия, щом чу омразното име. — Сам си направи заключение що за хубостница е любимата ти. Девойка, която е приятелка на Ланселот. Разопаковай багажа!

— Моля?

— Разопаковай! Край на глупостите. Няма да позволя да се излагаш! Ще ти намерим подходяща съпруга. Леля ти Мери се е запознала с едни хора от фамилията Бейсингтън, които по пряка линия са свързани с прочутите Бейсингтънови от Кент... — голямата им дъщеря е истинска чаровница, тъкмо момиче за теб.

Общоприето е мнението, че само героите от старомодните романи скърцат със зъби, но Брус Кармайл беше толкова разгневен, че малко оставаше да го стори. Заплашително се намръщи и за пръв път в живота си пренебрегна вродената си учтивост.

— Няма! — сопна се на стареца. — Заминавам утре сутрин.

Чичо Доналд вече имаше горчив опит с друг непокорен племенник, ала още не беше свикнал с мисълта, че някой се осмелява да му противоречи. Почувства се ужасяващо безсилен. Нищо не е по-трудно от това как да реагираш, след проявено към теб неуважение.

— А? — сепнато попита той.

След като вече се бе разбунтувал, Брус Кармайл възнамеряваше да стигне докрай.

— Пълнолетен съм и съм финансово независим. Ще правя каквото поискам!

— Не бързай! — умоляващо възкликна старецът, осъзнавайки безсилието си. — Обмисли действията си.

— Обмислил съм всичко.

— Общественото ти положение.

— Помислил съм и по този въпрос.

— Можеш да се ожениш за всяка, която си избереш.

— Веч съм я избрал.

— Значи си твърдо решен да хукнеш на края на света, преследвайки госпожица Дори Не Си Спомням Името Й!

— Точно така.

— А не си ли помисли — важно обяви чичото, — че имаш дълг към семейството?

Чашата на търпението на Брус Кармайл преля и той се принизи до нивото, характерно за братовчеда Джинджър, който не подбираше думите си.

— Майната му на семейството! — възкликна.

Последва ужасяващата тишина, която бе нарушена от облекченото изскърцване на стола, шишкото се надигна от него и заяви:

— След нанесената ми обида нямам какво повече да ти кажа.

— И слава Богу! — отбеляза господин Кармайл, който беше загърбил всякакъв свян.

— Освен едно: ако се ожениш за това момиче, няма да те поздравя, срещнем ли се на Пикадили. Бога ми, направо ще те загърбя!

После се заклатушка към вратата. Племенникът му презрително го изгледа и не се опита да го спре. Моментът беше неописуемо драматичен.

Чичото хвана дръжката и без да се обръща, попита:

— Как му казваха?

— На кое?

— На онуй уиски.

— О'Рафърти Спешъл.

— Отгде го купуваш?

— От магазина на Билби на Оксфорд Стрийт.

— Ще го взема под внимание — изпуфтя дебелакът.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА
КАКВО СЕ СЛУЧИ В „ЦВЕТНА ГРАДИНА“

1.

— И след всичко, което направих за нея... — изстена господин Реджиналд Кракнъл и се просълзи както от самосъжаление, така и поради въздействието на алкохола от прочутите му запаси. — След всичко, което направих за нея, ме захвърли като употребявана носна кърпа!

Сали не му отговори. Гръмкият оркестър на „Цветна градина“ не търпеше никаква конкуренция и успешно заглушаваше всички разговори. Освен това цялото ѝ внимание беше заето с приспособяване към странните подскоци на партньора ѝ, които на моменти ставаха дори опасни. Двата преминаха покрай масата, където се беше разположила Мейбъл Хобсън, най-новата „придобивка“ на заведението, и с царствено пренебрежение наблюдаваше танцуващите. Изглеждаше изумително красива в златисто-черната си рокля и покрусеният Кракнъл едва преглътна, когато срещна погледа ѝ.

— Ако ви кажа — простена в ухото на Сали — колко, май ритнах глезена ви. Извинете. Тази вечер не съм на себе си. Ако ви кажа колко съм похарчил за тази жена, няма да ми повярвате. А за благодарност взе, че ме заряза. И знаете ли защо? Защото казах, че не харесвам новата ѝ шапка. Цяла седмица не ми е проговорила, отказва да се обади, когато я търся по телефона. Отгоре на всичко бях прав. Шапката беше отвратителна и изобщо не ѝ отиваше. Такива са всички жени — мрачно заключи той.

Сали тихо възкликна, тъй като не успя навреме да отскочи и кракът му връхлетя върху пръстите ѝ. Партньорът ѝ обаче възприе възклицанието ѝ като протест срещу обидната му забележка и се опита да замаже положението:

— Не исках да ви засегна. От пръв поглед разбрах, че не сте като другите жени. Имате добро сърце, затова ви разказвам тъжната си история. Усещам, че сте разумно момиче с широки възгледи и ще ме разберете. Направих дори невъзможното за тази жена. Уредих ѝ да работи тук — нямате представа колко ѝ плащат само да се кипри на масата. Преди време ѝ осигурих главната роля в една пиеса.

Забелязахте ли перлената ѝ огърлица? Подарък ѝ е от мен. А сега отказва да ми говори само защото не съм одобрил шапката ѝ! Да бяхте видели онази отвратителна вещ. Положително щяхте да се съгласите с мен, защото сте разумно момиче с широки възгледи и разбирате от шапки. Чудя се какво да правя. Идвам тук всяка вечер. — Сали много добре знаеше този факт. Наблюдавала бе отдалеч бедния господин Кракнъл, но тази вечер за пръв път церемониалмайсторът Лий Шонстейн ѝ го беше натрапил за партньор. — Идвам тук всяка вечер и танцувам край масата ѝ, но тя отказва да ми проговори. — Младежът се просълзи и възкликна: — Как бихте постъпила на мое място?

— Не знам — чистосърдечно отвърна Сали.

— Аз също недоумявам. Все се надявах, че като разумно момиче с широки възгледи ще ми подскажете какво да направя, но уви! Можете ли да пазите тайна? Ще споделя с вас, че тази вечер правя последен опит за сдобряване. Нали няма да ме издадете? — настойчиво прошепна той. — Сигурен съм, че няма да го сторите, защото сте разумно... Донесъл съм ѝ малък подарък. Би трябвало да я умилостиви, как мислите?

— Мисля, че ако беше голям, щеше да окаже по-силно въздействие.

В объркването си господин Кракнъл силно изрита глезена ѝ.

— И през ум не ми е минавало! Може би имате право. Е, вече е прекалено късно. Подаръкът може би ще смекчи сърцето ѝ. Ами ако не я трогне? Как смятате?

— Да — отвърна Сали.

— И аз съм на същото мнение — промърмори отритнатият влюбен.

След последен трясък на барабани и чинели оркестърът престана да свири. Господин Кракнъл заръкопляска и остана на дансинга, а младата жена потърси прикритие на масата си. Досегашният ѝ партньор нерешително се огледа, сякаш не си спомняше точно какво търси, сетне на зигзаг се отправи към собствената си маса. Разговорите, които бяха заглушавани от гръмкото изпълнение на оркестъра, се подновиха с нова сила; горещият въздух като че се изпълни с гласове. Сали затвори очи и притисна длани към слепоочията си, усещайки, че главоболието ѝ се усилва.

Беше изминал почти месец откакто се бе върнала на работа в заведението на господин Ейбрахамс. Сивите, монотонни дни се нижеха един подир друг, струваше ѝ се, че живее в кошмарен сън. Като по магия беше откъсната от своята среда. Седмици наред не беше виждала познато лице, не бе срещала никого от бившите си съквартиранти в пансиона. Филмор, който вероятно изпитваше угризения на съвестта, изобщо не ѝ се обаждаше, а Джинджър ковеше бъдещето си някъде на Лонг Айленд.

Тя отпусна ръце, отвори очи и се огледа. Както обикновено залата беше препълнена. „Цветна градина“ беше сред многобройните заведения, добили популярност след манията по танците, която беше обзела цял Ню Йорк; навярно защото ресторантът се ползваше с добра репутация (както твърдеше самият собственик), бизнесът на господин Ейбрахамс процъфтяваше, докато конкурентите му фалираха. В рекламите „Цветна градина“ се описваше като „клуб, предлагаш вечеря и танци на любителите на театъра след представленията“, и още, че благодарение на „просторната зала и разкошната обстановка“ заведението е „едно от чудесата на града, с прекрасен дансинг, великолепен оркестър, изискана кухня и перфектно обслужване“. Всеки, който не бе имал щастието да чуе хвалебствените слова на собственика относно заведението му, прочитайки рекламата с основание би предположил, че господин Ейбрахамс се гордее с „Цветна градина“.

Някога Сали също харесваше локала. Работата ѝ се струваше стимулираща и дори забавна. Ала по онова време не я измъчваше нетърпимото главоболие, нито изпитваше ужасяващата депресия, която я притискаше като воденичен камък и правеше работата ѝ непосилна.

— Госпожице Николас.

Оркестърът, който никога не замлъкваше задълго, беше подхванал нова танцова мелодия и Лий Шонстийн ѝ представяше нов партньор. Тя машинално се изправи.

— За пръв път посещавам този лежал — ѝ поведе разговор непознатият, докато се блъскаха с другите двойки на дансинга. Както можеше да се очаква, беше огромен и нескопосан мъж. Тази вечер целият свят изглеждаше на Сали огромен и нескопосан. — Заведението си го бива. Аз съм от севера — по нашите места няма

такива клубове. — Той разчисти пространството около себе си, използвайки Сали вместо бухалка, а младата жена, която доста си беше изпатилa от тежките стъпала на Реджиналд Кракнъл, се изпълни с копнеж по него. Новият ѝ партньор определено беше най-бездарният танцьор в цяла Америка.

— Дай ми на мен добрия стар Ню Йорк — продължи човекът, който определено беше лишен от патриотизъм. — Най-хубавият град на света! Откакто съм тук, посетих няколко страхотни представления. Гледала ли сте шоуто във „Фолис“?

— Не.

— Много сте пропуснала — разпалено заяви непознатият. — Непременно отидете. Повярвайте, че си заслужава. Но сигурно сте гледала „Миртъл се къпе в турската баня“.

— Напоследък не съм посещавала театрални постановки.

— Послушайте съвета ми и отидете да гледате тази пиеса. Върхът е! Откакто съм пристигнал не пропускам представление. Останах много доволен, с изключение на тази вечер. Честно да си кажа, минах се жестоко. Ама сам съм си виновен, задето рискувах да отида на премиера. Е, всяко зло за добро — като се прибера у дома, ще се фукам, че съм присъствал на нюйоркска премиера. Ама загубих два долара и седемдесет и пет и ще се пукна от яд. Пиесата се казваше — „Дивата роза“ — иронично продължи той, сякаш беше заловил в измама управата на театъра. — Наистина ме накара да подивея! Да хвърлиш на вятъра почти три долара заради някаква дивотия!

Сали се запита защо названието на пиесата ѝ се струва толкова познато. Внезапно си спомни, че това беше новата творба на Джералд Фостър. След завръщането си в Ню Йорк изпитваше ужас при мисълта, че може да се сблъска с него, излизайки от апартамента си, сетне видя в утринния вестник бележка, която успокои страховете ѝ: Джералд бил на турне с новата си пиеса, която със сигурност се наричаше „Дивата роза“.

— Спомняте ли си кой е авторът? — побърза да попита инквизитора си.

— Нямам представа, ама който и да е той, извади късмет, че се отърва жив. По нашите места пребиват човек за много по-малко прегрешение. „Дивата роза“! Пълна дивотия! — продължи човекът от севера, който мразеше да хвърля парите си на вятъра, сетне се опита да

позабавлява партньорката си с дебелашкия си хумор: — Преди края на второто действие публиката масово се втурна към изходите, можеше да има и жертви, ако някой не се беше провикнал: „Пуснете най-напред жените и децата!“

Сали се озова на масата си, без да знае как се е добрала до там.
— Госпожице Николас.

Понечи да стане, но внезапно осъзна, че това не беше гласът на господин Шонстейн със златните коронки, който я призоваваше да изпълни задълженията си.

Човекът, произнесъл името ѝ, се беше настанил до нея и говореше с английски акцент, който ѝ се стори странно познат. Замъглените ѝ очи се проясниха и тя позна Брус Кармайл.

2.

— Отбих се в жилището ти — говореше господин Кармайл, — портиерът ме осведоми къде си отишла, поради което си позволих да те последвам. Надявам се, че не възразяваш. Разрешаваш ли да пуша?

С престорена самоувереност запали цигара. Когато драсна клечката кибрит, ръката му леко трепереше, но той се гордееше с факта, че изражението му не издаваше възбудата му. Брус Кармайл смяташе себе си за силен мъж, който не се поддава на чувствата си. Осъзнаваше, че положението е доста неловко, но беше решил да се държи така, сякаш нищо не се е случило. Изпод око огледа Сали и си помисли, че дори през онзи паметен ден в градината на Монкс Крофтън, възлюбената му не бе изглеждала толкова красива. По страните ѝ беше избила руменина, очите ѝ трескаво блестяха. Докато я съзерцаваше, шишкавият призрак на чичо Доналд, който неотлъчно го съпровождаше по време на презокеанското пътуване, внезапно изчезна.

— Кога пристигна? — попита Сали, за да прекрати неловкото мълчание. Чувстваше се напълно объркана. Не знаеше дали се радва или е разгневена от внезапното му появяване. Реши, че по-скоро е радостна. Мургавото лице и прекалено официалните маниери на англичанина ѝ подействаха странно успокояващо. Беше толкова различен от господин Кракнъл и от човека от севера, толкова откъснат от трескавата атмосфера на нощния клуб, че само като го гледаше, се чувстваше някак отпочинала.

— Пристигнах тази вечер — обяви той и я погледна в очите.

— Тази вечер ли?

— Параходът акостира на пристанището точно в десет. — Кармайл отново извърна поглед, оставяйки я да асимилира значението на думите му.

Сали мълчеше. Осъзнаваше, че присъствието му тук е предизвикателство, което е невъзможно да пренебрегне, ала изобщо не се развълнува. След продължителната съпротива на плувец, който повече не може да се съпротивлява на течението и позволява на

изтощението да вземе връх. Горещият въздух я обгръщаше като одеяло и я задушаваше. Гръмката музика и шумните разговори късаха нервите ѝ.

— Ще потанцуваме ли? — обади се младият мъж.

Оркестърът бе подхванал нежна и чувствена мелодия, в момента водеща класацията за бродуейски хитове, от която на Сали ѝ се повдигаше, след като я беше слушала поне сто пъти.

— Както искаш.

Брус Кармайл сляпо вярваше в перфектните умения. Беше от хората, които предприемат само онова, с което могат да се справят блестящо. В крехката си младост беше решил, че един джентълмен трябва да танцува добре и се бе постарал до съвършенство да овладее различните стъпки. Озовавайки се на дансинга, Сали машинално се подготви да бъде настъпвана и ритана по кокалчетата от партньора си, защото танцуването в „Цветна градина“ за нея се бе превърнало в изтезание. Вместо това се оказа в прегръдките на истински експерт, на човек, който танцуваше по-добре и от нея. Внезапно изпита чувство, граничещо с благодарност, опънатите ѝ нерви като по чудо се отпуснаха, обхвана я блажено спокойствие. За пръв път от много време се отпусна и с полупритворени клепачи затанцува в ритъма на мелодията, която вече не ѝ се струваше досадна и банална. В този момент отношението ѝ към Брус Кармайл претърпя коренна промяна.

Никога досега не се бе потрудила да анализира чувствата си към този мъж, но в едно беше абсолютно сигурна — че изпитва физическо отвращение към него. При все че беше хубав мъж (макар и малко мрачен, той наистина бе привлекателен) нещо във външността му я отблъскваше. Ала сега отвращението ѝ се беше изпарило, прогонено от магията на танца. Невидимата преграда помежду им беше изчезнала.

— Сали! — Той я притисна към себе си, мускулите на ръцете му потръпнаха. Младата жена впери поглед в лицето му. Тъмните очи на Брус горяха като тлеещи въгленчета, а тя залитна и се почувства странно безпомощна; внезапно се случи нещо, което я изтръгна от унеса: танцът с Кармайл не я беше избавил от необходимостта да вземе най-важното решение в живота си. Брус пламенно ѝ нашепваше онова, което ѝ бе казал в горичката през онази далечна пролетна утрин, а музиката, внезапно възвърнала баналността си, заглушаваше гласа

му. Хрумна ѝ, че не е честно да се възползва от моментната ѝ слабост, ала съзнанието ѝ беше замъглено.

Оркестърът престана да свири. Двойките на дансинга заръкопляскаха, ала Сали тръгна към масата си, а партньорът ѝ я последва като сянка. И двамата мълчаха. Той беше казал всичко, което бе намислил, а младата жена седеше неподвижно, взираше се в една точка и се опитваше трезво да разсъждава. Беше уморена до смърт, очите ѝ горяха, главоболието ѝ се усилваше. Налагаше се трезво да обмисли положението. Струваше ли си да се съпротивлява? Имаше ли нещо на света, заради което да продължава да се бори? Нямаше отговор на този въпрос. Единственото, което знаеше, бе, че умората и безсилието изцяло са я завладели.

Музиката замлъкна. Танцуващите отново заръкопляскаха, но този път оркестрантите бяха непреклонни. Постепенно дансингът се изпразни, секна шумът от тътреци се крака. В „Цветна градина“ се възцари относителна тишина. Дори разговорите бяха странно приглушени. Сали затвори очи; в този миг някъде от високо се дочу чуруликане.

Изадор Ейбрахамс беше почтен човек и държеше на думата си. Беше нарекъл заведението си „Цветна градина“ и се смяташе задължен да пресъздаде, доколкото е възможно атмосферата на една градина в претъпкания и шумен бродуейски ресторант. Гирлянди от хартиени рози украсяваха стените, около колоните бяха подредени саксии с лалета, на тавана бяха окачени кафези с пойни птички. Една от тях, вдъхновена от спирането на гръмката музика, с които бедничката птица не би могла да се конкурира, внезапно зачурулика.

Сали съжаляваше бедните пернати и напразно умоляваше Ейбрахамс за намаляване на присъдата им, ала сега не ѝ хрумна, че птицата се моли на собствения си език, както Сали мислено се бе молила, да бъде пусната на свобода. В този съдбовен миг чуруликането ѝ се стори радостно. Песента на птицата подейства като балсам за тревожната ѝ душа. Ненадейно в съзнанието ѝ изникна Монкс Крофтън; прохладното, изпълнено със зеленина и божествена тишина имение я примамваше както оазисът в далечината примамва пътешественика в пустинята.

Осъзна, че господарят на Монкс Крофтън стисна ръката ѝ. Погледна надолу и неволно потръпна. От първия миг беше

възневидяла ръцете на Брус Кармайл. Бяха силни и кокалести, обраснали с черни косми. Беше ѝ хрумнала мисълта, че за нищо на света не би търпяла докосването им. Ала сега остана неподвижна. Отново си представи градината в имението... зелен рай, където щеше да си отпочине.

Брус се бе привел към нея и отново ѝ шепнеше. Горещината беше нетърпима, залата ѝ се струваше по-шумна и по-претърпкана от всякога. Птичката отново запя и този път Сали разбра посланието ѝ: „Помогни ми да изляза от тук!“ Само това имаше значение. Не е важно кой ти помага и къде ще отидеш, стига да се спасиш от клетката.

Зелените ливади и тишината на Монкс Крофтън я примахваха...
— Съгласна съм — промълви тя.

3

Думите ѝ объркаха Брус Кармайл, внезапно превърнал се от пламенен почитател в годеник. Той почувства странно неудовлетворение, което определено не се дължеше на съгласието на Сали. Естествено би предпочел бъдещата му съпруга да се отнася по-сърдечно с него, ала беше готов да чака, докато напълно спечели сърцето ѝ. Тревогата му се дължеше на факта, че едва сега осъзна колко неподходящ момент и място е избрал, за да излее чувствата си. Принадлежеше към хората, за които общоприетите норми са закон и които при предлагане на брак смятат за задължителни, наличието на лунна светлина и усамотение; а обстановката в ресторанта действаше на нервите му.

Оркестърът отново свиреше, но това не бе тихата и романтична музика, на фона, на която влюбеният да изрази чувствата си. Думкаха барабани, гърмяха чинели — шумотевницата беше достатъчна да охлади най-горещите страсти и да накара най-красноречивия обожател да замълчи като риба. Докъдето погледът стига, дансингът беше изпълнен с кълчещи се двойки, а точно зад господин Кармайл двама сервитьори се бяха впуснали в оживен спор, така присъщ за хората с тяхната професия. При създалите се обстоятелства на Брус бе невъзможно да поддържа подобаващо емоционално ниво, поради което означава с банални приказки първите си минути като сгоден човек.

— Адска шумотевница, нали? — заядливо изрече той.

— Имаш право — съгласи се Сали.

— Винаги ли е толкова шумно?

— Да.

— Ще ми се спукат тъпанчетата!

— Да.

Дълбоко в душата на Брус Кармайл дремеше романтик, на когото му идваше да нададе протестен вик срещу недостойните за ситуацията баналности. Когато той си представяше как ще изиграе ролята на годеник, най-трогателна му се струваше сцената, след като е направил предложението, а избраницата му промълвила съгласието си; виждаше

се как, горд с постижението си, шепне нежни слова на младата жена, която свенливо е свела глава. Но как да шепне сред тази врява? Раздразнението взе връх над нежността.

— Често ли идваш тук?

— Да.

— Защо?

— Да танцувам.

Господин Кармайл бе обзет от безпомощен гняв. Вместо романтичната сцена, която си беше представял, случващото се му напомни за първия му бал, когато, едва дваайсетгодишен, през цялото време се бе крил зад една палма в саксия и потейки се обилно, беше правил плахи опити да заговори някаква огромна нимфа в розово. Това бе един от редките случаи в живота му, когато беше попаднал в абсолютно неизгодно положение. Още си спомняше как прекалено високата му яка прилепваше към врата му като разтопена. Искаше му се завинаги да заличи от паметта си позорната сцена и раздразнението му се подсилваше от факта, че е принуден да си я спомни точно в момента, който би трябвало да е най-важният в живота му. Все пак направи отчаян опит да спаси положението и да заговори на по-възвишена тема.

— Скъпа — прошепна (бе установил, че премествайки стола си няколко сантиметра надясно и извивайки се встрани, вече бе в състояние да шепне на любимата си) — направи ме толкова...

— *Batli, batli! I presto ravioli hollandaise* — извика един от кавгаджиите сервитьори зад него. Може би двамата изобщо не се караха, но гласовете им подлудяваха и без това изнервения кандидат-жених.

— *La Donna e mobile spaghetti napoli Iettrazzina* — разгорещено отвърна колегата му.

— ... направи ме толкова... — отчаяно повтори Брус.

— *Inganta Isabella Iope de Vegas* супа — Toronto изкрещя първият сервитьор, възвръщайки смелостта си.

— ... толкова щастлив...

— *Funiculi funicula Vincente y Blasco Ibanez vermicelli sul campo della gloria risotto!* — гордо обяви колегата му, спечелил по точки.

Брус Кармайл се отказа от опитите си да направи романтично признание в любов и с кисело изражение запали цигара. Гнетеше го

чувството, което всеки от нас е изпитвал в даден момент от живота си, че е направил фатална грешка.

Оркестърът замлъкна. Дватама видни жители на квартал Малка Италия се отдалечиха, може би, за да организират вендетата. Настъпи относителна тишина. Ала подобно на благозвучни звънчета, разлюлени от груба ръка, чувствата на господин Кармайл бяха в дисакорд и той не успя да възвърне спонтанността си. С ужас установи, че му хрумват само банални фрази.

— Къде са приятелите ти? — обърна се към Сали.

— Какви приятели?

— Компанията, с която си дошла тук. — Колкото и вълнуващ да беше моментът, през цялото време си бе задавал този въпрос. В неговия благовъзпитан свят почтените момичета никога не стъпваха сами в ресторант.

— Нямам компания.

— Нима си дошла без придружител! — Брус Кармайл не успя да прикрие неприятната си изненада. Призракът на чичо Доналд, когото бе успял да прогони, отново се изтъпанчи в цял ръст и неодобрително изпуфтя през моржовите си мустаци.

— Работя тук — поясни Сали.

Новоизлюпеният годеник подскочи от изненада.

— Какво, какво работиш?

— Танцувам с клиентите. Аз... — Тя млъкна, тъй като вниманието ѝ беше привлечено от нещо в противоположния край на залата. Въпросното нещо всъщност бе червенокос, якичък младеж, който стоеше до масата на потъналия в мирова скръб Реджиналд Кракнъл. Червенокосият носеше кошница, от която се разнесе пронизителен лай и за миг заглуши шума от разговорите. Господин Кракнъл излезе от вцепенението си, взе кошницата и вдигна тръстикования капак. Лаят се усили.

Реджиналд се изправи, сетне с изражението на човек, загубил всякаква надежда, нерешително прекоси дансинга и се озова до масата, където горда и непристъпна седеше Мейбъл Хобсън. След миг надменната дама, заобиколена от тълпа любопитни зяпачи, които не пропускаха да се възхитят от красотата ѝ, притискаше към гърдите си оглушително джафкащ пекинез, а като добър стратег Реджиналд

Кракнъл се бе настанил до нея. Истинската любов беше възтържествувала.

Червенокосият младеж забеляза Сали и изумено се вторачи в нея.

— Танцуваш с клиентите си! — с треперещ глас възкликна Брус Кармайл, който не бе обърнал внимание на трогателната сцена, която се беше разиграла пред очите му. При все че представлението беше наситено с разтърсващи взаимоотношения, сексапил и неочаквани обрати — накратко, с всички качества, които трябва да притежава една драма — Брус Кармайл остана безразличен. Мислите му бяха заети с друго. Призракът на чичо Доналд, който обвинително поклащаше пръст, непрекъснато се натрапваше в ума му. Струваше му се, че чува строгия глас на стареца.

Танцьорка! Професионална танцьорка в бродуейски ресторант! Ужасяващи съмнения като змии пропъльзяха в съзнанието на господин Кармайл. Запита се какво всъщност знае за тази девойка, която бе удостоил с безценната чест да бъде негова спътница в живота. Как беше разбрал, че тя е... не успя да намери подходящото наречие, но със сигурност знаеше какво иска да каже: беше ли достойна за оказаната ѝ чест? През целия си живот се бе пазил като от огън от представителки на нежния пол, свързани с увеселителния бизнес. Някои негови познати от клуба се бяха оженили за вариететни балерини, а господин Кармайл, който нямаше нищо против балерините, стига да си знаят мястото и да не ги вижда извън сцената, гледаше на тези младежи като на парии.

Огледа се и сякаш се събуди от кошмарен сън. Безразсъдството, което го бе накарало да прекоси океана, за да спечели Сали, внезапно го напусна.

Когато го чу да говори, тя се обърна към него. Очите ѝ бяха толкова чисти, изглеждаше така непорочна, че за миг съмненията му изпъльзяха обратно в мрака, откъдето се бяха появили. „Не съм се излъгал“ — мислено заяви той на заплашителния призрак на чичо Доналд. Всеки, който погледнеше Сали, нито за миг не би се усъмнил, че е най-почтеното и най-милото момиче на света. Както приливът завладява брега, така и Брус Кармайл отново бе завладян от пламенни чувства.

— Загубих наследството си и бях принудена да работя — обясни младата жена.

— Разбирам, разбирам — промърмори новоизлюпеният годеник и само Бог знае какъв апогей щеше да достигне нежността му. Ала в този миг съдбата, която пет пари не дава за хората, се намеси, прикривайки се под образа на Джордж Уошингтън Уилямс.

Джордж Уошингтън Уилямс беше талантлив тъмнокож джентълмен, когото Изадор Ейбрахамс бе открил в някакво второкласно водевилно представление. Изпълнението му беше гвоздеят на програмата в „Цветна градина“. Всъщност той свиреше на ударните инструменти, но имаше симпатичния навик след единадвеминутно солово изпълнение на барабаните, да стане от мястото си и няколко пъти да обиколи дансинга, преструвайки се, че реже кичури от косите на посетителите с ножица от кръстосаните палки. В мига, когато в прилив на чувства господин Кармайл се приведе към Сали с намерението да излее душата си чрез няколко грижливо подбрани фрази, някакъв непознат черньо си позволи непростимата волност да сграбчи косата му.

Брус Кармайл не беше раздразнен. Наречието в никакъв случай не описваше състоянието му. Прекъсването в този сублимен момент бе равнозначно на шок и го разтърси до дъното на душата му. Щракането на палките го подлуди. А когато чернокожият дружелюбно се усмихна и белите му зъби проблеснаха, чашата на търпението на Брус преля. Достоинството му беше наранено от грубото посегателство върху личността му. Хората на съседните маси се смееха. Не, надсмиваха му се. Усети неопишуема омраза към „Цветна градина“, която пък предизвика неодобрението му към всички по един или друг начин свързани с ресторанта. Скочи на крака и промърмори:

— Отивам си.

Сали не отговори. Наблюдаваше Джинджър, който още стърчеше до масата, преди малко освободена от Реджиналд Кракнъл.

— Лека нощ — през зъби процеди господин Кармайл.

— О, тръгваш ли вече? — сепна се тя и се изчерви. Напразно търсеше по-интимни думи. Повтаряше си, че е обещала да се омъжи за този човек, ала никога досега не го беше чувствала толкова чужд, сякаш беше обитател на друга планета. Струваше ѝ се невероятно, че е взела безвъзвратното решение да стане негова съпруга.

Появата на Джинджър ѝ подежда като шок. През изминалия половин час напълно го беше забравила и едва сега осъзна, че бракът ѝ

с Брус Кармайл ще сложи край на приятелството ѝ с братовчедата му. Едно бе сигурно — от този миг нататък той беше мъртъв за нея. Сали Николас беше в дружески отношения с Джинджър, но станеше ли госпожа Кармайл, нямаше да ѝ разрешат да се вижда с него.

Обзе я зашеметяващо чувство за загуба, което ѝ подейства като силен удар.

— Да, до гуша ми дойде от тази врява... — говореше Брус.

— Лека нощ — промълви Сали, поколеба се и стеснително добави: — Кога ще се видим?

Младият мъж беше осенен от мисълта, че поведението му не е подобаващо на един джентълмен. Истинският джентълмен винаги е невъзмутим и не губи самообладание.

— Нали не възразяваш, че си тръгвам? — попита малко по-любезно. — Повярвай, че не мога нито миг повече да остана в това противно заведение. Обещавам, че в най-скоро време ще те измъкна оттук.

— Едва ли ще ми разрешат да напусна без предупреждение — заяви Сали, която гледаше сериозно на задълженията си.

— Утре сутрин ще обсъдим този въпрос. Ще те взема с кола от дома ти. Трябва да бъдеш на чист въздух след времето, прекарано в този кошмарен ресторант. — Той с погнуса се огледа и с презрително възклицание изрази непоклатимото си отвращение към „Цветна градина“, гордостта на Изадор Ейбрахамс:

— Боже мой! Каква дупка!

Вирна глава и побърза да излезе, а Джинджър, преливащ от щастие, се спусна към масата на Сали, досущ пикиращ пощенски гълъб.

4.

— Брей, да му се не види! — провикна се той. — Не вярвам на очите си. Какъв късмет! — Озърна се враждебно и добави: — Онзи тъпак спаси ли се?

— Моля?

— Изчезна ли? — поясни Джинджър. — Няма да се връща или нещо подобно, нали?

— Ако говориш за господин Кармайл, той си отиде.

— Супер! — отдъхна си червенокосият. — Като ви гледах как приятелски си бърбите, за миг се изплаших, че ти кавалерства. Едно не разбирам — какво търси тук този проклетник? Не му ли стига цяла Европа, та е дошъл да трови въздуха на Ню Йорк? Слушай, адски съм щастлив отново да те видя. Струва ми се, че са изминали години от последната ни среща. Разбира се, писмата донякъде заместват личния контакт, но усещането е съвсем различно. Освен това не ме бива да съчинявам писмени послания. Хей, върховно е, че се срещаме! Искаш ли да те почерпя? Чаша кафе... варено яйце... или нещо друго. Божичко, каква приятна изненада!

Грозноватото му лице сияеше от неподправено удоволствие и Сали изпита усещането, че е влязла в топла и приветлива стая, след като часове наред се е лутала в мразовита нощ. Живачният стълб на настроението ѝ се покачи.

— О, Джинджър! Не мога да ти опиша радостта си от срещата ни.

— Сериозно ли говориш?

— Присъствието ти ми подежда като глътка свеж въздух.

— Приятно ми е да го чуя. Страхувах се, че си ме забравила.

— Какво говориш!

Ненадейно тя беше осенена от прозрението, че никога не би могла да го забрави, толкова важно място заемаше в живота ѝ този човек.

— Много ми липсваше — промълви и усети, че думите ѝ не изразяват истинските ѝ чувства.

— Брей! — възкликна Джинджър и мислено съжали заради липсата на достатъчно изразни средства, чрез които да изкаже онова, което му беше на душата.

Настъпи неловко мълчание. След като възбудата ѝ от щастливата среща премина, дълбоко в себе си Сали усети необяснима тревога, сякаш нещо не беше наред. Опита се да прогони неприятното чувство, но то не само се бе загнездило в сърцето ѝ, а заплашваше напълно да я завладее. Започваше да осъзнава, че Джинджър означава всичко за нея, но с всички сили се мъчеше да прогони ужасяващата мисъл. Странни чувства бушуваха в гърдите и тази вечер, когато се бяха случили толкова странни събития. Джинджър ѝ се струваше някак различен, като че го виждаше за пръв път.

— Изглеждаш прекрасно — наруши мълчанието тя, опитвайки да намери спасение в баналностите.

— Наистина съм добре. Никога не съм бил в толкова добра форма. По цял ден съм на открито, а чистият въздух и провинциалният живот ми се отразяват благотворно. Слушай, бизнесът процъфтява. Видя ли как преди малко връчих песа Пърси на онзи... как му беше името? Прибрах пет стотачки само от тази продажба. Чекът вече е в джоба ми... Хей, не е ли странно: идвам тук да доставя поръчката и не щеш ли, виждам теб. Отначало си помислих, че халюцинирам. Дано приятелите ти да не ме помислят за голям нахал. Постарай се да им обясниш, че сме стари приятели, че си ме кредитирала и така нататък. — Той понижи глас и добави: — Знам, че мразиш да ти благодарят, но непременно трябва да ти изразя признателността си...

— Госпожице Николас.

Лий Шонстийн се бе приближил до масата, придружен от младеж с тънки мустачки и с пенсне. Сали се изправи, след миг Джинджър остана сам и смаяно се втренчи в гърба на младата жена, която за малко изчезна от погледа му, сетне се появи сред кълчещите се двойки на дансинга. Случилото се му напомни на трик на илюзионист, ала не му се стори забавно. Съвси вежди, вбесен от проявата на най-неприкритото безочие, на най-върховното нахалство, с които се бе сблъсквал през целия си живот. Представете си само: да прекъснеш интимен разговор и да отмъкнеш дамата, без нито дума за извинение, главата му не побираше такава наглост.

— Кой беше този простак? — гневно се обърна към Сали, когато тя се върна на масата.

— Възрастният господин се нарича Лий Шонстийн.

— А другият?

— Онзи, с когото танцувах ли? Не го познавам.

— Какво?!

Сали разбра, че разговорът загрубява. Единственият изход беше да признае истината.

— Джинджър, спомняш ли си как при запознанството ни в онзи асансьор споделих с теб, че съм танцувала в едно заведение на Бродуей. Ставаше въпрос за този ресторант. Отново работя тук.

Изражението на младежа подсказваше пълно недоумение.

— Не разбирам, — промълви, макар думите да бяха излишни, тъй като лицето му беше достатъчно красноречиво.

— Върнах се на работа.

— Но защо?

— Защото се налагаше. — Забързано продължи да обяснява, тъй като погледът на Джинджър ѝ подсказа, че той започва да проумява жестоката истина. — Разбираш ли, Филмор фалира — не по своя вина, бедничкият. Просто не му провървя, а по-голяма част от наследството ми беше вложено в неговите начинания, поради което. — Думите ѝ секнаха, щом забеляза погледа му, жегна я нелепо чувство за вина. Джинджър изглеждаше едновременно смаян и потресен.

— Да не би да... — Той преглътна и започна отначало: — Да не би да намекваш, че... че си ми дала толкова много пари за развъдника... след като си загубила наследството си? Нима искаш да кажеш...

Сали крадешком погледна към моравото му лице, но веднага извърна очи. Настъпи напрегната тишина.

— Слушай! — ненадейно избухна Джинджър. — Трябва да се омъжиш за мен. И то непременно! Изразих се погрешно — побърза да добави. — Знам, че ще се омъжиш, за когото пожелаеш, но... все пак те моля да приемеш ръката ми. За Бога, помисли по въпроса! Досега се въздържах, защото смятах, че не е редно да те безпокоя с глупави предложения, ала сега. Да му се не види, съжалявам, че не умея да се изразявам по-поетично. Не ме бива по разговорите. Обаче... ами... слушай, знам, че не съм подходящ за теб, но сигурно поне малко ме

харесваш, иначе нямаше да се жертваш заради ме... и... знай, че откакто те зърнах, съм лудо влюбен в теб. Моля те, размисли, Сали. Ако се оженим, ще се грижа за теб и тъй нататък... Обещавам да работя като змей и да ти осигуря приличен живот. Не съм толкова глупав да мисля, че момиче с твоята класа наистина ще... хм... ще се влюби в тъпак като мен, но...

Сали докосна ръката му.

— Миличък Джинджър, много те обичам. Навярно винаги съм го знаела, но едва тази вечер осъзнах истинските си чувства. — Изправи се, грациозно се приведе към него и му прошепна: — Никога няма да обичам друг, освен теб. Не го забравяй.

Понечи да се отдалечи, но той я сграбчи за рамото.

— Сали...

Младата жена се отскубна от хватката му и лицето ѝ се изкриви, докато напразно се мъчеше да сдържи сълзите си.

— Направих фатална грешка — промълви. — Братовчедът ти... господин Кармайл... преди малко ми предложи да се омъжа за него и... и аз приех.

Сетне побягна, спринтирайки между масите като подплашено животно, което бърза да се скрие в убежището си. Джинджър остана като вкаменен и безмълвно я проследи с поглед.

5.

Когато Сали отвори входната врата, телефонът в мъничката ѝ всекидневна звънеше. Тя се досети кой я търси и пронизителният звън ѝ прозвуча като глас на изпаднал в беда приятел, който вика за помощ. Без да затваря вратата, изтича до масичката и вдигна слушалката. По жицата долитаха приглушени жалки стенания.

— Ало... Ало... Хей... Ало...

— Ало, Джинджър — промълви тя.

Вместо отговор последва нещо средно между вик и задавено клокочене. После дочу глас:

— Сали! Ти ли си?

— Самата аз.

— От сума време се опитвам да се свържа с теб.

— Току-що се прибирам. Вървах пеш.

Настъпи тишина.

— Ало?

— Да?

— Такова. — Както обикновено Джинджър имаше затруднение с изразните средства. — Ами за онова, дето ми каза.

— Да? — повтори Сали, стараяйки се гласът ѝ да не трепери.

— Одеве каза. — Речникът на младежа отново се оказа беден. — Каза, че ме обичаш.

— Да — за трети път промълви тя.

Друг странен звук прелетя по жицата; Джинджър помълча, докато се овладее, после поднови атаката:

— Аз... Предлагам да обсъдим този въпрос, когато се срещнем. Няма смисъл да ти се обяснявам по телефона. Честно казано, шашардисан съм. Никога не съм предполагал. Хей, какво общо има Брус?

— Вече ти казах. — Лицето ѝ беше изкривено от мъка, ръцете ѝ трепереха. — Направих фатална грешка. Не осъзнавах истинските си чувства. А сега е прекалено късно.

— Боже мой! — Гласът на Джинджър прерасна в неистов вой. —
Не може да бъде! Нали не мислиш да се омъжваш за този тип?

— Трябва. Вече дадох дума.

— Но...

— Няма смисъл да спорим. Ще спазя обещанието си.

— Но братовчед ми е абсолютен гадняр!

— Не мога да се отметна от думата си.

— Дрън-дрън! — разгорещено се провикна Джинджър. —
Разбира се, че можеш. Нито едно момиче не бива да...

— Не мога, скъпи. Наистина е невъзможно.

— Слушай...

— Предпочитам да не говорим на тази тема. Къде си отседнал?

— Къде ли? В „Плаза“... Чуй ме, Сали.

Тя неволно се усмихна.

— В „Плаза“ ли? Бедничкият, наистина се нуждаеш от някого,
който да се грижи за теб. Не бива така безразсъдно да пилееш парите
си... А сега трябва да прекратим разговора. Късно е и съм много
уморена. Утре ще те посетя в хотела. Лека нощ.

Побърза да затвори телефона, за да предотврати новите протести
на Джинджър. Понечи да се обърне, но чу глас зад себе си:

— Сали!

Джералд Фостър стоеше на вратата.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА
САЛИ СЛАГА КРЪСТ НА МИНАЛОТО

1.

Пребледнелите страни на Сали бавно поруменияха, а сърцето ѝ, което лудо затуптя, щом тя чу гласа на Джералд, възвърна нормалния си ритъм. Когато преодоля шока от внезапната поява на бившия си годеник, с учудване установи, че е напълно спокойна. Представяйки си тази среща, която рано или късно щеше да се състои, я обземаше паника; сега събитието беше факт, но изобщо не я развълнува. След емоциите, които беше изживяла тази вечер, изпитваше странно безразличие.

— Здравей, Сали — избърбори Джералд.

Говореше завалено, хилеше се и се олюляваше, подпирайки се на вратата, за да не падне. Беше по риза и очевидно бе пиян. Бледото му лице беше подпухнало, беше разпуснат и затъпял от алкохола — цялата му външност подсказваше, че е свършен човек.

Сали не отговори. Преди малко се чувстваше смазана от изтощение, ала сега бе навлязла във втората фаза, когато настъпва временно изостряне на всички сетива — нещо като циганско лято за претоварената нервна система. Огледа с безразличие бившия си годеник, като че беше непознат.

— Здравей — повтори Джералд.

— Какво искаш?

— Чух гласа ти. Забелязах, че вратата е отворена. Реших да вляза.

— Какво искаш?

Плахата усмивка, която изглеждаше като залепена към лицето му, помръкна. По страната му се търкулна сълза. Беше достигнал онази фаза, когато изпитият алкохол го подтикваше към разнежване.

— Сали... С-с-сали... М-много съм нещастен — заеквайки произнесе Джералд. — Чух гласа ти. Забелязах, че в-вратата е от-т-ворена. Реших да вляза...

Сали изпита странното чувство, че вече е присъствала на тази сцена. Внезапно се досети: Джералд Фостър до болка ѝ напомняше за Реджиналд Кракнъл.

— Мисля, че е по-разумно да си легнеш — каза с безразличие. Не я трогваха нито видът му, нито неприкритото му страдание.

— Няма смисъл. Не мога да спя. Няма смисъл... Сали, не знаеш колко съм нещастен. Едва сега разбирам, че съм постъпил като глупак.

Тя му направи знак да замълчи — не ѝ се слушаха закъснелите му извинения за безобразното му отношение към нея. Не желаше да слуша съзливите оправдания на човека, който се бе постарал да съсипе живота ѝ. Ала след миг разбра, че не изневярата тегнеше на душата му.

— Постъпих глупаво, че се захванах с драматургия — продължи той. — Първата ми пиеса си я биваше, но повече не успях да напиша нещо, което да се хареса на публиката. Няма смисъл да си блъскам главата. Трябваше да си остана във вестника. Знам, че съм добър журналист. Ще се върна към старата си професия. Тази вечер претърпях още един провал. Край на театъра! Захващам се с репортерство. — Тихо зариде, оплаквайки тъжната си участ, сетне промърмори: — Много съм нещастен.

Пристъпи в антрето, залитна и отново побърза да потърси подкрепата на вратата. За миг безразличието на Сали беше заменено от презрение, което бързо премина.

— Легни си, Джералд. Ще се почувстваш по-добре утре сутринта.

Навярно в замъгленото му съзнание се зароди неясно подозрение относно здравословното му състояние на следващата сутрин, защото той потръпна и потъна в печал.

— Може и да не съм жив утре сутрин — заяви тържествено. — Идва ми да сложа край на всичко. На всичко! — повтори и понечи да замахне, но се олюля и се вкопчи в дружелюбната врата.

Сали не беше в настроение за мелодрами.

— Върви да си легнеш — подкани го нетърпеливо. Странното ѝ безразличие започваше да преминава и постепенно беше заменено от негодувание — негодувание към Джералд, задето бе паднал толкова ниско, и към самата себе си, че някога беше влюбена в него. Чувстваше се унижена от спомена, че преди време се бе оставила във властта на този безхарактерен мъж. А унижението я правеше бездушна и безмилостна. Смътно осъзнаваше, че тази вечер е претърпяла необикновена промяна.

До днес всяко същество, изпаднало в беда, предизвикваше съчувствието ѝ, ала сега не се трогна от страданията на Джералд пред перспективата да се хване на работа, което не се изплъзна от вниманието на страдалеца.

— Много си сту... студена — оплака се той.

— Такава съм си. — Сали се приближи до вратата и я блъсна. Джералд, който се притискаше към своеобразната опора, се озова в коридора; имаше вид на човек, чийто свят ненадейно е рухнал. Пусна дръжката и се заклатушка към стаята си. Откри, че вратата на жилището му е отворена и залитайки прекрачи прага; Сали, която неотлъчно го наблюдаваше от страх да не падне и да се пребие, се обърна и влезе в спалнята си с намерението да си легне и да сложи край на тази тревожна нощ.

Ала веднага се отказа. Знаеше, че няма да заспи. Чувстваше се напрегната и неспокойна. Облече си халата и отиде в кухнята да си стопли чаша мляко, която беше получила срещу част от купоните си.

Тъкмо когато си спомни, че тази сутрин беше дала млякото на нахалната рижава котка, която беше скочила през прозореца, оказвайки ѝ честта да закусят заедно, и съжали за щедрото си гостоприемство, дочу приглушен трясък.

Наостри уши. Звукът като че идваше откъм коридора. Побърза да отвори вратата. В този момент от отсрещния апартамент се разнесе истинска канонада от трясъци, като всеки следваш ѝ се струваше по-силен.

Дори да си най-спокойният човек на света, не можеш да останеш равнодушен, когато внезапно и силен шум наруши нощната тишина. Преди малко Сали бе останала безразлична към заплахите на Джералд, че ще сложи край на живота си, но сега си спомни заканата му и тревогата надви равнодушието ѝ. Безсъмнено Джералд не бе в състояние да отговаря за действията, следователно беше способен на всичко. Докато напрегнато се ослушваше, Сали усети пристъп на паника.

За миг трясъците бяха секнали, но докато тя се колебаеше как да постъпи, от отсрещния апартамент отново се разнесе шум и този път беше толкова силен, че сложи край на нерешителността ѝ. Тичешком прекоси коридора и заудря по вратата.

2.

Каквито и разрушения да бяха настъпили в този дом, Джералд очевидно не беше засегнат; Сали чу провлечените му стъпки и вратата се отвори. Той застана на прага, идиотската усмивка отново разтягаше устните му.

— Здравей, Сали.

При вида на подпухналото му лице и осъзнавайки, че по него няма и драскотина, безпокойството ѝ беше заменено от предишното презрение.

Не стигат предишните му прегрешения към нея, ами я бе разтревожил безпричинно.

— Какъв е този шум? — намръщено го попита.

— Шум ли? — недоумяващо зяпна Джералд.

— Да, шум! — сопна се Сали.

— Почиствах апартамента — отвърна той с преувеличената сериозност на човек, който внезапно е осъзнал, че не е с всичкия си.

Сали не му обърна внимание, а мина покрай него и влезе. Озова се в жилище, което досущ приличаше на нейното, ала Елза Доланд се беше потрудила да го направи по-красиво и по-удобно. Личеше си, че тук е пипала женска ръка с усет към незначителните подробности. Вътрешното обзавеждане беше хоби за Елза. Дори когато живееше в пансиона на госпожа Мийчър, беше успяла да превърне мрачната си стая в уютно местенце, заради което Сали ѝ завидваше, тъй като беше лишена от подобни способности. Елза проявяваше вкус към малките статуетки и не страдаше от скрупулите, че жилището ѝ е претрупано. По стените висяха толкова много картини, че сякаш се блъскаха, опитвайки се да завоюват своя територия; масичките бяха отрупани с най-различни порцеланови фигурки; имаше изобилие от лампи с цветни абажури, а на многобройните полици бяха подредени чинии.

Всъщност по-правилно бе да се каже, че картините са били окачени, а чиниите — подредени, тъй като можеше да се предполага къде са се намирали преди Джералд да започне „почистването на жилището“. Щом прекрачи прага, Сали се вкамени, смаяна от

колосалните разрушения. Опустошението едва ли щеше да бъде по-голямо, ако в малката всекидневна бе избухнала граната.

Невъзможно е да се предвидят постъпките на слабохарактерен човек с неосъществени амбиции, когато е под въздействието на алкохола: настроенята му се променят всяка секунда, която обърква наблюдателя. Само преди десет минути Джералд Фостър беше изпаднал в съзливо самосъжаление, а поведението му в настоящия момент подсказваше, че отново е във фаза „мирова скръб“. Ала бе повече от очевидно, че през този фатален интервал е бил обзет от краткотраен, но необуздан бяс. Сали не беше толкова вещица психоложка, че да си обясни причините за тази лудост, приела застрашителни пропорции, но разрухата бе най-убедителното доказателство за предположенията ѝ. Тежък стик за голф, захвърлен в ъгъла в пристъп на гняв (или на разкаяние), подсказваше с какво оръдие е било извършено пагубното дело.

Накъдето и да се обърнеше, погледът ѝ попадеше на кошмарен безпорядък. Подът беше обсипан с парчета от стъкло и порцелан с най-разнообразни размери. Останки от картини, които сякаш бяха дъвки и изплюти от праисторическо животно, се въргаляха между разбити статуетки и вази. Когато Сали се покопоти от изумлението си и колебливо пристъпи във всекидневната, под краката ѝ захрустяха отломки от порцелан. Тя смаяно се втренчи в голите стени и погледна Джералд, очаквайки обяснение.

Той беше приседнал на една случайно оцеляла масичка и отново тихичко ридаше. Пак му бе хрумнало, че е станал жертва на ужасна несправедливост.

— Поздравявам те! — възкликна Сали. — Добре си се справил, няма що.

Разнесе се зловещо пращане и масичката, която не беше предназначена за големи тежести, се счупи под натиска на господаря на дома, а крачетата ѝ станаха на трески. В този миг настроението на Сали рязко се промени. Повечето ситуации в живота са едновременно трагични и комични; по прищявка на съдбата Сали видя драмата в комична светлина. Вроденото ѝ чувство за хумор се „задейства“. Ако беше в състояние да анализира емоциите си, щеше да разбере, че се присмива над мекушавата и сантиментална Сали, задето бе имала глупостта да вземе насериозно този празноглавец. На сърцето ѝ

олекна, усети леко замайване и кискайки се като обезумяла, се тръсна на един стол.

Потресът от падането беше оказал положително въздействие върху Джералд, помагайки му отчасти да възвърне разсъдъка си. Той бавно се надигна от кутията с водни бои, върху която бе връхлетял при падането си, и се втренчи в Сали с нарастващо неодобрение.

— Нито капка съчувствие — мрачно промърмори.

— Съжалявам — през смях произнесе тя. — Прекалено забавно е.

— Не е — лаконично я поправи Джералд, чието съзнание отново започваше да се замъглява.

— Защо го направи?

За миг той отново беше обхванат от справедливото негодувание, което му бе дало сили така ефективно да използва стика. За пореден път си спомни за сполетялото го нещастие и разпалено изрече:

— Положението беше непоносимо. Как би постъпила, ако съпругата те напусне и съсипе пиесата ти, приемайки друга роля. Защо пък да не изпотроша вещите й? Защо да позволя да се отнася с мен като с боклук? Защо?

— Не си го позволил, тъй че предлагам да сложим точка на този разговор. Според мен си постъпил като истински мъж, който не позволява да му се качат на главата.

— Точно така. Като истински мъж! — Той вдигна пръст, като че се заканваше на някого, сетне продължи: — Пет пари не давам, ако никога повече не я видя. Тази жена...

Сали не изпиваше желание да слуша злословия по адрес на отсъстващата Елза. Цялата история вече не й се струваше смешна, а пошла и отвратителна. Внезапно усети, че нито миг повече не може да издържи присъствието на Джералд Фостър. Изправи се и решително заяви:

— Ще се заема с почистването.

Ала Джералд беше на друго мнение.

— Не разрешавам — изрече тържествено. — В никакъв случай. Нека при завръщането си да види какво съм сторил. Остави всичко както си е.

— Не се дръж като капризно дете. Ще почистя и туй то. Отиди в моя апартамент. Ще те повикам, когато свърша.

— Не! — запъна се Джералд и завъртя глава.

Сали нагази сред руините, само и само да не го гледа — толкова силно беше отвращението ѝ към него. Обърна се и му извика:

— Направи каквото ти казах.

За миг той се поколеба, но бойният дух бързо го напускате. Протестиращо замърмори, после, тътрейки краката си, прекоси коридора и влезе в нейния апартамент. Младата жена облекчено въздъхна и се захвана за работа.

Откри в кухнята метла с дълга дръжка, която се оказа идеална за разчистване на руините. Сали действаше сръчно и скоро хаосът започна да отстъпва място на някакъв ред. Разбира се, жилището щеше да изглежда обитаемо едва след цялостна подмяна на обзавеждането, но след половин час тя бе разчистила пода и отломките от вази, чинии, абажури, картини и чаши бяха събрани на купчинки до стената. Остави метлата в кухнята, върна се във всекидневната, отвори прозореца и се загледа навън.

Като в сън забеляза, че нощта е отминала. Над притихналата улица се стелеше онази необикновена, стоманеносива светлина, предшестваща зазоряването през безоблачните дни. Подухваше студен ветрец и шумолеше между сградите. Небето над покривите беше бледосиньо.

Сали се обърна и понечи да прекоси стаята. Внезапно се почувства уморена до смърт и краката ѝ се подкосиха. Едва се добра до креслото, усещайки, че не може да направи нито крачка повече. Затвори очи и заспа още преди да е отпуснала глава върху облегалката.

Когато се събуди, слънчевите лъчи нахлуваха през отворения прозорец заедно с шума на огромния град, който се бе събудил и кипеше от оживление. По тротоарите отекваха стъпки, звучаха автомобилни клаксони, чуваше се трополенето на трамваите. Сали нямаше представа за часа, но очевидно не беше ранна утрин. Изправи се и установи, че се е схванала от неудобната поза. Главата ѝ се пръскаше от болка.

Отиде в банята, наплиска лицето си и се почувства по-добре.

Чувството за угнетеност, неизменен спътник на безсънните нощи, я напусна. За миг застана до прозореца и вдъхна чистия въздух, сетне прекоси коридора и влезе в своето жилище. Посрещна я гръмко хъркане, което ѝ подсказа, че и Джералд Фостър е предпочел да спи в креслото. Беше се изтегнал в цял ръст с изпружени крака, а главата му почиваше на страничната облегалка — гледката беше повече от комична.

Докато го наблюдаваше, я обзе отвращението, което бе изпитала преди няколко часа, но заедно с това почувства въодушевление. Един кошмарен епизод от живота ѝ безвъзвратно беше приключил. Каквото и да ѝ поднесеше бъдещето, никога нямаше да съжалява за загубата на този човек, който доскоро бе смисълът на живота ѝ. Опасявала се беше, че никога не ще се отърси от влиянието му, ала с радост установи, че сърцето ѝ дори не трепва при вида му и че изпитва към него съжаление и презрение. Все едно че от вълшебен принц Джералд се беше превърнал в грозен жабок.

Поразтърси го, а той се сепна и примигна срещу силната светлина. Зяпна Сали с отворена уста, сетне се опита да стане. Изстена, притисна с длани слепоочията си и отново се отпусна на креслото. Прокара засъхналия си език по още позасъхналите си устни и изстена:

— Имам жестоко главоболие.

На езика ѝ беше да му каже, че е заслужил още по-лоша съдба, но вместо това каза:

— Ще ти поразмине, ако се наплискаш със студена вода.

— Имаш право — промърмори той и отново се надигна.

— Искаш ли да закусиш?

— Не ми споменавай За храна! — изстена Джералд и се заклатушка към банята.

Сали се настани в креслото, което току-що се бе освободило. Никога досега не беше изпитвала подобно усещане. Имаше чувството, че сънува. Сякаш отдалеч чу шума на водата в банята и разбра, че е започнала да се унася. Стана, отвори прозореца и хладният въздух отново ѝ подежда освежаващо. Впери поглед към улицата и всичко, което се случваше там, също ѝ се стори недействително. Пешеходци бързаха нанякъде, за да се заемат с незначителните си дела. Непознатата котка предпазливо пресичаше уличното платно. Пред сградата беше паркирана открита кола и включеният ѝ двигател сънено мъркаше. Позвъняване на вратата ѝ я изтръгна от вцепенението. Отиде да отвори и се озова лице в лице с Брус Кармайл. Посетителят носеше спортно палто и се опитваше да смекчи присъщото си мрачно изражение с необичайно широка усмивка.

— Ето ме и мен! — бодро възкликна той. — Готова ли си?

С изгрева на слънцето господин Кармайл беше обзет от разкаяние. Докато се бръснеше и вземаше вана, беше обмислил събитията от предишната вечер и бе стигнал до заключението, че поведението му не е било на висота. Разбира се, не беше проявил грубост, но маниерите му по никакъв начин не можеха да се окачествят като изискани. На практика беше зарязал Сали в „Цветна градина“ — неппростима постъпка за истински джентълмен. Беше изпуснал нервите си и изгаряше от желание да изкупи вината си. Ето защо сияйно се усмихваше, което по принцип му бе неприсъщо, камо ли толкова рано сутринта.

Сали изумено се взираше в него. Обещанието му да я заведе на разходка с кола напълно ѝ беше излязло от ума. Остана безмълвна, тъй като не ѝ хрумнаха подходящи думи. Докато Брус Кармайл се питаше дали да я целуне веднага или да изчака по-подходящ момент, смущението ги обгърна като гъста мъгла. Любезната усмивка на Брус помръкна, като че изключиха генератора, който я задействаше.

— Ами... аз... хм... колата чака отвън и...

В този момент загуби дар слово, защото вратата на банята се отвори и се появи Джералд Фостър, който смаяно го зяпна. Господин Кармайл му отвърна със същото.

Обливането на главата със студена вода е изпитан лек против махмурлук, но ободряващото му въздействие не трае дълго. Но състоянието на Джералд беше особено сериозно, поради което универсалното средство изобщо не му бе подействало. Невидимият инквизитор, който от мига на пробуждането на господин Фостър забиваше нагорещени гвоздеи в тила му, необезпокояван продължаваше работата си. С измъчен вид Джералд изглежда новоодошлия.

Брус Кармайл си пое дъх през стиснатите си зъби и се изпъчи като да бе глътнал бастун. Очите му, в които гореше мрачна решителност, за миг се спряха върху съществуващото, появило се откъм банята, и констатираха печалната гледка. Видя отпуснат човек по риза и панталони, които бяха част от вечерно облекло — отблъскваш, деградирал тип със зачервени клепачи и смъртно бледо лице с набола брада. В този миг се потвърдиха всички съмнения, които глождеха сърцето му от първия миг на запознанството му със Сали. Чичо Доналд се бе оказал прав — ето с какво паднало момиче беше пожелал да свърже живота си!

Шишкатавният призрак на стареца, който ненадейно беше изникнал до него, доволно изпуфтя и промърмори: „Казвах ти аз каква е!“

Сали стоеше като вкаменена. Беше напълно безпомощна. Струваше й се, че продължава да сънува, защото откри, че не може да говори, нито да се движи.

— Така значи... — каза господин Кармайл, когато си възвърна дар слово, сетне многозначително замълча, сякаш мълчанието му бе по-красноречиво от всякакви думи. Гневът го задушаваше. Посочи към Джералд, понечи да заговори, но откри, че заеква, и стисна устни. Нямахше да позволи на някакво си заекване да подрони достойнството му в онзи сублимен момент. Преглътна и му хрумна изречение, което беше достатъчно кратко да го предпази от излагане, и достатъчно дълго да изрази мислите му.

— Марш навън! — изсъска през зъби.

Джералд Фостър също имаше достойнство и реши, че е настъпил моментът да го прояви. Ала имаше и страхотно главоболие: когато

надменно се изправи в пълен ръст с намерението да накара неканения гост да уточни кого има предвид, толкова жестока болка прониза черепа му, че той се приведе в по-безопасна стойка. Притисна с длан челото си и жално изстена.

— Марш навън!

За миг Джералд се поколеба. После нов пристъп на болка го убеди, че продължаването на спора няма да му донесе нито облага, нито удоволствие, затова се затътри към вратата.

Брус Кармайл го проследи с поглед и усети, че ръцете го сърбят. За миг човешкото в него, което почти бе закърняло, поради неупотреба, го подтикна към физическа разправа, сетне достойнството му шепнешком го посъветва да прояви благоразумие; Джералд се отърва невредим и побърза да изчезне. Брус Кармайл се обърна към Сали както крал Артур се бе обърнал към Гиневра при подобен, макар и не толкова съдбоносен случай.

— Така значи... — повтори.

Младата жена спокойно отвърна на погледа му. „Прекалено спокойно, като се вземат предвид обстоятелствата!“ — с негодувание си помисли господин Кармайл, после иронично добави: — Ситуацията е изключително забавна. — Почака, а след като не получи отговор, горчиво се изсмя и заяви:

— Трябваше да го очаквам.

С усилие на волята Сали се изтръгна от хватката на летаргията.

— Ако желаеш, ще ти обясня.

— Няма място за обяснения — процеди той.

— Добре.

Настъпи тишина.

— Довиждане — промърмори Брус Кармайл.

— Довиждане — отвърна Сали.

Той тръгна към вратата. На половината път спря и се обърна. Младата жена беше застанала до прозореца и гледаше навън. Изящната ѝ фигура и блясъка на косата ѝ, осветена от слънчевите лъчи, накараха сърцето му да подскочи и той се поколеба. След миг отново беше силният и непреклонен Брус Кармайл, който решително напусна апартамента.

Преди да се качи в колата неволно погледна към прозореца, но Сали вече не беше там. Докато автомобилът се отдалечаваше по

улицата, тя набра някакъв телефонен номер. Дочу сънения глас на Джинджър Кемп, който, щом разбра кой го е събудил и по какъв повод, мигом се разсъни и нададе възторжен вик.

След пет минути вече беше в банята и пееше гръмко, но фалшиво.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

КРАЯТ НА ПЪТЕШЕСТВИЕТО

Мракът падаше бавно и с нежелание, като че се извиняваше заради неприятното си задължение да сложи край на един прекрасен летен ден. Небето на запад още беше озарено от последните отблясъци на слънцето, а тънкият лунен сърп проблясваше като посребрен над големия хамбар. Сали излезе от къщата и тържествено се поклони три пъти за късмет, както повеляваше обичаят при новолуние. Вдъхна ароматния нощен въздух и си помисли, че животът е прекрасен.

Мракът я обгърна, като че се стараше да навакса първоначалната си нерешителност. Небето се превърна в тъмносин плащ, осеян с кротко примигващи звезди. Неясните очертания на шосето, водещо към Пачога, Бабилон и други окръжни центрове, се изгубиха в тъмнината. Светлини заблестяха в прозорците на къщите отвъд просторните ливади. Откъм клетките на кучетата се дочу сънен лай, а косматото кученце, което бе изтичало по петите на Сали, се закова на място и предизвикателно изджафка.

Тишината беше толкова пълна, че стъпките на Джинджър, идващ по шосето откъм селото, където бе отишъл да купи провизии, вечерните вестници и прежда за пуловера, който Сали плетеше, се чуха много преди той да стигне до портата. Младата жена не го виждаше, ала машинално погледна в посоката, откъдето идваше звукът и както всяка вечер през последната година, изпита прилив на щастие.

— Джинджър! — извика.

— Аз съм, скъпа.

Рошавото кученце високомерно изджафка и хукна на разузнаване по алеята, където ентусиазмът му беше попарен от студеното отношение на господаря му. Макар да обичаше кучетата, Джинджър така и не успя да се привърже към Тото. Беше се възпротивил, когато Сали го бе помолила да осигури чист въздух и гостоприемство на болния Тото, след като госпожа Мийчър бе изпаднала в паника заради летаргията, обхванала косматия ѝ любимец.

— Направи чудеса с него, миличък — обърна се тя към съпруга си, който следено пренебрежение се отнесе към приветствените подскоци на животинчето. — Толкова се е променил!

— И то в положителен смисъл — промърмори Джинджър.

— Цели три години живях в пансиона на госпожа Мийчър, но никога не съм го виждала да се движи бързо. А сега непрекъснато тича.

— Глупавият пес е преяждал от деня на раждането си. Нищо чудно, че се бе разболял. Оправи се, щом го подложих на разумна диета. — Следващата седмица — тук Джинджър видимо се развесели — ще го върнем на подарката му.

— Ще ми бъде мъчно...

— И на мен ми беше мъчно тази сутрин — добре, че успях да го цапардосам с обувката. Подлецът се беше покатерил върху кухненската маса и нагъваше бекона. Наложих се да предприема решителни мерки.

— Моят първобитен човек! — нежно промълви Сали. — Винаги съм твърдяла, че в теб дреме прикрита жестокост. Скъпи, нека да се насладим на прекрасната вечер.

— Боже мой! — възкликна Джинджър, когато застанаха на светлината, идваща от отворената врата на кухнята.

— Сега пък какво има?

Той спря и напрегнато се втренчи в нея.

— Знаеш ли, че си по-красива, отколкото одева, когато тръгнах към селото?

Сали нежно докосна рамото му и попита:

— Любими, купи ли пържоли?

Червенокосият се вцепени от ужас.

— Да му се не види! Изхвъркнаха ми от ума.

— Непоправим си, скъпи. Е, волю-неволю тази вечер ще бъдеш на диета като Тото.

— Слушай, страхотно съжалявам. Купил съм прежда.

— Ако смяташ да вечеряме прежда.

— Нямам ли никаква храна?

— Само плодове и зеленчуци.

— Чудесно. Но ако държиш на пържолите.

— Не. Прекалено възвишена съм, за да се занимавам с някаква си храна. Освен това съм чувала, че зеленчуците са полезни за кръвното налягане или за нещо подобно. Сигурно си забравил да вземеш и пощата.

— Не съм. Най-първо свърших тази работа. Получих две писма със заявки за кученца от породата „еърлидейл“.

— Не може да бъде! Скоро ще бъдем богати.

— Ще живеем прилично — скромно се съгласи Джинджър. — Ако нещата продължат да се развиват все така благоприятно, ще си купим двуместния автомобил, за който мечтаем. А, има писмо и за теб. Заповядай.

— От Филмор е — обясни Сали, когато влязоха в кухнята и разгледа плика. — Крайно време беше. Не ми е писал от месеци.

Седна до масата и разпечата плика. Джинджър удобно се настани срещу нея и зачете вечерния вестник. Ала след като набързо прегледа спортната страница, четивото престана да го занимава и той се загледа в съпругата си, чувствайки се на седмото небе.

Макар да имаше почти едногодишен брачен стаж, още живееше във вълшебен свят и не можеше да повярва, че подобно щастие е възможно. Виждал бе много неща, които от разстояние изглеждаха съблазнителни, но от близо разочароваха... но бракът му със Сали правеше изключение. Беше едно от малкото неща на света, в които не се криеше уловка. Честното му лице сияеше, докато наблюдаваше съпругата си.

Сали избухна в смях и възкликна:

— Погледни.

Джинджър взе листчето, което му подаде. Погледът му беше привлечен от рекламен надпис, отпечатан с големи букви.

БАНИЧКИ „ПОП“
ИЗКЛЮЧИТЕЛЕН ВКУС
ПРЕСНИ АПЕТИТНИ ПИТАТЕЛНИ
(САМО КАЖЕТЕ „ПОП“ И ЩЕ ГИ ПОЛУЧИТЕ)

Той озадачено смръщи чело, препрочете текста и попита:

— Това пък какво е?

— Филмор.

— Да пукна, ако те разбирам.

Сали отново се изкиска, сетне обясни:

— Филмор и Гладис са отворили малък ресторант в Питсбърг.

— Ресторант ли? — шокирано ахна съпругът ѝ. Макар да знаеше, че режисьорската кариера на неговия шурей — този съвременен Наполеон — е завършил с пълен провал, не беше изгубил страхопочитанието си към човека, когото смяташе за гений. Ето защо беше потресен от новината, че Филмор Николас, галеникът на съдбата, се е принизил до професията на собственик на ресторант, и то на малък ресторант.

За разлика от него Сали беше зарадвана от новината — сестрите никога не оценяват истинското величие на братята си.

— Прекрасна идея! — ентузиазирано възкликна тя. — По всичко личи, че Филмор най-сетне е открил истинското си амплоа. Пише ми, че започнали с разносна търговия на банички с месо...

— Кой е този Поп? — прекъсна я Джинджър, търсейки отговор на въпроса, над който напразно си беше блъскал главата.

— Никой, глупчо. Това е търговско название. Гладис е страхотна готвачка. Захванала се е да пече банички, а Филмор обикалял насамнатам и ги продавал. Работата им потръгнала, отворили ресторант, който се посещавал от много клиенти. Чуй какво пише скъпият ми брат. — Тя отново се изкиска и обърна листа. — Къде беше... Ето го!... солидна финансова основа. Всъщност успехът ни беше толкова светкавичен, че реших да разширя бизнеса. Великите идеи водят до велики дела. Замислил съм разкриване на нови обекти; скоро ще имаме заведения в Ню Йорк, Чикаго, Детройт, във всички големи градове. Всяко ще се ръководи от управител и освен традиционната кухня ще предлага „изключително вкусните банички с месо «Тон». След като тези предприятия прераснат в концерни, ще замина за Англия и ще наложя на местния пазар нашите банички.“ Какво ще кажеш?

— Че брат ти е гений. Винаги съм била на това мнение.

— Честно да си призная, тръпки ме побиха, докато четях посланието му. До гуша ми дойде от неговите велики идеи. Винаги се случва така — щом нещата потръгнат, той се изсилва и проваля всичко. Слава Богу, че сега Гладис бди над него. Добавила е лаконичен послепис, който успокои тревогите ми. „Друг път!“ — пише тя и тези

две думички ми доставиха неописуема радост. Добре, че държи изкъсо клетия Филмор.

— Банички с месо... — замечтано промълви Джинджър, почувствал, че стомахът му стърже от глад. — Съжалявам, че не ни е изпратил от тези изключително вкусни артикули. Добре щяха да ми дойдат.

Сали се изправи и закачливо разроши червеникавата му коса.

— Бедничкият Джинджър. Знаех си, че няма да издържиш. Нощта е прекрасна. Предлагам да се разходим до селото и да си устроим пиршество в ресторанта на странноприемницата. Докато се усетим, ще сме станали милионери, следователно можем да си го позволим.

Издание:

Автор: П. Г. Удхаус

Заглавие: Неволите на Сали

Преводач: Весела Прошкова

Година на превод: 1999

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Ера“

Година на издаване: 1999

Тип: роман

Националност: английска

Печатница: Полипринт Враца

Редактор: Цветелина Дечева

Художник: Димитър Стоянов — Димо

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/13730>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.